

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

'Gloriously dark'
Jojo Moyes

'Completely addictive'
Lucy Foley

NONE OF THIS IS TRUE

HER LIES COULD
KILL YOU

LISA
JEWELL

THE TEN-MILLION-COPY BESTSELLING AUTHOR

Önsöz

Klimalı otel fuayesinin serinliğinden gecenin buharlı beyaz ısıcağına doğru tökezlemek onu ayıltmak için hiçbir şey yapmaz. Paniklemesine ve klostrofobik hissetmesine neden olur. Saf alkol gibi hissettiren bir ter cildinde hızla kabarıyor, omurgasını ve sırtının küçük kısmını nemlendiriyor. Sabahın üçünde hava nasıl bu kadar sıcak olabilir? Ve o nerede? Nerede o? Kızın orada olup olmadığına bakmak için döner.

arkasından bakar ve onun dalgalı, dalgalı, dalgalı, dalgalı Otelin cam pencerelerinden çift görüş. Sonra bir arabanın kenara çekildiğini görür ve kalp atışları yavaşlamaya başlar. Kız buradadır. Sonunda. Tanrı'ya şükür. Bu korkunç gece sona eriyor. Arabayı netleştirmek için gözlerini kısar, sürücü koltuğunda onun beyaz-sarı saçlarının güven verici parıltısını arar ama orada değildir. Pencere rüzgarları ve hafifçe geri çekiliyor.

"Ne?" diyor direksiyonun arkasındaki siyah saçlı kadına. "Burada ne yapıyorsunuz? Karım nerede?"

"Sorun yok," diyor kadın. 'Beni o gönderdi. Çok fazla içmişti. Seni eve getirmemi istedi. Gel hadi. İçeri gir.'

Arkasından kızı arar, onun otelden çıktığını ve el çantasını sıkıca tutmuş bir halde hızla ters yöne doğru yürüdüğünü görür.

"Suyum var. Kahvem var. Gel hadi. Kısa sürede evde olursun.'

Yolcu koltuğuna kayarken kucağındaki köpek ona usulca hırlıyor.

"Gittiğini sanıyordum?" diyor, emniyet kemerini bulmak için el yordamıyla arkasını ararken. "Gittiğini sanmıştım?"

Kadın, plastik bir su şişesinin kapağını açıp ona uzatırken gülümsüyor.

"Evet," diyor. "Vardı. Ama bana ihtiyacı vardı. O yüzden.

Her neyse.

İç şunu. Hepsini iç.'

Şişeyi kuru, kupkuru ağzına götürüyor ve yudum yudum içiyor. Sonra gözlerini kapatır ve evde olmayı bekler.

Birinci Bölüm

Mayıs ayında Netflix'e geliyor: Merhaba! Ben Senin Doğum Günü İkizinin!

İşte size, The Monster Next Door ve The Serial Date Swindler'ın arkasındaki insanlardan gelen tuhaf bir tane . Belgesel içinde bir podcast, bir tür podumentary de diyebilirsiniz. Haziran 2019'da, All Woman serisi ile tanınan popüler podcaster Alix Summer Başarılı kadınlarla ilgili podcast'ler, tek seferlik bir projeye dönüştü ve adını Hi! Ben Senin Doğum Günü İkizinin! adını verdiği, kendisiyle aynı gün doğan yerel bir kadınla ilgili bir projeye yöneldi. Proje ilerledikçe, Summer mütevazı komşusu hakkında hayal edebileceğinden çok daha fazlasını öğrenmeye başladı ve haftalar içinde Summer'ın hayatı paramparça oldu ve iki kişi öldü. İnsanlığın en karanlık köşelerine şok edici bakışlar sunan, tüyler ürpertici bir dizi: tüm bölümleri soluksuz izleyeceğinizi garanti ediyoruz bir gün içinde bir şey.

Merhaba! Ben senin doğum günü ikizinin! NETFLIX ORJİNAL DİZİSİ

Ekran karanlıktır. Yavaşça bir kayıt stüdyosunun içi gösterilir. Ekrandaki metinde şöyle yazıyor:

Alix Summer'ın podcast'inden kayıt, 20 Haziran 2019

Bir kadın sesi yavaşça içeri giriyor. "Orada rahat mısın, Josie?"

"Evet. İyiyim.

Harika. Pekala. Ben hazırlanırken neden bana bu sabah kahvaltıda ne yediğini söylemiyorsun?

"Oh. Erm ...

"Sadece ses kalitesini test edebilmek için.

Tamam. TAMAM. Tost yedim. İki dilim tost. Biri reçelli. Biri fıstık ezmeli. Ve bir bardak çay. Marks'ın lüks çaylarından. Altın kutuda.'

"Sütlü mü?"

"Evet. Sütlü.

Kısa bir duraklama olur.

Kamera boş kayıt stüdyosunu tarar, ayrıntılara yakınlaştırma: monitörde inip çıkan çizgiler, terk edilmiş bir çift kulaklık, boş bir Kahve fincanı.

'Nasıl oldu? Her şey yolunda mı?

Evet. Mükemmel. Her şey hazır. Üçten geriye doğru sayacağım ve sonra sizi tanıştıracacağım. TAMAM MI?'

"Evet. Tamam.

Harika. Yani ... üç ... iki ... bir ... Merhaba ve hoş geldiniz!
Benim adım Alix Summer ve burada biraz farklı bir şey var...'
Ses kaybolur ve çekim karanlığa döner. Açılış
jeneriği dönmeye başlar.

Cumartesi, 8 Haziran 2019

Josie, eve girdiklerinde kocasının rahatsızlığını hissedebiliyor.

Gastropub'un altın ışıltısı. Buranın önünden yüzlerce kez geçmiştir. Düşündü: Bizim için değil. Herkes çok genç. Dışarıdaki kara tahtadaki yiyecekleri hiç duymamış.

Bottarga nedir? Ama bu yıl doğum günü

Cumartesi ve bu yıl Walter ne istediğini sorduğunda, "Paket servis ve bir şişe şarap iyi olur" demedi.

yapmak istiyordu. Bu yıl Lansdowne'un ballı ışıltısını, sohbetlerin vızıltısını, sıcak yaz günlerinde açık hava masalarındaki buz kovalarındaki şampanyaları düşündü, Büyükannesinin geçen ay vasiyetinde ona bıraktığı azıcık parayı düşündü.

Kendini aynada Queen's Park'ta bir gastropub'da doğum gününü kutlayan ve "Akşam yemeğine çıkmalıyız" diyen biri olarak görmeye çalıştı.

"Tamam o zaman," demişti Walter. "Aklında bir yer var mı?"

O da "Lansdowne" demişti. Bilirsin işte. Salusbury Yolu'nda.'

Ona sadece kaşlarını kaldırdı ve "Senin doğum günün" dedi. Senin seçimin.

Adam kapıyı onun için açık tutar ve Josie içeri girer. Oturmak için lütfen burada bekleyin yazan bir tabelanın yanında bir süre mahsur kalırlar ve Josie akşamın erken saatlerinde yemek yiyenlere ve içki içenlere bakar, el çantası

kollarıyla karnına bastırdı.

Elinde bir pano ile beliren genç adama "Adil," diyor. 'Josie. Masa yedi buçuk için rezerve edildi.

Walter'a gülümsüyor ve "İki kişilik, değil mi?" diyor.

Köşedeki güzel bir masaya götürülürler. Walter bir bankette, Josie kadife bir sandalyede. Menüler panolara asılı olarak ellerine tutuşturuldu. Menüye daha önce internetten bakmıştı, böylece bilmediği şeyler olursa Google'dan öğrenebilecekti.

Ne olduğunu, yani ne yiyeceğini zaten biliyor. Ve şampanya sipariş ediyorlar. Walter'ın ne düşündüğü umurunda değil.

Barın kapısında gürültülü bir giriş dikkatini çeker. Bir kadın, üzerinde Doğum Günü Kraliçesi yazan bir balonu tutarak içeri girer. Saçları kış sarısıdır ve sıvı gibi hareket etmesini sağlayan bir şekilde kesilmiştir. Geniş paçalı bir pantolon ve yanları bağcıklarla birbirine tutturulmuş iki parça siyah kumaştan yapılmış bir üstlük giyiyor. Teni yanıktır.

Gülümsemesi geniş. Kısa süre sonra arkasından bir grup geliyor, benzer yaşlarda başka insanlar; birinin elinde bir buket çiçek var; bir başkası gösterişli hediye paketleri taşıyor.

"Alix Summer!" diyor kadın, etkileyici bir sesle. "On dört kişilik masa.

"Bak," diyor Walter, onu hafifçe dürterek. "Bir doğum günü kızı daha.

Josie dikkati dağılmış bir şekilde başını sallar. "Evet," diyor. "Öyle görünüyor.

Grup garsonu Josie'nin masasının hemen karşısındaki masaya kadar takip eder. Josie masada, her birinde iki şişe soğutulmuş şampanya bulunan üç buz kovası görür. Alırlar

Gürültülü bir şekilde yerlerine oturdular, kimin nereye oturması gerektiği konusunda bağırdılar ve Tanrı aşkına kocalarının yanına oturmak istemediler,

Alix Summer adındaki kadın o kocaman gülümsemesiyle hepsini yönetirken, kızıl saçlı uzun boylu bir adam

Muhtemelen kocası balonu onun elinden alır ve bir sandalyenin arkasına bağlar. Çok geçmeden herkes oturur ve ilk şampanya şişeleri patlatılarak, bronzlaşmış kolları olan on dört kişi tarafından uzatılan on dört bardağa doldurulur.

altın bilezikler ve bembeyaz gömlek kolları ve hepsi gözlüklerini bir araya getiriyor, en uçtakiler

Masadakiler ayağa kalkarak masanın diğer tarafına uzanıyor

ve hepsi birden "Alix'e!" diyor. Doğum günün kutlu olsun!

Josie bakışlarıyla kadını sabitler. "Sence kaç yaşındadır?" diye sorar Walter'a.

Tanrım. Bilmiyorum. Bugünlerde bunu söylemek zor. Kırklı yaşların başları, belki?'

Josie başını sallar. Bugün onun kırk beşinci doğum günü. Buna inanmakta güçlük çekiyor. Bir zamanlar gençti ve kırk beşin yavaş ve imkansız geleceğini düşünmüştü. Kırk beşin başka bir dünya olacağını düşünmüştü. Ama hızlı geldi ve Düşündüğü gibi değildi. Walter'a, onun solmakta olan ihtişamına bakar ve onunla tanışmamış olsaydı her şeyin ne kadar farklı olacağını merak eder.

Tanıştıklarında on üç yaşındaydı. Adam ondan biraz daha büyüktü; aslında ondan çok daha büyüktü. O zamanlar herkes şok olmuştu, o hariç. On dokuz yaşında evlenmişti. Yirmi iki yaşında bir bebek. Yirmi dört yaşında bir tane daha. Hızlı ilerleyen bir hayat ve şimdi, görünüşe göre, zirveye ulaşmalı ve ve sonra yavaşça, memnun bir şekilde diğer taraftan aşağı iner, ama sanki hiç bir zirve yokmuş gibi hissettirir, daha ziyade travmadan oluşan bir uçurumdur ve dönmeye devam eder ve

Midesinin çukurunda bir korku düğümüyle dönüyordu.

Walter artık emekli oldu, saçları döküldü, işitme ve görme duyularının çoğu kayboldu ve orta yaşının zirvesinde Zamanın o kadar gerisinde bir yerde ve küçük çocuklar yetiştirmenin beyaz-sıcak yoğunluğuna o kadar saplanmış ki neredeyse

Onun yaşındayken nasıl olduğunu hatırlamak imkansızdı.

Beyaz peynir ve güneşte kurutulmuş domatesli gözleme sipariş ediyor, ardından ton balığı tagliata ('TAGLIATA kelimesi

'TAGLIARE, kesmek' fiili) ve bir şişe Veuve Clicquot ('Veuve Clicquot'nun Sarı Etiketi zengin ve kızarmış tatlarıyla sevilir') ile birlikte Walter'ın elini tutuyor ve başparmağını yaşlılık lekelerinin üzerinde gezdiriyor.

ve sorar, "İyi misin?" "Evet, elbette. Ben iyiyim.

"Burası hakkında ne düşünüyorsun?"

"Burası... evet. Güzel bir yer. Ben beğendim.
Josie gülümsüyor. "Güzel," diyor. "Buna sevindim."

Şampanya kadehini kaldırır ve Walter'inkine doğru uzatır. Walter kendi bardağını onunkine değdirir ve şöyle der, "Mutlu yıllar.

Josie, Alix Summer'ı ve kalabalık arkadaş grubunu, kızıl saçlı kızını izlerken yüzünde bir gülümseme belirir.

Kolunu kadının sandalyesinin arkasına gevşekçe dolayan kocası, masalarına getirilen ve sanki yoktan var edilmiş gibi önlerine konan büyük et ve ekmek tabakları, sesleri, gürültüleri, mekanın her santimini sesleriyle, kollarıyla, elleriyle ve sözleriyle doldurmaları. Yayıdıkları enerji coşkulu, girdaplı, sarhoş edici bir aurora borealis gibi homurdanan, görkemli bir yetki. Ve işte tüm bunların ortasında kocaman gülümsemesi ve iri dişleriyle, ışıltı yakalayan saçlarıyla, sade altın zinciriyle Alix Summer Üzerinden sarkan bir şey, ne zaman hareket etse parıldayan köprücük kemiklerini sıyrıyor.

"Acaba bugün onun da gerçek doğum günü mü?" diye düşünüyor. "Belki," diyor Walter. "Ama bugün Cumartesi, kim bilir.

Josie'nin eli otuz yaşından beri boynunda taşıdığı zinciri bulur; o yıl Walter'dan aldığı doğum günü hediyesidir. Belki de bir kolye ucu takması gerektiğini düşünür. Parlak bir şey.

Tam bu sırada Walter küçük bir hediye masaya doğru. 'Fazla bir şey değil. Bir şey istemediğini söylediğini biliyorum ama sana inanmadım. Adam ona sırtıyor ve o da ona gülümsüyor. Küçük hediye açıyor ve bir şişe Ted Baker parfümü çıkarıyor.

'Bu çok güzel,' diyor. "Çok teşekkür ederim. Eğilip Walter'ı yanağından usulca öpüyor.

Karşı masada Alix Summer hediye paketlerini açıyor ve doğum günü kartlarıyla arkadaşlarına ve ailesine teşekkür ediyor. Masanın üzerine bir kart koyar ve Josie kartın üzerinde 45 rakamının yazılı olduğunu görür. Walter'ı dürtüyor. "Bak," der. 'Kırk beş. Biz doğum günü ikiziyiz.

Kelimeler ağzından çıkarken, Josie içinin kemirildiğini hissederek.

Hayatının büyük bir bölümünde yaşadığı keder duygusu içine hücum eder. Kederini sabitleyecek hiçbir şey bulamadı.

daha önce hiç hissetmemişti; ne anlama geldiğini hiç bilmiyordu. Ama şimdi ne anlama geldiğini biliyor.

Bu, onun hatalı olduğu, onunla ilgili her şeyin, kelimenin tam anlamıyla her şeyin yanlış olduğu ve kendini düzeltmek için zamanının tükenmekte olduğu anlamına gelir.

Alix'in ayağa kalkıp tuvalete doğru gittiğini görüyor, kendi ayağa fırlıyor ve "Ben bayanlara gidiyorum" diyor.

Walter şaşkınlıkla Parma jambonu ve kavununa bakar ama bir şey söylemez.

Bir an sonra Josie ve Alix'in yansımaları lavaboların üzerindeki aynada yan yana görünür.

"Merhaba!" dedi Josie, sesi tahmin ettiğinden daha yüksek çıkmıştı. "Ben senin doğum günü ikizim!"

"Oh!" diyor Alix, ifadesi hemen sıcak ve açık. "Bugün senin de mi doğum günün?"

"Evet. Bugün kırk beş!"

"Oh, vay canına!" diyor Alix. "Ben de öyle."

Mutlu yıllar!" "Sana da!"

"Ne zaman doğdun?"

"Tanrım," diyor Josie.

"Hiçbir fikrim yok." "Benim de."

"Buraya yakın bir yerde mi doğdun?" "Evet. St

Mary'de. Sen?"

Josie'nin kalbi yerinden fırlar. "St Mary's de!" "Vay canına!" diyor Alix tekrar. "Bu çok ürkütücü."

Alix'in parmak uçları boynundaki kolyeye gider ve Josie bunun altın bir yaban arısı olduğunu görür.

Doğumlarının rastlantısallığı hakkında başka bir şey söylemek üzereyken

tuvaletin kapısı açılır ve Alix'in arkadaşlarından biri içeri

girer.

"İşte buradasın!" diyor arkadaşı. Yetmişler tarzı soluk bir kot pantolon, omuzları açık bir üst ve kocaman bir Halka küpeler.

Zoe! Bu bayan benim doğum günü ikizim! Bu benim ablam, Zoe.'

Josie Zoe'ye gülümsüyor ve "Aynı gün, aynı hastanede doğduk" diyor.

"Vay canına! Bu inanılmaz," diyor Zoe.

Sonra Zoe ve Alix konuşmayı Büyük Tesadüf'ten başka bir yöne çevirirler ve Josie hemen bu garip bağlantı anının geçtiğini görür.

Alix için geçici ve ağırlıksızdır, ama nedense Josie için önem ve anlam taşır ve ona tutunup yeniden hayat vermek ister, ama yapamaz. Kocasına ve bazlamasına geri dönmeli ve Alix'in arkadaşlarına ve partisine geri dönmesine izin vermelidir. Gitmek için dönerken sessizce "Hoşça kal o zaman" der ve Alix ona gülümseyerek "Mutlu yıllar, doğum günü ikizi!" der.

"Sen de!" diyor Josie.

Ama Alix onu duymuyor.

Saat 1'de.

Alix'in başı dönüyor. Gece yarısı tekila içmek. Çok fazla. Nathan kendine bir viski dolduruyor ve kokusu Alix'in başının daha da hızlı dönmesine neden oluyor. Ev sessiz. Bazen, yüksek enerjili bir bakıcıları olduğunda, çocuklar eve geldiklerinde hala ayakta, huzursuz ve sinir bozucu bir şekilde uyanık olacaklardır. Bazen televizyon son ses açık olur. Ama bu gece öyle değil. Yumuşak sesli, elli yaşlarındaki bebek bakıcısı yarım saat önce gitti ve ev derli toplu, bulaşık makinesi mırıldanıyor, kedi uzun kanepenin üzerinden anlamlı bir şekilde Alix'e doğru ilerliyor, Alix'in eli daha tüylerini bulmadan mırıldanmaya başladı bile.

"Şu kadın," diye sesleniyor Nathan'a, kedinin pençelerinden birini pantolonundan çıkararak. "Sürekli bakan kadın.

Tuvalete geldi. Meğer bugün onun da kırk beşinci yaş günüymüş. Bu yüzden bakıyordu.'

"Ha," diyor Nathan. "Doğum günü ikizi.

O da St Mary's'de doğdu. Komik, her zaman iki kişiden biri olmam gerektiğini düşünmüşümdür. Her zaman Annemin diğerini hastanede bırakıp bırakmadığını merak ettim. Belki de o yapmıştır?"

Nathan onun yanına ağır ağır oturur ve viskisini yuvarlar. Tek bir buz küpünün etrafında, maden suyundan yaptığı büyük silindirik buzlardan biri. "O mu?" diyor, küçümseyerek. "Bu pek olası değil.

"Neden olmasın!

"Çünkü sen çok güzelsin ve o da...

"Ne? Alix göğsünde bir doğruluk hisseder. Nathan'ın onun güzel olduğunu düşünmesini seviyor ama aynı zamanda Nathan'ın daha az geleneksel olan güzellikleri de görebilmesini diliyor.

çekici kadınlar da var. Kadınların dış görünüşlerini aşağılaması onu sığ ve kadın düşmanı gibi gösteriyor. Bu da onu sanki ondan gerçekten hoşlanmıyormuş gibi hissettiriyor. 'I

çok güzel olduğunu düşünürdüm. Bilirsiniz, o gözler o kadar kahverengi ki neredeyse siyah. Ve tüm o dalgalı saçlar.

Her neyse, garip, değil mi? İki insanın aynı yerde, aynı zamanda doğmuş olması fikri.

Pek sayılmaz. O gün St Mary's'de muhtemelen on bebek daha doğdu. Belki daha da fazla.

"Ama onlardan biriyle tanışmak için. Doğum gününde."

Kedi şimdi kucağında düzgünce kıvrılmış durumda. Parmak uçlarını boynundaki tüylerin arasında gezdiriyor ve gözlerini kapatıyor. Oda tekrar dönüyor. Gözlerini açıyor, kediye kucağından kaydırıyor ve tuvalete doğru koşuyor. koridorda, şiddetli bir şekilde hasta olduğu yerde.

Pazar, 9 Haziran

Josie sıg bir rüya birikintisinden aniden uyanır, bilincinin yüzeyine o kadar yakın bir rüyadır ki neredeyse onu kontrol edebilmektedir. Lansdowne'dadır. Alix Summer oradadır ve onu masasına çağırmaktadır.

Masa abartılı meyve kaseleriyle süslenmiştir. Arkadaşları gider. Bar boştur. Alix ve Josie karşılıklı otururlar ve Alix "Sana ihtiyacım var" der. Ve sonra Josie uyanır.

Otobüsler.

Otobüsler onu hep uyandırır.

Kilburn ve Paddington'ın kesiştiği noktada, işlek ve kirli bir yol üzerindeki otobüs durağının hemen yanında yaşıyorlar. Yerel bir tarih sitesine göre bu sokaktaki büyük Viktorya dönemi villaları 1876 yılında zengin tüccarlar için inşa edilmiş. Bir zamanlar Kilburn Manastırı'ndaki kaplıcaya giden yol, arabaların tekerlekleriyle gürler ve atların toynaklarıyla tıkırdardı. Şimdi yol üzerindeki her büyük villa Hantal bir şekilde dönüştürülmüş apartmanlar ve alçı dış duvarlar, çok yakından geçen sonsuz trafik nedeniyle eski gazete rengine boyanmıştır. Ve otobüsler. Bu güzergâhta üç tane var ve her birkaç dakikada bir biri geçiyor ya da duruyor. Otobüs durağına yanaştıklarında hidroliğin çıkardığı tıslama o kadar yüksek ki bazen köpeği köşelere sinmiş.

Josie saate bakar. Saat sabahın 8.12'si. Ağır kot perdeleri geri çekiyor ve sokağa bakıyor. Otobüste oturan insanların yüzlerinden birkaç adım ötededir, hepsi de onları evinden gözetleyen kadından habersizdir.

yatak odası penceresi. Köpek de ona katılıyor ve kafatasını elinin altına alıyor. "Günaydın Fred.

Hafif bir akşamdan kalmalığı var. Dün gece yarım şişe şampanya içmişler ve sonra bir Sambuca ile bitirmişler. Çok daha fazlası

Josie'nin içmeye alışık olduğundan daha fazla. Walter'ın pencerenin önündeki yemek masasında oturduğu oturma odasına gider.

caddeye bakıyor.

"Günaydın," diyor ve bakışlarını tekrar bilgisayar ekranına çevirmeden önce ona küçük bir gülümseme fırlatıyor.

"Günaydın," diye yanıtlıyor ve mutfığa doğru ilerliyor. "Köpeği besledin mi?

'Evet, gerçekten de yaptım. Ve onu da dışarı çıkardım.'

"Teşekkür ederim," diyor içtenlikle. Fred onun köpeği. Walter hiçbir zaman bir köpek istemedi, hele de Pomchi cinsi Fred gibi bir el çantası köpeği hiç istemedi. Fred'in tüm sorumluluğunu üstleniyor ve ona yardım etmek için ne zaman bir şey yapsa Walter'a minnettar oluyor.

Kendine bir tost ve bir fincan çay yapar ve odanın köşesindeki küçük kanepeye kıvrılır.

Telefonunu açtığında, telefonunda

dün gece geç saatlerde Alix Summer'ı araştırıyordu. Bu, uyandığında neden onu rüyasında gördüğünü açıklıyordu.

Görünüşe göre Alix Summer, oldukça tanınmış bir podcaster ve gazeteci. Instagram'da sekiz bin, Twitter'da da aynı sayıda takipçisi var. Biyografisinde şöyle yazıyor: 'Anne, gazeteci, feminist, profesyonel işgüzar ve meraklı parkçı, başarısız yoga fanatığı, Queen's Park sakini/sevgilisi. Ardından, başarılı kadınlarla kadın olmak hakkında röportajlar yaptığı All Woman adlı podcast kanalına bir bağlantı var.

başarılı kadınlar. Josie bazı isimleri tanır: bir aktris, bir haber spikeri, bir sporcu.

Birini dinlemeye başlar: Mari le Jeune adında, küresel bir güzellik imparatorluğunu yöneten bir kadın. Alix'in sesi Giriş kadife gibidir ve Josie neden bu özel kariyer yolunu izlediğini anlayabilir.

"Ne dinliyorsun?" diye sordüğünü duyar Walter'ın.

"Sadece bir podcast olayı. Dün gece barda tanıştığım şu kadın, Alix. Doğum günü ikizim. Yaptığı şey bu,' diye cevap veriyor.

Bir süre daha dinlemeye devam eder. Kadın aradı Mari, genç yaşta kendisini kontrol eden bir adamla yaptığı evlilikten bahsediyor. "Yaptığım her şeyi o kontrol ediyordu,

Yediğim her şeyi, giydiğim her şeyi. Çocuklarımı bana düşman etti. Arkadaşlarımı bana düşman etti. Hayatım o kadar küçüktü ki, sanki onu aldı ve benden kalan son damlayı da sıktı. Ve sonra, 2005 yılında, aniden öldü. Ve bu sanki hayatımın "yeniden başlat" düğmesine basmak gibiydi. I

Kocamla geçirdiğim o karanlık yıllar boyunca, dünyada yapayalnız olduğumu düşündüğümde bunu keşfettim,

Arka planda onlara geri dönmemi bekleyen bir grup insan vardı, başından beri oradaydılar. Beni aldılar ve yanlarında götürdüler.

Sonra Alix'in sesi geri geldi. 'Ve eğer kocanız - ve umarım bunu söylemek sert ya da duygusuz bir şey gibi gelmiyordur - ama bu kadar genç yaşta vefat etmeseydi, sizce sizin yolunuz ne olabilirdi? Şu anda bulunduğunuz yere giden yolu bulmuş olabileceğinizi düşünüyor musunuz? Başarınızın, başardığınız her şeyin bir tür kader olduğunu düşünüyor musunuz? Yoksa sadece eşinizin trajik vefatının mı bu yolu izlemenizi sağladığını düşünüyorsunuz?

'Bu çok güzel bir soru ve aslında bunu her zaman düşünüyorum. Kocam vefat ettiğinde otuz altı yaşındaydım. Kocamın prognozu açıklandığında, ayrılmak için yeterince güçlü değildim, bilinçaltımda bunu bekliyordum. Çocuklar büyüyene kadar. Ama çocuklarım olduğunda yapacağım şeylerin hayalini kurarak çok uzun yıllar geçirmiştım.

onsuz hayatımın planına sahip olduğumu Nasıl kaçacağımı bilmesem bile, hazırlandım.

Bu yüzden, evet, bu yolu izlemem mümkün.

onu kanserden kaybetmeden. Ama sanırım daha erken oldu.

Bu da bana daha uzun süre

onu tanımak, beslemek, onunla birlikte büyümek için. Bekleseydim her şey farklı olurdu. Kulağa ne kadar korkunç gelse de,

Ölüm temiz bir kırılmadır. Gri alanlar yoktur. Hayır. Belirsizlik. Bir bakıma boş bir tuval gibi. Ve bu, o ilk birkaç yıl boyunca önüme açılan sonsuz olasılıkları müzakere etmem açısından bana çok yardımcı oldu. Şu anda bulunduğum yerde olamazdım.

O yaşadı.'

Josie duraklamaya basar. Nefesi hafifçe kesilmiştir; neredeyse soluk soluğa kalmıştır. Ölüm temiz bir kırılmadır. Fark edip etmediğini anlamak için odanın öbür ucundaki Walter'a bakar ama Walter'ın hiçbir şeyden haberi yoktur. Play tuşuna basıyor ve podcast'in geri kalanını dinliyor. Mari adındaki kadın şu anda dünya çapında üç mülke sahip, dört çocuğunu da kendi işinde çalıştırıyor.

aile şirketi ve Birleşik Krallık'taki en büyük aile içi şiddet karşıtı yardım kuruluşunun kurucusudur.

Sonunda

podcast Josie bir süre oturur ve bu kadının olağanüstü yaşamı hakkında duyduklarının zihninde süzülmesine izin verir. Sonra Google sonuçlarına geri dönüyor ve bir süre Alix'in Instagram akışında geziniyor. Gördüğü gibi Bir ada ile büyük bir mutfak, rüzgârlı plajlarda kırmızı başlı çocuklar, Londra gökdelenlerinden manzaralar, kokteyller ve kediler ve gül altın tatilleri.

Alix'in çocukları genç görünüyor, muhtemelen on yaşından büyük değiller ve Josie Alix'in onca yıl önce ne yaptığını merak ediyor; eğer otuz yaşındaysanız ne yaparsınız?

Çocuk yetiştirmiyor musunuz? Zamanınızı nasıl geçiriyorsunuz? Alix ve kocasının bir fotoğrafında duraksıyor. Alix'e kıyasla bile uzun boylu olan kocası, çoğu kişiden daha uzun ve

Kalın kızıl saçları bir tür filtrenin etkisi altında gerçek hayatta görüldüğünden çok daha kızıl görünüyor. Bu Başlıkta şöyle yazıyor: 'Bugün hayatıma girdiğinden beri on beş yıl geçti. Her zaman kolay olmadı, ama her zaman sen ve ben olduk' ve ardından bir dizi aşk kalbi emojisi yer alıyor.

Josie'nin sosyal medya hesapları var ama paylaşım yapmıyor. Onun bir fotoğrafını tokatlama düşüncesi ve

Walter'ın insanların aval aval bakması ve yargılaması için internete girmesi onu rahatsız ediyor. Ama başkalarının bunu yapmasından memnun. O tam bir pusuda bekleyen. Asla bir şey paylaşmıyor, yorum yapmıyor, beğenmiyor. Sadece bakıyor.

Pazar sabahı sıcak ve yapış yapıştır. Nathan yataklarında yanında değildir ve Alix önceki gecenin parçalarını daha büyük bir resme benzetmeye çalışır. Bar, şampanya, tekila, parkın etrafından eve yürüyüş, hayvanat bahçesindeki ördeklerle çitin arkasından konuşma, wack wack , Nathan viski dolduruyor, kucağında kıvrılmış kedi, odadaki kokulu kamış difüzörün kokusu

Kusmuğunun kokusuyla karışık alt kattaki tuvalet, çocukların odalarına bakmak, yanaklara değen kirpikler, gece lambaları, pijamalar, aynada Nathan'ın yüzü, ağzı boynunda, elleri kalçalarında, seks istemek, HAYIR SEN GERÇEKTEN DELİ MİSİN, sonra yatak. Ama yatağın Nathan'ın tarafındaki yastığa dokunulmamış. Kavgı mı etmişler? Nerede uyuyor?

Yavaşça yataktan iner ve banyodaki odaya bakar. Adam orada değildir. Merdivenlerden aşağı inip koridora çıkar ve çocuklarının sesini duyar. Mutfakta televizyon açıktır ve Eliza televizyonun önündeki kanepeye uzanmış, kedi de göğsünde yatmaktadır. Leon dizüstü bilgisayarın başındadır.

Kahvaltı artıkları uzun krem rengi mutfak tezgâhına dağılmış durumda.

"Babam nerede?"

Eliza yukarı bakar. Omuz silkiyor. "Leon. Babam nerede?"

Kulaklıklarını çıkarır ve gözlerini kısarak ona bakar. "Ne?"

"Babam nerede?"

"Bilmiyorum."

Alix bahçede dolaşıyor. Arka terastaki kaldırım taşları çoktan ayaklarının altında ısınmıştır. Nathan kulübede değil; stüdyoda da değil. Pijamasının cebinden telefonunu çıkarır ve onu arar. Telefon çalar.

"Onu daha önce gördün mü?" diye sorar Eliza mutfağa geri dönerken.

Hayır. Anne?'

"Evet.

"Bugün kitapçıya gidebilir miyiz?"

"Evet. Tabii ki. Tabii ki gideceğiz.'

Alix kahve yapıyor, su içiyor ve tost yiyor. Ne olduğunu ve ne bekleyeceğini biliyor. Birkaç aydır olmamıştı ama şeklini, korkunç, öğütücü kabusunu hatırlıyor. Bu Doğum günü gecesinin keyfi çoktan hafızasında paramparça olmuştur.

İkinci kahvesini içerken önceki geceden bir şey hatırlar.

Tuvalette doğum gününü paylaşan kadın. Adının ne olduğunu söylemişti? Belki de söylememiştir.

Kadının bu sabah ne yaptığını merak ediyor. Kocasının gece sessizce ortadan kaybolup onu yalnız başına uyanmaya bırakıp bırakmadığını merak ediyor. Hayır, diye düşünür, hayır.

Tabii ki yapmadı. Diğer kocalar böyle yapmaz. Sadece onunki.

Saat 16:00'da yeniden ortaya çıkar. Üzerinde bir gece önce giydiği kıyafetler vardır. Mutfaktaki kadının yanından geçip buzdolabına gidiyor ve oradan bir diyet kola çıkarıp susamış bir şekilde içiyor.

Alix ona bakar, konuşmasını bekler.

"Baygındın," diyor. 'Ben hala... vızıldıyordum. Sadece ihtiyacım vardı...'

"Biraz daha içer misin?"

Evet! Şey, hayır. Yani, burada içebilirim. Ama ben sadece, bilirsin, dışarıda olmak istedim.

Alix gözlerini kapatır ve sertçe nefes alır. "Bütün gece dışarıdaydık. Bütün gece, saat altıdan gece yarısına kadar. Bütün arkadaşlarımızı gördük. Tam altı saat boyunca içtik. Eğlendik. Eve geldik. Viski içtiniz. Ve sonra daha fazlasını mı istedin?"

Evet. Sanırım. Yani... çok sarhoştum. Düzgün düşünemiyordum. Sadece dürtülerimi takip ettim.'

"Nereye gittin?"

Soho'ya. Giovanni ve Rob oradaydı. Onlarla birkaç içki daha içtim.'

"Öğleden sonra dörde kadar mı?" "Bir otelde oda tuttum.

Alix nefesinin altından hafifçe homurdanıyor. "Eve gelmek yerine bir otelde uyumak için para mı ödedin?"

'Gerçekten yetenekli değildim. Sadece o an için en iyi seçenek bu gibi görünüyordu.

Korkunç görünüyor. Gecenin bir yarısı Soho'da tökezleyerek dolaştığını, boğazından aşağı içki üstüne içki devirdiğini hayal etmeye çalışır. Ne yapması gerektiğini hayal etmeye çalışır.

sabahın dördünde, parlak kıvılcık saçları dağılmış, kokuşmuş nefesini soluyarak bir otele girmiş gibi görünüyordu. alkol ve zengin yiyeceklerle dolu uzun bir geceyi resepsiyon görevlisinin yüzüne vurduktan sonra otel yatağına yığılıp horlamaya başladı.

boş bir odada şiddetle.

"Seni öğle vakti kovmadılar mı?"

Çenesindeki tuzlu biberli sakalı ovuşturuyor ve hafifçe yüzünü buruşturuyor. "Evet," diyor. 'Görünüşe göre, beni kaldırmak için epeyce girişimde bulunmuşlar. Sonunda kendilerini içeri almak zorunda kaldılar. Sadece ölü olup olmadığımı kontrol etmek için.

Bunu söylerken sırtıyor ve Alix yirmi yıl önce bunun hakkında şakalaşabilecekleri bir şey olduğunu fark ediyor. Yetişkin bir adamın neredeyse on iki saat boyunca içki içmesi, Soho'ya kaçması, otel görevlilerini odasına girmeye zorlaması komik olurdu çünkü

Ölmüş olabilirdi, şüphesiz onu yatağın üzerinde bağdaş kurmuş ve yarı çıplak bir halde, habersiz, akşamdan kalma, iğrenç bir halde bulabilirdi.

Gülüp geçirdi. Ama artık değil.

Kırk beş yaşında değil.

Şimdi olmaz.

Şimdi sadece iğreniyor.

Josie bir hafta boyunca Alix'in podcast'inin yaklaşık otuz bölümünü dinler. Kadınların hikayelerini dinliyor Hastalıktan, kötü adamlardan, yoksulluktan, savaştan, akıl sağlığı sorunlarından ve trajediden. Çocuklarını, vücut parçalarını, özerkliklerini kaybederler; dövülürler, aşağılanırlar, ezilirler. Ve sonra ayağa kalkıyorlar, her biri onlardan biri, ayağa kalkar ve bilmedikleri hedefler bulurlar vardı. Podcast serisi ödüller kazandı ve Josie bunun nedenini görebiliyor. Sadece kadınların hikayeleri ilham verici değil, aynı zamanda Alix'in yaklaşımı çok empatik, çok zeki, çok insani

Konuşmak istediği herhangi biriyle yapacağı röportajın kulağa dokunaklı gelmesini sağlardı. Josie internetten Alix hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışır, ancak devam edecek çok az şey vardır. Josie'nin

nadiren röportaj yapar ve röportaj yaptığı da çok az şey anlatır. Josie onun kendi kendini yetiştirmiş bir kadın olduğunu varsayıyor.

hayatının kontrolü. Röportaj yaptığı kadınlar gibi kendisinin de anlatacak benzer hikâyeleri olduğunu varsayar ve Josie, Alix'le yollarının tekrar kesişeceği, kendi hikâyelerini değiş tokuş edecekleri, Alix'in belki de Josie'ye bir şekilde akıl hocalığı yapacağı hayalleri kurar,

Ona her zaman olması gerektiğini düşündüğü kişi nasıl olacağını gösteriyor.

Sonra bir öğleden sonra Alix'in sayfasında yeni bir fotoğraf var.

Instagram yayını. Çocuklardan biri için bir doğum günü partisi. Üzerinde on bir rakamı olan balonlar var ve kızıl saçlı kız punk perisi gibi giyinmiş ve

Babası onun arkasında durmuş, kocaman pembe bir pastanın üzerindeki mumları söndürmek için dudaklarını büzüştürmesini gururla izliyor ve diğer insanlar arkada duruyor, elleri alkışlamak için yarıya kadar kavuşturulmuş, yüzleri gülümsüyor. Ve sonra Josie tanıdık bir şey görünce arka plana zoom yapıyor. Grubun arkasındaki büfenin üzerinde bir okul fotoğrafı, iki

armalı polo tişörtler giyen çocuklar, koyu mavi logolu soluk mavi. Ve Alix Summer'ın çocuklarının

Roxy ve Erin'in küçükken gittikleri okulun aynısı ve aniden bunu tekrar hissediyor, o garip tel bağlantı, onu ve Alix Summer'ı bir araya getiren bir şey olduğu hissi, evrende bir şey. Alix Summer'ı, hayatının uzun yıllarını içinde geçirdiği oyun alanında hayal ediyor. okul gezileri ve akşam yemeklerini ödemek için aynı aşırı ısınmış ofis Para, aynı küçük salonun arkasındaki aynı banklarda oturup toplantıları ve doğum günlerini izlemek, aynı lacivert ve gök mavisi üniformaları kuruması için asıyorlardı.

Aynı gün doğdular.

Aynı hastanede.

Kırk beşinci doğum günlerini aynı anda, aynı barda kutladılar.

Ve şimdi de bu.

Bunun bir anlamı var, bundan emin.

Pazartesi, 17 Haziran

Alix mutfakta kocasını izliyor, saçları duştan sonra hâlâ ıslak, gömleğinin arkası tenine yapışmış. Giyinmeden önce neden doğru dürüst kurulanmadığını hiç anlamıyor - en sevdiği fincandan kahve içiyor ve çocukların daha hızlı hareket etmeleri, yemek yemeleri, ayakkabılarını giymeleri için dırdır ediyor. Sanki normal bir pazartesiymiş gibi davranıyor ama normal bir pazartesi değil. Üst üste ikinci aleminden sonraki pazartesi. Bir kez daha eve gelemediği ve bir Pazar öğleden sonrası, bir önceki gecenin kokusuyla, perişan ve zavallı bir halde bir kez daha ortaya çıktığı Pazartesi. Alix'in ciddi bir şekilde ne yapacağını merak etmeye başladığı bir pazartesi. evliliklerinin geleceğini tekrar düşünmeye başlar. Evliliklerinin geleceğini bu şekilde merak etmeye devam ederse, bu Pazartesi sonun başlangıcı olabilir. Nathan her zaman artıların ve eksilerin yürüyen bir listesi olmuştur, onunla ilk tanıştığı andan itibaren. Hatta üçüncü buluşmalarından sonra onunla görüşmeye devam edip etmemesi gerektiğine karar vermesine yardımcı olması için bir liste bile yazmıştı. Son iki hafta sonundaki davranışları birdenbire eksiler sütununa büyük bir ağırlık ekledi, bu kötü oldu çünkü artılar her zaman oldukça hafifti. Örneğin iyi bir dansçı olmak. İkinci bir randevuda harikadır, ancak on beş yıl sonra iki çocuk, iki kariyer ve bir gelecekle o kadar da önemli değildir. endişeleniyorum.

Sekiz on beşte Nathan ayrılır. Koridordan vedalaşmak için seslenir. Evden çıkarken öpüşmeyi alışkanlık haline getirmeyeli uzun zaman olmuştu. On dakika sonra Alix çocukları okula götürür. Leon huysuzdur. Eliza hiperaktif.

Alix onların arasında yürüyor, telefonuna bakıyor, e-postalarını kontrol ediyor, sahip olduğu köpek yavrusu için web sitelerine bakıyor

Bu yıl bir ara, ideal olarak uyumsuz gözlere sahip olması gereken ve bu nedenle bulunması imkansız olduğu kanıtlanan bir Avustralya Kurdu alacaklarına söz verdiler.

gizlice rahatladı. Her ne kadar evde bir köpek olmasını özlese de, şu anda kafasında bir köpek yavrusu için yer yok.

All Woman'ın otuzuncu bölümünün kayıtlarını yeni bitirdi; önümüzdeki hafta yayınlanacak ve ondan sonra yeni bir şey denemek istiyor. Temanın süresi dolmuştur ve yeni bir meydan okumaya hazırdır, ancak hala ilham gelmesini beklemektedir ve günlüğü boştur ve bir Kariyer söz konusu olduğunda boş bir günlük, dolu bir günlük kadar streslidir.

Çocuklar birkaç dakika sonra oyun alanının girdabına kapılıp giderler ve Alix eve doğru döner. Bulutlu bir sabahın ardından güneş aniden yüzünü gösterir ve gözlerini kamaştırır. El çantasını karıştırır, Güneş gözlüklerini arıyor ve bulduğunda başını kaldırıp ona çok yakın duran bir kadın görüyor. Kadın hemen tanıdık geliyor. Kısa bir an için onun okuldan bir anne olması gerektiğini düşünür. ve sonra ona çarptı.

"Oh," diyor gözlüğünün kollarını aşağı doğru katlayarak. Merhaba! Sen bardaki kadınsın. Doğum günü ikizim! Kadın şaşırmış görünüyor, neredeyse teatral bir şekilde. "Oh, Merhaba!" diye papağan gibi bağılıyor. "Tanıdık geldiğini düşünmüştüm. Vay canına!"

"Burada çocuklarınız var mı? Alix okulu işaret eder.

'Hayır! En azından artık değil. Buraya geldiler ama uzun zaman önce gittiler. Yirmi bir ve yirmi üç yaşındalar.

"Oh. Gerçek

yetişkinler!" "Evet,

kesinlikle öyleler.

"Erkekler mi? Kızlar?"

"İki kız. Roxy ve Erin."

"Hâlâ evde mi yaşıyorlar?"

"Erin'in var, en büyükleri. Sanırım o biraz münzevi. Ona öyle diyebilirsiniz. Roxy ise çok gençken evi terk etti. On altı yaşında.

On altı. Vay be! Bu çok genç. Ben Alix, bu arada. Elini sıkması için ona uzattı.

"Josie," diye yanıtlıyor kadın.

'Tanıştığımıza memnun oldum Josie. Bu kim?' diye sorar, Josie'nin ayaklarının dibindeki karamel ve krem rengi küçük bir köpeği fark etmedi.

"Bu Fred.

'Oh, çok sevimli! O da ne?'

O bir Pomchi. Ya da en azından bana öyle söylediler. Ama artık büyüdüğünden o kadar emin değilim. Bence o olabilir Bundan daha fazla bir karışım. Merak ettiğim bir şey var. Şimdi düşününce, koşer olduklarından tam olarak emin değilim. Şu DNA testlerinden birini yaptırmayı düşünüyorum. Ama sonra, bilirsiniz, ona bakıyorum ve her neyse diyorum.

"Evet," diye onaylıyor Alix. 'Her ne olursa olsun muhteşem. Köpekleri severim.

"Sende var mı?"

Hayır. Şu anda değil. Kızımızı üç yıl önce kaybettik ve ben bu durumu tam olarak kafamda oturtamadım. onun yerine. Ama bakıyordum. Çocuklar, bilirsiniz, bir köpeğe sahip olmanın onlar için gerçekten iyi olacağını düşündüğüm yaşlar: ergenliğe, gençlik yıllarına giriyorlar. Teeny benim köpeğimdi, çocuklarım olmadan önce sahip olduğum köpek. Bu onlar için olacak. Ama göreceğiz.

Köpeği sevmek için uzanıyor ama köpek ondan uzaklaşıyor.

"Özür dilerim," der Josie, aşırı özür dileyerek. "Oh," diyor Alix, "o utangaç. Bu yeterince adil.

Alix Josie'ye bakar ve onun kendisine anlamlı anlamlı baktığını görür. Bu onu bir an için rahatsız hissettirir. ama sonra Josie'nin yüzü küçük bir gülümsemeye dönüşür ve

Alix onun, barda tanıştıkları gece düşündüğü gibi, sessizce, gizlice güzel olduğunu görüyor: düzgün dişler, gül yaprağı dudaklar, yüzüne ekstra bir şey veren küçük bir Roma burnu. Saçları ela kahverengi ve dalgalı, yana doğru ayrılmış ve geriye doğru bağlanmış. Üzerinde çiçek desenli bir tişört ve

mavi kot etek ve yine mavi kottan yapılmış bir el çantası vardır. Alix köpeğin tasmaşının ve kordonunun da mavi denim olduğunu fark ediyor ve bir tema seziyor. Bazı insanlarda bu vardır, diye düşünür, tekrar eden bir motif, bir şekilde kendilerini korunmuş hissetmelerini sağlayan tanımlayıcı bir estetik tik. Arkadaşının annesinin sadece mor renkli şeyler aldığını hatırlıyor.

Her şeyi. Mor. Buzdolabı bile.

"Her neyse," diyor Alix, güneş gözlüklerini açıp takarken. 'Gitsem iyi olacak. Seni tekrar görmek güzel.

Gitmek için döner, ama sonra Josie der ki, 'Orada Aslında seninle konuşmak istediğim bir şey var. Eğer bir dakikan varsa. Önemli bir şey değil. Sadece... bizimle ilgili doğum günü ikizleri. Hepsi bu kadar. Özür dileyerek gülümser ve Alix de ona gülümser.

"Oh," diye cevaplıyor.

"Şimdi mi?" "Evet. Bir dakikan var mı?

'Çok üzgünüm, şu an gerçekten yapamam. Ama belki başka zaman.' "Yarın mı?

"Hayır, yarın olmaz. "Çarşamba mı?

'Tanrım, Josie, üzgünüm, gerçekten üzgünüm. Ama dürüst olmak gerekirse haftanın geri kalanında oldukça meşgulüm.

Tekrar gitmeye başlar ama Josie nazıkçe elini uzatır. kolunda. "Lütfen," diyor. 'Bu benim için gerçekten çok anlamlı olur.

Josie'nin gözlerinden yaşlar süzülüyor; sesi bir şekilde çaresiz geliyor ve Alix içinden bir ürperti geçtiğini hissediyor. Ama usulca iç çeker ve "Yarın öğleden sonra boş bir saatim var. Belki hızlıca bir kahve içebiliriz.

Josie'nin yüzü düşer. "Oh," diyor. "Öğleden sonraları

Çalışıyorum.

Alix, belki de yoldan saptığı için bir rahatlama hisseder. bağılılık. Ama sonra Josie dedi ki, 'Dinle. Kilburn metro istasyonunun oradaki tadilat yerinde çalışıyorum. Neden gelmiyorsun?

O zaman konuşabilir miyiz? Birkaç dakikadan fazla sürmez, söz veriyorum.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsunuz?

Josie sanki bir sırrı paylaşmayı düşünüyormuş gibi dudağını ısırır. "Yarın anlatırım," diye yanıtlıyor. 'Ve eğer değiştirilmesi gereken bir şeyiniz varsa, yanınızda getirin. Sana yüzde yirmi indirim yapabilirim.

Sadece bir kez gülümsüyor ve sonra uzaklaşıyor.

Akşam 6'da.

Josie yarı zamanlı çalışıyor: haftanın dört günü öğleden sonra beş buçuğa kadar. Yaklaşık on yıldır Stitch'te çalışıyor.

ilk açıldığından beri. Otuz beş yaşındayken bu onun ilk işiydi. Kızlar küçükken onlar için hep kıyafet dikerdi ve okulu

On altı yaşında neredeyse hiç sınava girmeden mezun oldu ve sonraki on yılını kocasına bakarak ve çocuk yetiştirerek geçirdi.

Sonunda evin dışında bir şeyler yapma zamanının geldiğine karar verdiğinde yararlanabileceği pek fazla becerisi yoktu.

Çocuklarla çalışabilirdi - bir okulda belki. Ama insanlarla arası pek iyi değil ve bu iş de halka açık değil. Dikiş makinesinin arkasında, metro raylarına bakan ve içinde tıkırdayan büyük bir kanatlı pencerenin yanında oturuyor.

her tren geçişinde çerçeveyi değiştiriyor. Ara sıra diğer kadınlarla sohbet ediyor ama çoğunlukla kulaklıklarından Heart FM dinliyor. Bugünün tamamını bir damadın basılı resimlerine büyük sahte kürk sakallar dikerek geçirdi.

Yirmi bekarlığa veda gecesi tişörtünde yüz. Görünüşe göre hepsi Riga'ya gidiyormuş. Ama genelde sadece etek uçları ve bel bantları.

Eve geldiğinde Walter pencerenin önündeki yemek

masasında oturmuş, dizüstü bilgisayara bakmaktadır.
Dönüyor ve ona vuruyor.

Onu duyduğunda tek bir gülümsemeyle. "Merhaba," diyor. "İş nasıldı?"

"İş iyiydi. Ona sahte kürklü sakallardan bahsetmeyi düşünüyor ama gerçekten de anlatırken kaybedeceğine karar veriyor.

"Günün nasıl geçti?" diye soruyor ve köpeği kucağına alıp başını öpüyor.

"Sessiz. Göller Bölgesi hakkında biraz araştırma yaptım." 'Oh, bu güzel. İyi bir şey buldun mu?'

Pek sayılmaz. Her şey çok pahalı görünüyor. Büyük bir soygun gibi geliyor.'

"Unutmayın, başıma talih kuşu kondu. Muhtemelen bu yıl biraz daha uzatabiliriz.

"Mesele paramızın yetip yetmemesi değil," diyor. "Kendimi kazıklanmış hissetmek istemiyorum.

Josie başını sallar ve köpeği tekrar yere koyar. Köpeğin gerçek bir Pomchi olmamasının nedenlerinden biri Walter'ın Gerçek bir Pomchi'nin fiyatını ödemeye razı değildi ve pazarlık yapmaya kararlıydı. O da bunu kabul etmişti.

"Akşam yemeğinde ne yiyelim?" diyor. 'Buzdolabında bir sürü var. Şu hazır köftelerden de var. Makarna yapabilirim?'

"Evet. Bu harika olur. İçine biraz acı biber koy. Baharatlı bir şeyler severim.'

Josie gülümser. 'Önce üstümü değiştireceğim,' diyor. "Sonra başlayacağım.

Kendi odasına gitmek için Erin'in odasının önünden geçiyor. Kapı

Her zaman olduğu gibi kapalı. Erin'in odasındaki oyun koltuğunun gıcirtısını duyabiliyor, on altıncı yaş gününde ona aldıkları pahalı koltuğu koli bandıyla bir arada tutuyorlar

bu günlerde. Walter birkaç ayda bir tabanına WD40 sürüyor ama yine de hareket ettiğinde gıcırdıyor. Josie kumandadaki düğmelerin tıklamasını duyabiliyor ve

Erin'in kulaklıklarından ses efektleri sızıyor. Erin'in kapısını çalıp merhaba demeyi düşünüyor ama bununla yüzleşemiyor. Gerçekten yüzleşemiyor. İçerideki pis koku. Dağınıklık.

Yarın onu kontrol edecek. Şimdilik onu kendi haline bırakır. Parmak uçlarıyla kapıya dokunur ve yürümeye devam eder. Suçluluk duygusunu kabullenir ve bir bulut gibi geçip gitmesine izin verir.

Ancak Erin'le ilgili suçluluk duygusu geçer geçmez Roxy'yle ilgili endişesi ortaya çıkar; onlar her zaman çift olarak gelirler. Yatak odasındaki çekmecenin üstünde duran Erin ve Roxy'nin fotoğrafını eline alır.

üç ve beş. Tombul yanaklar, uzun kirpikler, arsız gülümsemeler, rengarenk kıyafetler.

Kim tahmin edebilirdi ki? diye düşünüyor kendi kendine. Kim tahmin edebilirdi ki?

Ve sonra Alix Summer'ın çocuklarını düşünüyor. Parkside Primary uniformaları içinde sabah: kız şık bir scooter üzerinde, oğlan ayaklarını kaldırım, pürüzsüz tenleri ve yanlarına bile yaklaşmadan bildiği saçları temiz yastık kılıfı ve çocuk şampuanı kokacaktır. Küçük çocuklar koku yaymazlar. Bu daha sonra olur. Haşlanmış saçların, buruk koltuk altlarının, sevimsiz ayakların şoku. Ve bu sadece başlangıcı. O tatlı çocukları düşündükçe iç çekiyor.

ve sandığın üzerindeki fotoğrafı sıfırlar.

Üzerini değiştirip ellerini yıkıyor, mutfağa dönüyor, buzdolabını açıyor, dolaptan köfteleri, bir kutu doğranmış domatesi ve biraz kuru ot alıyor dolaptan bir soğan doğrar, Walter'ın pencereden dizüstü bilgisayarındaki düğmelere dokunmasını izler, bir otobüsün geçtiğini görür, otobüsteki yolcuların yüzlerini kaydeder, düşünür

Roxy'yi düşünür, Erin'i düşünür, hayatının nasıl değiştiğini düşünür.

Köfteler domates sosunda kaynamaya başlayınca tencerenin kapağını kapatıyor ve başka bir dolabı açıyor. Altı kavanoz bebek maması çıkarıyor; bunlar 7 aylık bebekler için olan büyük kavanozlar.

+ bebekler. Çoğunlukla et ve sebze karışımı. Ama bezelye yok. Erin bezelyeyi kabul etmiyor. Josie kapaklarını çıkarıp mikrodalgaya atıyor. Ilık olduklarında, ama sıcak olmadıklarında

- Erin sıcak yemek yemez - onları karıştırır ve bir çay kaşığı ve bir parça ekmekle birlikte tepsiye koyar. mutfak rulosu. Buzdolabından çikolatalı Aero mousse alır ve tepsiye ekler; sonra tepsiyi koridora çıkarır ve Erin'in odasının önüne bırakır. Kapıyı çalmıyor. Erin duymayacaktır. Ama Josie ile Erin arasında bir noktada Mamayı bırakıp Josie'nin bu gece yatmaya gitmesiyle mama kavanozları Erin'in odasının önünde boş olarak yeniden belirecek.

Bir otobüs daha geçiyor. Boş. Walter kapatır dizüstü bilgisayarını alıp ayağa kalkıyor. "Yemekten önce köpeği dışarı çıkarayım mı?"

"Oh! Sorun değil, bunu yapabilirim.

Hayır. Benim için iyi. Temiz hava. Egzersiz.'

"Ama arkasını toplamakta bir sakınca görmüyor musunuz?" "Sadece tekmeleyin gitsin.

"Bunu yapamazsın, Walter.

'Elbette yapabilirim. Zaten kakası tavşan pisliği gibi'.

"Lütfen topla," diye yalvarıyor. 'Bırakmak hiç hoş değil Orada.'

"Bakacağım," diyor Josie'nin uzattığı elden köpeğin ipini alarak. "Bakacağım.

Ön pencereden onların gidişini izliyor. Fred bir ağacın dibini koklamak için durur ve Walter onu sabırsızlıkla çeker, gözleri telefonundadır. Josie onun yerine Fred'i yürütenin kendisi olmasını diliyor. Köpeklerin bir şeyleri koklaması gerekir. Bu önemlidir.

Köfteleri ocakta karıştırır ve ardından birkaç pul kuru biber ekler. Bir tencereye su koyuyor ve kaynamaya bırakıyor. Telefonunu açıyor ve tarayıcıya girip 'Roxy Fair' yazıyor. Sonra 'Araçlar'a giriyor ve zamanlamaları 'Geçen hafta' olarak ayarlıyor, böylece sadece en çok Son sonuçlar. Bunu her gün, günde iki kez yapıyor. Her seferinde bir şey çıkmıyor. Roxy büyük ihtimalle şimdiye kadar adını değiştirmiştir, bunu biliyor. Ama yine de aramayı bırakamazsın. Öylece pes edemezsin.

Akşam 8'de Walter köpekle döndü.

"Kaka yaptı mı?"

"Hayır."

"Emin misin?"

"Çok eminim."

Yalan söylüyor ama Josie bunu zorlamayacak.

Televizyonun karşısında spagetti ve köftelerini yerler. Walter çok baharatlı olduğunu söyleyip bir bardak suyu gösterişli bir şekilde devirir, Josie de hoşgörüyü güler. Saat onda yatmak için kalkıyorlar. Boş bebek maması kavanozları Erin'in odasının dışındadır. Josie onları mutfağa götürür ve geri dönüşüm için dururlar. Walter dişlerini fırçalıyor.

banyoda, belden yukarısı çıplak. Arkadan yaşlı bir adam gibi görünüyor. Bir zamanlar ne olduğunu unutmak kolaydır. Josie pijamalarını giyiyor ve Walter'ın banyoda işini bitirmesini bekliyor, sonra içeri girip dişlerini fırçalıyor, saçlarını tarıyor, yüzünü yıkıyor, cildine ve ellerine krem sürüyor. Yatakta kitabını eline alıyor, açıyor ve bir süre okuyor.

Saat 11'de yatağının başucundaki ışığı kapatır ve Walter'a iyi geceler diler.

Gözlerini kapar ve uyuyormuş gibi yapar.

Walter da öyle.

Yarım saat sonra onun yataktan çıktığını hisseder. Ayaklarının halıya süründüğünü duyuyor. Sonra koridordaki döşeme tahtalarının gıcirtısını. Sonra adam gider ve kadın boş yatağa uzanır, gecenin geri kalanında yatağın kendisine ait olduğunu bilmektedir.

Merhaba! Ben senin doğum günü ikizinin! NETFLIX ORJİNAL DİZİSİ

Ekranında, geniş bir açık plan stüdyoda boş bir çiçekli koltuk gösteriliyor.

Ekranın yan tarafından genç bir kadın belirir.

Kırpılmış siyah bir yelek üzerine yeşil tulum giyiyor ve kollarında dövme var.

Koltuğa oturur, bacak bacak üstüne atar ve kameraya gülümser.

Ekranın altındaki metinde şöyle yazıyor:

Amy Jackson, Josie ve Walter Fair'in komşusu

Amy, gülerek: "Ona Double Denim adını verdik.

Muhabir, ekran dışında: "Peki neden?

Amy: 'Çünkü giydiği her şey kottu. Gerçekten. Her şeyi.'

Ekran kısa bir süreliğine Josie Fair'in kot etekli ve ceketli bir fotoğrafına geçer.

Görüşmeci: "Josie ve Walter Fair'in yan dairesine ne zaman taşındınız?

Amy: 'Sanırım 2008'in sonlarıydı. İlk bebeğimi doğurduğum yıl.'

Görüşmeci: "Peki komşu olarak Josie ve Walter hakkında ne düşünüyordunuz?

Amy: 'Gerçekten tuhaf olduklarını düşündük. Yani, o iyiydi. İlk gördüğümüzde babası olduğunu düşünmüştük.

taşındı. Koridorda yanından geçerken hep başını sallar ve selam verirdi. Ama hiç dostça davranmıyordu, sanki herkesten biraz daha iyiymiş gibi davranıyordu. Ama sonra bazen, belki de insanları işinden uzak tutmaya çalıştığı için soğuk davranıyor olabilir mi diye düşündüm.

Biliyor musun? "Belki de kapalı kapılar ardında bir şeyler dönüyordur.

Görüşmeci: "Kızlarıyla hiç tanıştınız mı?

Amy: 'Evet. Buraya ilk taşındığımızda iki kızı da çok sık görürdük. Sanırım Erin on iki yaşlarındaydı, Roxy de Dokuz, on yaşlarında olmalıyım. Gürültülü bir evdi. Bir sürü bağırış çağırış. Bir sürü kapı çarpılırdı. Ve sonra bir gün, sanırım beş ya da altı yıl önce, aniden gerçekten gitti

Sessiz. Ve nedenini asla bilemedik. Tüm bunlar olana kadar.'

Muhabir: "Bütün bunlar mı?

Kısa bir duraklama.

Amy: 'Evet. Bütün bunlar. Tüm cinayetler. Bütün ölümler.'

Ekran kararır.

Salı, 18 Haziran

Stitch, bir zamanlar Viktorya dönemine ait bir tuhafiyenin iskeletinin içinde yer alan hoş ve aydınlık bir mekândır. İçinde hala

Ön tarafta orijinal kavisli yay pencereler ve arka tarafta tüp raylarına bakan büyük bir kanat penceresi. Arada iki sıra halinde altı dikiş makinesi var. Alix arkaya en yakın makinede Josie'yi gördü. Kulağında kulaklık var ve saçlarını arkadan atkuyruğu şeklinde bağlamış. Alix onun tuvalini alır çantasını masaya bırakır ve gülümser.

"Merhaba," diyor, "Josie bugün burada mı?"

Kadın omzunun üzerinden Josie'ye seslenir, Josie başını kaldırıp kulaklığını çıkarır ve gülümser. Alix'i görür. Parmağını kaldırıp 'Bir dakika' der ve sonra işini bitirir.

"Merhaba Alix," diyor kot pantolonundaki iplik ve tiftik parçalarını fırçalarken, "gelmişsin!"

'Evet! Bana hatırlattınız, uzun zamandır yapmadığım şeyler vardı.

"Çocuk sahibi olmadan önce de değişmek istiyordum.

Çantayı açtı ve Josie'ye iki elbise gösterdi, biri Biri askıları çok uzun olan maksi bir elbise, diğeri ise baskısı çok güzel olduğu için hep giymek istediği hamile elbisesi.

Josie maksi elbiseyi uzatarak, "Bunu giymen gerekecek," diyor. "Böylece askıları ne kadar yukarı çekebileceğimizi görebiliriz.

Buyurun.' Bir soyunma kabinindeki perdeyi geri çekiyor.

"Sen hazır olduğunda ben burada olacağım.

Alix elbiseyi Josie'den alır ve kabine girer, yazlık elbisesini çıkarır ve maksi elbiseyi giyer.

Josie'nin ellerini omuzlarındaki ve kollarının üst kısmındaki deride hissetmek gariptir.

Kayışlar. "Tuhaf bir kesim," diyor. 'Zaten oldukça uzun boylu olduğun düşünülürse. Askıların üzerinizde mükemmel duracağını düşünürsünüz. Bu elbiseyi daha kısa boylu birinin giyebileceğini hayal bile edemiyorum. Sanki bütün kadınların zürafa gibi olması gerektiğini düşünüyorlar.

İğneleri kumaşa geçiriyor ve sonra geri çekilip gülümsüyor. "Tamam mı?" diye soruyor ve Alix'i aynaya doğru çeviriyor.

Alix başını sallar. "Mükemmel.

Ardından Alix hamile elbisesini giyer ve Josie ile birlikte belini iğnelerken hamilelik hakkında sohbet ederler.

Şekli. Elleri Alix'in göbeğinde çırpınıyor ve vücut spreyiyle kaplanmış toz gibi kokuyor.

Alix üstünü değiştirir ve Josie zili çalarken bekler.

kasadan geçerken, yüzde 20'lik indirimini bir güzelleştirir ve ona faturayı sunar. "Ee," diyor Alix. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Josie hızlıca etrafına bakınıp kimsenin dinleyip dinlemediğini kontrol ettikten sonra, "Podcaster olduğunu gördüm.

Yani, Lansdowne'da adını söylediğini duydum.

O gece tanıdık geldiğini düşündüm ve sizi Google'da arattım ve neden sizi duyduğumu anladım. Sapık falan değilim. Ve bazı podcast'lerinizi dinledim. Çok ilham vericiydi. Şu kadınlar! Yani, yaşadıkları şeyler. İnanılmaz. Ve ben...' Duraklıyor ve etrafını tekrar kontrol ediyor.

"Umarım kulağa garip gelmez ama merak ettim.

hayatını değiştirmek üzere olan biriyle ilgili bir podcast mi yapıyorsunuz?

"Oh!" der Alix şaşkınlıkla. 'Hayır. Hayır, görmedim. Ama bunun ne kadar ilginç olabileceğini görebiliyorum.

Evet. Ben de öyle düşünmüştüm. Engellerini aşan ve hedeflerine ulaşan birinin ilerlemesini takip edebilirsiniz. Onlar bunu yaparken.'

Evet. Kesinlikle. Ama sanırım sorun şu ki, insanlar genellikle hayatlarının değiştiğinin farkına varmıyor.

olaydan sonra durup geriye bakana kadar daha iyidir'.

Josie kaşlarını çatar. "Bunun doğru olduğundan emin değilim. Çünkü dinle, bu bana oluyor. Şu anda benim başıma geliyor. Otuz yıldır aynı hayatı yaşıyorum. Otuz yıldır. On beş yaşımdan beri kocamla birlikteyim. Hiçbir şey değişmedi. Aynı kıyafetleri giydim, aynı saç modeline sahip oldum, aynı zamanlarda aynı konuşmaları yaptım, Otuz yıl boyunca hayatımın her gecesi aynı kanepenin aynı tarafında oturdum. Ve o şeyler...' Duraksıyor ve Alix onun köprücük kemiklerinden boynuna ve yanaklarına doğru kırmızı bir kızarıklığın geçtiğini görüyor. "Başıma gelen şeyler.

Kötü şeyler, Alix. Gerçekten kötü şeyler. Evliliğim ...'

Duraklar, nefes alır. "Kocam... O çok karmaşık biri. Ve aile hayatımız zaman zaman oldukça travmatik oldu ve ben sadece... Bilmiyorum, podcast'lerinizi dinliyorum, o harika kadınlar - kırk beş yaşındayım, geçmişten şimdi kurtulmazsam, ne zaman kurtulacağım? Zamanı geldi. Zamanı geldi.

Her şeyi değiştirmemin zamanı geldi ve senden bana yardım etmeni istemiyorum Alix, sadece...' Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken durdu.

"Hikayeni anlatmamı mı istiyorsun?

'Evet! Ben de tam olarak bunu istiyorum. Çünkü oldukça sıradan göründüğümü biliyorum ama benim hikayem olağanüstü ve duyulmayı hak ediyor. Siz ne düşünüyorsunuz?'

Alix bir an sessiz kalır, nasıl cevap vereceğinden emin değildir. İçgüdüleri ona güçlü bir şekilde çekip gitmesini söylüyor ama buraya gelmesinin bir nedeni var. Buraya geldi çünkü gazeteci

"Seninle konuşmak istediğim bir şey var" sözlerinin kışkırtıcı özüne karşı koyamadı. Josie'nin ona ne anlatacağını duymak istiyordu. Ve şimdi Josie'nin paylaşacak olağanüstü bir hikayesi olduğunu duydu ve Alix Josie'nin yoğunluğundan biraz itilmiş olsa da, Ayrıca ne olduğunu bulma fikrine de hastalık derecesinde ilgi duyuyor.

"Bence" diyor, "bu gerçekten de çok ilginç bir fikir gibi

görünüyor. Yarın ne yapıyorsun?

Alix, Kilburn High Road ile Queen's Park arasındaki arka sokaklardan eve doğru yürüyor. Haziran esintisi serin ve sokağın güneşli tarafında yürüyor. Çocukları okuldan almadan önce iki saati var, ve All Woman serisinin son podcast'inin düzenlemeleri üzerinde çalışmaya geri dönemiyor. O sıkıldı İyi kararlar alan ve tam olarak olmak istedikleri yere ulaşan kadınları dinliyor ve kendini güçlü hissediyor. şu anda istediği şey, kara bulutlar gibi kendi hayatındaki ışığın karşısında toplanmaya başladığında, başka bir kadının evliliğinin karanlık gerçeğine tanıklık etmektir. Alix içinde bir beklenti uğultusunun yükseldiğini hissediyor. Bir süredir Uzun süre aynı şeyi yapmak. Tamamen farklı bir şey yapma düşüncesi teşvik edicidir.

Salisbury Road'daki butiğe uğrar ve bir saat boyunca ihtiyacı olmayan kıyafetleri inceler ve yine ihtiyacı olmayan orman yeşili çerçeveli bir güneş gözlüğü alarak oradan ayrılır. Bir mağazaya gider. şarküteri ve yemek için pahalı mezeler satın alır. Böylece yemek yapmak zorunda kalmayacak. Gail'den browni ve moda çiçekçiden bir kaktüs bitkisi alır. Harcadığı para Nathan'ın parası; Nathan'ın şehrin çeşitli köşelerindeki göz alıcı yüksek katlı ofis alanlarının kira kontratlarını satarak kazandığı para. Çok sıkı çalışıyor. Çok iyi kazanıyor. Çok cömert. Asla banka hesap özetlerine bakmıyor ya da tasarımcı çantaları hakkında küçümseyici yorumlar yapmıyor. Ona her zaman parasının kendi parası olduğunu söyler. Kazandığı para da onun parası, ama ondan aile masraflarına katkıda bulunmasını beklemiyor ve bunları düşündükçe kendini şöyle hissediyor Kafasındaki artılar ve eksiler listesi biraz değişmeye başlar, profesyonellere doğru geri dönüyor. Pazar sabahı boş yatağın anısı kaybolmaya başlar. Onun bir otel yatağında baygın yattığı düşüncesi azalır. Uğultusu düşük seviyeli öfke ve kızgınlık sessizleşir. Bu gece şarap açacak. Pahalı yemekleri terasta yiyecekler ve

Oturup yaz ortasında gökyüzünün saat onda hala aydınlık oluşuna hayret etmek ve çocukların uyku saatlerini geçirmelerine izin vermek ve Spotify'da müzik dinlemek ve insanların onun gibi birinin geçirmesini beklediği türden bir gece geçirmek.

Çarşamba, 19 Haziran

Josie ertesi sabah aynada kendine bakar. Onun Cildi güzel görünüyor; bu kalıtsal, pahalı kremler veya tedavilerle ilgisi yok. Saçlarının düzeltilmesi gerekiyor. uzun ve uçlarından ayrılıyor. Kot makyaj çantasının fermuarını açıyor ve bir tüp maskara çıkarıyor. O asla Normalde köpeğini gezdirirken makyaj yapar ama normalde hiçbir zaman köpeğini gezdirirken ünlü bir podcaster ile karşılaşmaz. Kocaman kabarık bir fırça kullanarak yüzünü bronzlaştırıcı ile renklendiriyor ve biraz renkli dudak kremi sürüyor. Sonra da En sevdiği elbisesini giyiyor; kottan yapılmış, önü gömlek yakasına kadar düğmeli ve uyumlu bir kemerle belden bağlanıyor. Kot ayakkabılarıyla birlikte giyiyor ve boy aynasında kendini değerlendiriyor.

Walter sokağa bakan pencerede dizüstü bilgisayarına bakmaktadır. Onun bakışlarından kaçınmaya çalışır, çünkü Walter

Makyajı ve şık elbisesi hakkında konuşmak istemiyor ve Alix'le olan buluşmasını, gerçekleşene ve ne anlama geldiğini öğrenene kadar ona anlatmak istemiyor.

Koridorda duruyor ve köpeğin kayışını takıyor. "Fred'i dışarı çıkarıyorum," diye sesleniyor. "Bir saat kadar sonra görüşürüz.

Walter başını sallar ve "Yakında görüşürüz." der.

Ayrılmak için döner ve Erin'in odasının önünde bir an duraklar. Erin şimdi uyuyordur; en azından öğle yemeğine kadar geç saatlere kadar uyur. Kapıyı biraz açabilir, sadece ama kapının diğer tarafında başka neler olduğunu biliyor ve bebeğine bir anlığına da olsa bakmaya Mide için. Şimdi değil. Belki daha sonra.

Salisbury Yolu'nun yarısında Fred sallanmaya başlayınca onu kucağına alıyor ve köpek taşıyıcısına sokuyor. Onu orada, göğsüne yakın tutma hissini seviyor, bu ona bebeklerini askıda taşımayı hatırlatıyor - Bebek Björns denirdi. Walter onların hippiler için olduğunu düşünmüş, bebekleri onlara bağlarken alay etmiş ve "Pusetlerin nesi var?" demişti. Diğer ikisinde işe yaradı.

Alix'i beyaz fenerinin ışığıyla hemen fark eder. Sarı saçları, köşeli yüzü ve omuzları var. O el sallıyor ve Alix de el sallıyor ve sonra Josie'yi şaşırtan bir öpüşme yapıyorlar çünkü Josie kimseyi gerçekten öpmez. Alix'i Salisbury Yolu'ndaki moda kafelerden birine kadar takip eder, her zaman önünden geçtiği ama hiç uğramadığı kafelerden birine ve içecekleri ısmarlamak için ısrar etmeye çalışır ama Alix izin vermiyor, bunun bir iş gideri olduğunu söylüyor, bu da Josie'nin tüylerini diken diken ediyor.

"Ee," diyor Alix bir süre sonra, kahve fincanını bir kenara itip yerine bir iPad koyarak. 'Senin fikrin hakkında çok düşündüm. Ve ilk başta emin değildim. Podcast'lerimi dinledin, yani formatı biliyorsun.

Baş, ortası ve sonu olan tam teşekküllü hikayeler bunlar, bu da kayda başlamadan önce formatın ne olacağını bildiğim anlamına geliyor. Bunu yirmi, otuz kez yaptım ve ne yaptığımı biliyorum.

hikayenin kasete nasıl aktarılacağı ve nasıl kurgulanarak sürükleyici hale getirileceği

dinleyiciye. Ama bu çok farklı olacak. Hikayenizin nasıl biteceği hakkında hiçbir fikrim yok, ancak bana takip etmeye değer olacağına dair söz veriyorsunuz ve bu yüzden şimdiden bağlandım. Ben de bilmek istiyorum. Ve eğer ben bilmek istiyorsam, belki dinleyicilerim de bilmek

isteyecektir. Bence bu işe bir şans verebiliriz. Bu benim Tüm Kadınlar serim için olmayacak, o artık bitti. Bu tamamen yeni ve farklı bir şey olacak, tek seferlik.

Röportajlar çoğunlukla stüdyo tabanlı olacak ama sizinle çeşitli yerlerde konuşmayı da çok isterim

Hikayenizle bağlantılı olan, büyüdüğünüz yer, okula gittiğiniz yer, kocanızla tanıştığınız yer, hepsi

Bu tür şeyler. Sonra da bahsettiğiniz travmalara ve kendinizi içinde bulduğunuz tuzaktan kurtulmak için bundan sonra ne yapacağınıza geçebiliriz. Sanırım ben Merhaba! Ben senin doğum günü ikizim! Hatırlar mısın bilmem ama Lansdowne'daki bayanlar odasında bana ilk söylediğin sözler bunlardı. Sanırım bu seninle Kesinlikle her yöne gidebilecek bir yolculuğun başlangıcı. Seninle çarpıştığım o ilk an. Kıvılcım, eğer istersen? Kulağa nasıl geliyor?'

Josie nefes almayı ve hareket etmeyi bıraktığını fark eder. Çay kaşığı hâlâ Americano'sunun üzerinde asılı duruyordu, eklediği şeker hâlâ fincanın dibinde karıştırılmamıştı. Alix'e bakar ve başını sallar. "Evet. Kulağa hoş geliyor.

Alix gülümser. "Harika!" diyor. 'Birlikte biraz zaman geçirmeniz gerekecek ama siz yarı zamanlı çalışıyorsunuz ve çocuklarınız da tamamen büyüdü. Bu yüzden belki de araya sıkıştırmak. Bir iki saat, orada burada?'

"Evet," diyor Josie. 'Evet. Kesinlikle. Nerede yapıyorsunuz?'

Nerede kayıt yapıyorsun?'

"Evimde. Bir stüdyom var. Alix'in parmak uçları altın arı kolyesini kavırıyor ve zincir boyunca ileri geri kaydırıyor.

"Bir deneme bölümü yapabiliriz. Sadece sen ve ben Stüdyomda bir saat boyunca sohbet ettik. Onu düzenleyeceğim ve

Dinlemeniz için size bir şey geri vereceğim, hiçbir zorunluluk yok, kulağa hoş gelmiyorsa bırakıp gitmekte tamamen özgürsünüz. Söz veriyorum.'

Josie, Alix'in Instagram'daki sekiz bin takipçisini düşünüyor. Zihninde, geniş omuzlu ve büyük boy güneş gözlüklü beyaz-sarışın kadınlardan oluşan bir deniz görür. Açık plan mutfaklarında kızıl saçlı çocukları için sağlıklı yemekler pişirirken pahalı AirPods'larıyla onu dinliyor. Yerinden çıkarmak için başını hafifçe sallıyor. Bu çok fazla. Bunun yerine, ortadaki iğne deliğine zoom yapıyor. Alix'in stüdyosunda bir saat boyunca oturup sadece ikisinin konuşması. Paylaşması gereken çok şey var.

Kahve fincanını eline alıp bir yudum aldıktan sonra dikkatlice tabağa geri yerleştirir. "Sanırım bir deneyebiliriz," diyor. "En azından deneyebiliriz."

Alix'le kahveden döndüğünde Walter mutfaktadır. Walter çay yapıyor ve ona da bir çay yapmayı teklif ediyor ama o "Hayır, teşekkürler, daha yeni kahve içtim" diyor.

Ona bir kaşını kaldırıyor. "Ah, evet. Tek başına mı?"

"Hayır!" diyor, Fred'i taşıyıcısından çıkarıp onu yere yatırıyor. "Hayır. Ben-" Donup kalır. Yapamaz. Adam dehşete düşer. Onu bundan vazgeçirirdi. "Erin ve Roxy'nin eski ilkokulundan bir anneyle rastladım. Biz sadece hızlıca konuştuk."

Arkasını dönüyor ama hemen kendini toparlıyor. Yalan bile değildi. Doğruydı.

"Güzel mi?"

"Evet. Çok güzel. Tekrar buluşabiliriz."

Başka bir şey sormayacağını biliyor. Walter özellikle de Erin altıncı sınıftayken sosyal hizmetlerle yaşanan onca olaydan sonra.

Fred'in koşum takımını portmantoya geri asarak, "Ben işe gitmek için hazırlanacağım," diyor. Walter başını salladı ve sonra iki kez baktı.

mutfak tezgahında çayını yudumluyor. "Çok şık görünüyorsun," diyor, düğmeli elbisesini işaret ederek.

Elbisesine bakıyor. "Evet," diyor. "Diğer tüm yazlık eşyalarımın yıkanması gerekiyor. Ben de düşündüm ki, neden olmasın?"

"Çok hoş görünüyorsun," diyor başını onaylarcasına sallayarak. "Çok zayıfsın."

"Teşekkür ederim," diyor karnına dokunarak. "Sadece gurur verici bir kesim sanırım."

Onu bir kez daha değerlendiriyor ve başını sallıyor. "Çok hoş. Gülümsüyor ama sesinde sıcaklık yok."

Perşembe, 20 Haziran

Alix'in stüdyosu bahçenin dibinde. Nathan'ın ona kırkınıc yaş günü hediyesiydi, yeni başlattığı podcast'in ne kadar iyi gittiğini takdir etmek için. Onu kız kıza bir hafta sonuna göndermiş, her şeyi profesyonelce yaptırmış, sonra da kulübeyi büyük boy bir kurdeleyle sarmış ve dönüşünde gözleri bağlı olarak ona rehberlik etmiştir. Alix'in evliliği konusunda bu kadar kararsız olmasına şaşmalı mı?

Bu kadar cömert ve şefkatli davranırken aynı zamanda ölmek istemesine neden olabilir mi?

Duvardaki Nespresso makinesinin elektriğini açar ve masanın üzerine bir vazo çiçek yerleştirir. Saat onda kapı çalar ve Josie omuz çantasında küçük köpeğiyle kapının eşiğinde belirir.

"Umarım Fred'i getirmemde bir sakınca yoktur," diyor Josie. "Kontrol etmeliydim.

"Hiç sorun değil," diye yanıtlıyor Alix. 'Benim de bir kedim var ama stüdyoda bizimle olduğu sürece onu rahatsız etmeyecektir. Hadi geçelim.

Josie, Alix'i takip ederken 'Eviniz çok güzel' diyor evin arka tarafındaki açık plan mutfaktan geçerek bahçeye çıkıyor.

"Çok teşekkür ederim.

'Evim muhtemelen bir zamanlar güzeldi. Şu büyük alçı villalardan biri. Bilirsiniz işte. Ama belediye yetmişli yıllarda onları apartman dairelerine dönüştürdü ve şimdi çirkinler.

Alix gülümsüyor ve 'Çok üzücü' diyor. Londra böyle yerlerle dolu.

Josie, Alix'in stüdyosunu öve öve bitiremiyor, ellerini pırıl pırıl kayıt ekipmanının üzerinde gezdiriyor, yağlı köpüğü okşuyor

mikrofonun başına. "Onunla mı konuşacağım?" diyor.

"Evet.

Josie başını sallıyor, gözleri kocaman.

Küçük köpeği taşıyıcısından çıkarıyor ve köpek etrafta koşturup her şeyi kokluyor.

Alix, Josie'ye bir fincan çay ve kendisine de bir espresso yapar.

Kulaklıklarını takıp birbirlerine bakıyorlar.

kayıt masası. Alix Josie ile bir deneme yapar, ona kahvaltıda ne yediği ile ilgili standart soruyu sorar, ve sonra başlarlar.

'Josie, öncelikle merhaba ve bana bu kadar cömertçe zaman ayırdığın için çok teşekkür ederim. Bu projeye başladığım için ne kadar heyecanlı olduğumu anlatamam. Düzenli podcast serim All Woman'dan gelen dinleyicilerim, hoş geldiniz ve yeni bir şey yapmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Bu podcast ile başka bir açıdan karşılaşan yeni dinleyiciler için hoş geldiniz. Kolay bir soruyla başlayalım Josie. Senin adın. Neyin kısaltması? Eğer herhangi bir şeyin kısaltmasıysa?

Josie başını sallar. "Hayır," diyor. 'Hayır. Sadece Josie. Hiçbir şeyin kısaltması değil.

"Birinin adını mı taşıyor?

Hayır. Bildiğim kadarıyla değil. Annemin adı Pat. Onun annesinin adı Sue'ydu. Sanırım bana güzel bir isim vermek istemiş. Kadınsı bir şey.'

"Herkesin anlayabilmesi için hikayeyi şöyle özetleyeyim Bu podcast'in başlığının arkasında, Merhaba! Ben senin doğum günü ikizininim!

...ikimizin de kırk beş yaşına bastığı gece yerel barımızda tanıştığımızda Josie'nin bana söylediği ilk sözler bunlardı. Josie

ve ben sadece doğum günü ikizleri değiliz, aynı zamanda aynı hastanede doğmuşuz. Ve şimdi Londra'nın kuzeybatısının aynı köşesinde, aramızda bir milden daha az bir mesafe var. Hayat hikayenize geçmeden önce doğum hikayenizden bahsedelim. Anneniz doğduğunuz gün hakkında size ne anlattı?'

Josie göz kırpmıyor. Alix'in zaten düzeltmesi gerekebileceğini bildiği düşünceli bir sessizlik var. "Pekâlâ," der,

Sonunda. 'Pek bir şey yok aslında. Sadece acıdı!'

Alix güler. "Şey," diyor, "evet. Bu kesin. Fakat O gün hakkında size ne anlattı: hava durumu, ebe, sizi ilk gördüğü an?

Bunu bir başka sessizlik izler. "Dediğim gibi. Hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey söylemedi. Sadece çok acıdığını biliyordu.

bir daha asla

yapmayacağını söyledi.

"Ve yapmadı mı?

"Hayır, yapmadı.

"Yani kardeşin

yok mu?

"Kardeş yok. Sadece ben varım. Peki ya sen? Oh.' Josie durur ve elini kalbine götürür. "Özür dilerim. Sana soru sormama izin var mı?"

Evet! Kesinlikle! Ve ben üç kızdan biriyim. Ortanca.' 'Oh, ne şanslısın. Bir kız kardeşim olmasını çok isterdim.

'Kız kardeşler en iyisidir. Ben çok şanslıyım. Bana annenden bahset, Pat. Hala buralarda mı?'

"Oh, Tanrım, evet. Hem de çok. Benim doğduğum yerde yaşıyor, toplum merkezini işletiyor, benimle ilgileniyor. yaşlılara, politikacılara bağırır, politikacılarla çalışır.

Anti-çete birimi, hepsi. Hayattan daha büyük. Hayattan daha gürültülü. Herkes onu tanıyor. Sanki ünlü gibi.'

"Peki ya baban?

'Oh, babam hiçbir zaman resimde yoktu. Annem Kazara hamile kalmış ve sonra ona bile söylemeden gidip beni doğurmuş. Onunla hiç tanışmadım.'

Alix gözlerini kapatır ve zihinsel olarak doğum gününde barda Josie'nin babası olduğunu düşündüğü adama geri döner. "Yani, barda, tanıştığımız gece - birlikte yemek yediğin adam. O senin ...?"

O benim kocamdı. Evet, kocamdı. Babam değil. Ve hayır, sen

bu hatayı yapan ilk kişi değilsiniz. Kocam Walter benden

çok daha yaşlı. On beş yaşımdan beri onunla birlikteyim.
Josie duraklar ve Alix'e bakar.

Alix şaşkınlığını gizlemeye çalışır. "On beş," diye tekrarlıyor. "Ve o...?"

"Kırk iki.

Alix bir an sessiz kalır. "Vay canına. Bu ...

Evet. Biliyorum. Nasıl görüldüğünü biliyorum. Ama o zaman kulağa pek de öyle gelmiyordu. Açıklaması zor. Josie dudaklarını büzdü ve omuz silkti. "Genç olmanın bir gücü var. Bazı açılardan bu gücü özlüyorum. Onu geri istiyorum.

"Ne şekilde güç vardı?

Josie yine omuz silkiyor. 'Sadece senin sahip olduğun şekilde

Birçok insanın istediği bir şey. Birçok erkeğin istediği. Ve birçoğu bunu istiyor. Hem de çok istiyorlar.'

"O mu? Gençliği mi kastediyorsun?"

Evet. Ben de tam olarak bunu kastetmişim. Ve buluştuğunuzda

Ne istedikleri konusunda çok net olan ve bu istekleri arasında duran tek şeyin

İstedığınız ve sahip olduğunuz şey sizin rızanızdır... Bazen, çok genç bir kız olarak, bu rızayı vermenin bir gücü vardır. Ya da en azından o zaman öyle hissettirir. Size böyle hissettirirler. Ama aslında öyle değil, değil mi? Bunu şimdi görebiliyorum. Görebiliyorum.

belki de kullanıldığımı, hatta belki de

Tımar edilmek mi? Ama o güçlü olma hissi, en başta, hala kontrol bendeyken. Bazen bunu özlüyorum. Gerçekten özlüyorum. Ve her şeyden çok istediğim şey bunu geri kazanmak.

Alix, Josie'nin sözlerinin dinleyicilerini etkilemesi için gereken boşluğu sağlamak üzere kısa bir sessizlik bırakır. Soğukkanlılığını koruyor, ancak yüzeyin altında kanı şokla dolup taşıyor. "Peki sen ve Walter, nasıl tanıştınız?

"Müteahhitti, evimizin elektrik işlerini yapıyordu. Projenin lideriydi ve annem de tabii ki bu işe dahil olmayı kendine iş edinmişti, bu yüzden bir gün, ben on üç yaşlarındayken, odamda oturuyordum ve

Kapı çaldı, dışarı baktım ve o orada duruyordu. Üzerinde çelik yeleği, elinde bareti vardı. Onu ilk kez o zaman gördüm.

Alix, "Peki sen ne düşündün?" diye soruyor.

Josie küçük bir kahkaha atar. "On üç yaşındaydım. O kırk yaşındaydı. Gerçekten düşünecek fazla bir şey yoktu. On dördüncü doğum gününe kadar başka bir şeyler olduğunu anlayamamıştım. Ben on dört yaşındayken eve girdi. Doğum günü pastamın mumlarını üflüyordum. Orada en iyi arkadaşım Helen'la birlikteydim. Annem onu bir dilim pasta için davet etti ve o da yanıma oturdu...' Josie nefesini verdi ve boğazına yumruk yemiş gibi bir ses çıkardı. "Sadece oradaydı. Sanki odada görünmez bir canavar vardı.

"Bir canavar mı?

Evet. Öyle hissettim. Bana olan ilgisi. Bir canavar gibi hissettim.'

"Yani, ondan korktun mu?

Ondan değil. Hayır. O iyiydi. Beni istemesinden korkuyordum. Başka kimsenin bunu göremediğine inanamıyordum. Sadece ben. Çok büyük ve çok gerçektir. Ama annem bunu görmedi.

Helen görmedi. Ama ben gördüm. Ve ondan korktum. "O zaman güç gibi hissetmedin mi?

"Şey, hayır. Ve evet. Aynı anda iki şey gibi hissettim. Kafa karıştırıcıydı. Onun fikrini saplantı haline getirmiştin. Ama bir şey olana kadar bir yıl daha geçti.

Merhaba! Ben senin doğum günü ikizinin! NETFLIX ORJİNAL DİZİSİ

Ekran, havaalanında küçük bir bavulu çekmekte olan bir kadınla açılır. Uzun boylu ve iri yapılı olan kadının siyah saçları geriye doğru topuz yapılmıştır.

Bir sonraki çekimde bir kafede oturmuş, önündeki masada bir kapuçino içerken görülüyor.

Altındaki metinde şöyle yazıyor:

Helen Lloyd, Josie Fair'in okul arkadaşı

Helen konuşmaya başlar.

Josie ve ben çok iyi arkadaştık. Beş yaşından beri. İlkokuldan beri.'

Helen duraklar.

Kısa bir sessizlik olur.

Sonra şöyle diyor: 'O her zaman biraz tuhaftı. Kontrolcü mü?

Başka arkadaşlarımdan olmasından hoşlanmazdı. O her zaman onun hakkında bir şeyler yapmak istedi. "Pasif agresif" bugünlerde bu terim. Hiçbir zaman doğrudan gelip size onu neyin rahatsız ettiğini söylemezdi. Ona ulaşmak için bütün evleri dolaştırırdı. O da somurtkan biriydi. Sessiz davranırdı. Walter'la tanıştığında birbirimizden soğumaya başlamıştık bile.

Röportajı yapan kişi mikrofon dışında bir soru sorar: 'Peki Walter'la tanışması nasıl bir şeydi?

Tuhaf. Yani, yaşlı bir adamdı, neredeyse. Ve hepsi bu kadardı. On dördüncü yaş gününden itibaren ortadan kayboldu.

Bu diğer dünyaya. Yaşlı bir adamla.'

Röportajı yapan kişi araya giriyor: "Josie'yi Walter Fair'in yetiştirdiğini söyleyebilir misiniz?

"Şey, evet. Belli ki öyle. Ama ...'

Helen'in gözleri röportajı yapan kişiye kayar. Kahve fincanının kenarına dokunuyor.

"Kulağa geldiği kadar kötü. Kulağa geldiği kadar garip. Bu iki yönlü bir yoldu, biliyor musun? Kız onu istiyordu. Onu istedi ve onun da kendisini istemesini sağladı.

Saat 11'de.

Josie bir saat sonra Alix'in evinden eve doğru yürür. Başlı bütün bunlarla dönmektedir.

Alix'in evini düşünüyor: Önden bakıldığında, cumbalı, düzgün, teraslı bir ev, Londra'daki herhangi bir Viktorya dönemi teraslı evden farksız, ama içinde farklı bir hikaye var. A

dergi evi, mürekkep mavisi duvarlar ve altın ışıklar ve bir Taş grisi dolapları, krem rengi mermer tezgahı ve tek bir düğmeye dokunarak kaynar su fişkırtan musluğuyla tuhaf bir şekilde tüm evden daha büyük görünen bir mutfak. Bir ucunda sadece çocukların sanat eserleri için ayrılmış bir duvar!

Kızların resimlerini buzdolabına mıknatıslarla tutturduğunu ve Walter'ın dudak büküp indirdiğini hatırlıyor çünkü dağınık görünüyor.

Sonra peri ışıkları ve dolambaçlı yollarıyla bahçe ve dibinde başka bir harikalar dünyası barındıran büyümlü kulübe. Kedi bile; daha önce gördüklerine hiç benzemeyen bir kedi. Görünüşe göre bir Sibirya kedisiydi. Disney prenseslerinin kocaman yeşil gözlerine sahip, minik ve kabarık bir kedi.

Eli çantasının iç cebine gidiyor, Nespresso kapsülünün pürüzsüz derisine dokunduğu yerde Alix bakmıyorken almıştı. Kayıt masasının arkasındaki rafta bunlardan kocaman bir kavanoz vardı, hepsi farklı renklerde, büyük boy değerli taşlar gibi. Evinde bir Nespresso makinesi yoktu, ama o sadece bir Nespresso makinesine sahip olmak istemişti.

Alix'in cazibesinden bir parça, eski püskü dairesindeki bir çekmeceye tıktırmak, orada olduğunu bilmek.

Kadın eve geldiğinde Walter penceredeki dizüstü bilgisayarının başındadır. Ona merakla bakar, okuma gözlüğünün güçlü reçetesi sayesinde gözleri kocaman olmuştur. Ona okuldaki annesiyle tekrar görüşmeye başladığını söylemişti. Adam bir soru sordu. ama hiçbir şey söylemedi. Şimdi diyor ki, "Gerçekten neler oluyor?

İçinden bir adrenalin fişkırtır. "Ne demek istiyorsun?

"Yani," diyor, "sen gideli çok oldu. Bunca zamandır kahve

içiyor olamazsın.

"Hayır," diyor. 'Sonra büyükannemi görmeye gittim. Mezarlığa. Önceden planlanmış bir yalan.

"Ne için?"

"Bilmiyorum. Dün gece onunla ilgili gerçekten tuhaf bir rüya gördüm ve bu bende gidip onu görme isteği uyandırdı. Her neyse, işe gitmek için hazırlanmam gerek. Birazdan dönerim.'

Yatak odasına doğru yürüyor, yatak odasının kapısından Erin'in oyun koltuğunun sesini duyuyor, gıcır gıcır, Erin'in odasından gelen kokunun artık koridora yayılmaya başladığını fark ediyor. Bunu daha fazla erteleyemez. çok daha uzun. Ama şimdi değil. Bugün değil. Yarın, kesinlikle.

Geçerken parmak uçlarıyla Erin'in kapısına dokunuyor, sonra onları öpüyor.

Yatak odasında çekmecenin üstünden küçük kızlarının fotoğrafını alır ve onu da öper.

Sonra Nespresso kapsülünü içinden çıkardı. el çantasını iç çamaşırı çekmecesinin en arkasına sıkıştırıyor.

Merhaba! Ben senin doğum günü ikizinin! NETFLIX ORJİNAL DİZİSİ

Ekranda boş bir şehir barında deri bir sandalye gösterilir.

Sessiz ışık tozlu bir pencereden parlıyor.

Bir adam içeri girer ve oturur. Beyaz bir gömlek ve kot pantolon giyiyor. Gülümsüyor.

Ekrandaki metinde şöyle yazıyor:

Jason Fair, Walter Fair'in oğlu

Konuşmaya başlar; Kanada aksanı vardır.

"Babamı en son ne zaman gördüm? Sanırım on yaşımdayken?"

Görüşmeci mikrofon dışında araya girer: "Peki neden?"

Jason: 'Çünkü annemi bir genç kız için terk etti ve annem o kadar iğrendi ki bizi ülke dışına göç ettirdi.

Muhabir: "Ve o genç ...?" "O genç Josie Fair'di. Evet."

Jason üzüntüyle başını sallıyor ve bakışlarını yere indirir. Tekrar kameraya baktığında ağladığı görülüyor. Özür dilerim. Özür dilerim. Sadece ...' Ekran kararır.

Akşam 8'de.

Nathan o gece işten eve dönmez. Alix bunun korkunç kaçınılmazlığını ilk andan itibaren içinde hisseder. Saat 8'den 8.01'e geçiyor. 7'de evde olacağını söylemişti. Son dakika gecikmeleri hesaba katılsa bile ya da telefon görüşmeleri ya da metrodaki sorunlar, saat sekiz, açıklanabilir gecikme için son noktayı işaret eder ve daha karanlık bir şey. Ona mesaj atıyor. Adam cevap vermiyor. Sekiz buçukta onu arıyor. Telesekretere düşüyor. Ve o biliyor. Alix biliyor.

Çocuklar saat dokuzda yattıklarında, Alix stüdyoya bir kadeh şarap götürür ve Josie ile o sabah yaptığı röportajı tekrar dinler.

Bir saatten fazla konuşmuşlardı ama şimdi duyan Alix tüm konuşmanın on dakikaya indirileceğinden şüpheleniyor. Ve o on dakika da Josie kocasıyla nasıl tanıştığını anlatarak geçirdi.

Alix zar zor nefes alabiliyordu. Sadece başını salladı, gözleri kocaman açılmıştı, soru sormadı, sadece dinledi ve içine çekti.

On dört yaşında bir kız.

Kırk bir yaşında bir adam.

Alix'in aklına, gecenin karanlığında zar zor fark ettiği adam geldi.

Cumartesi gecesi restoranda Josie'nin babası olduğunu düşündüğü adam: sıradan, kel, soluk benizli, gözlüklü.

Alix, Josie'nin on dördüncü yaş günündeki doğum günü pastası anından sonra neler olduğunu, Josie ve Walter'ın bir çift olmasına neyin yol açtığını daha fazla ortaya çıkaramadan kaydı durdurmuşlardı. Tartışacaklar bir sonraki toplantılarında. Ama küçük bir karıncalanma Josie hakkında bir program yapmaya karar verdiği ilk andan beri hissettiği heyecan her geçen dakika artıyor. Burada kendisinden daha büyük bir şey olduğunu hissediyor,

Varlığının her zerresiyle karanlık ve parlak bir şey.

Alix içeride boş şarap bardağına bakar ve bir an için doldurma ihtimalini düşünür. Ama hayır, saat 10'u geçmiştir ve yorgundur ve yarın uyandığında kafasının rahat olmasını istemektedir.

Nathan'ın yatağının boş olacağını zaten biliyordur ve bir öncekinden kısa bir süre sonra, üstelik bu kez bir okul gecesinde yaptığı son aleminin sonuçlarıyla uğraşmak zorundadır. Ona gönderdiği mesaj okunmamıştır ve son arama girişimi de sonuçsuz kalır yine sesli mesaja yönlendiriyor. Adrenalinin zonkladığını hissediyor

Uyuyamayacağını biliyor ama yine de yatağa gidiyor. Kitap okumaya çalışıyor ama kalbi hızla çarpıyor.

Telefonundaki haberler arasında geziniyor, ama haberler gözünün önünden geçiyor ve aniden, garip bir şekilde, Josie ile konuşmak istediğini hissediyor, balmumu gibi teni olan Josie ve

Nathan'ı tanımayan, düğünlerinde dans etmeyen,

evliliklerinin efsanevi serabına hiçbir yatırımı olmayan
Josie'nin unutulmaz sesi ve karanlık, kara gözleri.

Ona bir mesaj gönderir:

Sizinle daha önce konuşmak çok güzeldi. Zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim. Az önce kaydı dinledim ve bunun nasıl şekilleneceğini görebiliyorum ve gerçekten projeye devam etmemizi ister misiniz? Belki bir dahaki sefere büyüdüğünüz ve Walter ile ilk tanıştığınız yeri ziyaret edebiliriz. Ne düşünüyorsun? Ne düşünüyorsun?

Gönder tuşuna basar ve birkaç dakika boyunca telefonuna bakar, Josie'nin gördüğüne, cevap verdiğine dair bir işaret arar. Ama on dakika geçer ve hiçbir şey olmaz. Kadın Sonunda ekranını kapatır ve dümdüz uzanır, saatlerce gelmeyeceğini bildiği bir uykuya dalmaya çalışır.

Akşam 10'da.

Josie açık kitabını göğsüne yaslar ve telefonunun ekranındaki mesaja bakar.

Alix'ten. Ekranda onun kelimelerini görmek Josie'nin içinde bir şeyleri harekete geçirir. Bir tür çocuksu zevk. Aşk gibi bir şey. Mektubu açıp aceleyle ve sonra daha yavaş bir şekilde okuyor. Kendini onun üzerinde hayal eder. Kilburn malikânesi Alix'le birlikte ve Alix zevkten titriyor. Onu annesiyle tanıştıracaktır, annesinin Alix gibi birinin kızıyla ilgilendiğini anladığında yüzünde bir gülümseme belirdi. Şaşkınlığı ve ardından, evet, hiç şüphesiz, bir kıskançlık titreşimini hayal edebiliyordu. Alix'in kendisi hakkında bir podcast hazırlıyor olması gerektiğini düşünebilirdi, efsanevi

Pat O'Neill. Ve şüphesiz Alix'in annesine soracağı sorular olacaktı, ama bunlar sadece Josie ile ilgili sorular olacaktı, Alix'in Josie hakkında daha fazla şey öğrenmesine yardımcı olacak sorular.

Pat hakkında. Midesi hoş bir şekilde bulanıyor. Hemen cevap vermiyor, onun yerine tarayıcısına gidip Alix Summer'ı Google'da arıyor ve yarım saatini fotoğraflara göz atarak geçiriyor

Alix'in Twitter akışına, özel olarak ayarlanmış ancak birkaç gönderisi görünen Facebook sayfasına, Instagram akışına bakıyor. Dinleyicilerin Alix'in podcast'leri hakkındaki yorumlarını okuyor ve ödül törenlerinde çekilmiş fotoğraflarını görüyor.

dönen saten elbiseler. Josie, Alix Summer'a doyduğunda mesaja geri döner ama on birin geçtiğini, kibarca cevap vermek için çok geç olduğunu fark eder. İç çeker, ekranı kapatır ve kitabını eline alır.

Dairenin başka bir yerinden kocasının kısık sesini duyar. Kulak tıkaçlarını takar ve kitabının sayfalarını çevirir.

Cuma, 21 Haziran

Nathan nihayet sabah 6'da Alix'in mesajına cevap verir. Telefonunun başucundaki masada çaldığını duyar, uyku maskesini indirir, telefonunu alır ve gözlerini kısarak bakar.

Hay sikeyim. Özür dilerim. Ne olduğunu bilmiyorum. Giovanni'de.

Bayılmış. Lütfen beni öldürme.

Telefonun komodinin üzerine düşmesine izin veriyor ve maskesini tekrar gözlerinin üzerine çekiyor. Alarmı çalmadan önce otuz dakikası var - bunu boşa harcamayacak. Sonunda ikiye geçene kadar uyuyamadı ve kafası yorgunluk ve umutsuzlukla doluydu. Çalınan yarım saati geri kazanmaya çalışıyor ama adrenalini yeniden pompalanıyor; kocası dün gece bir yere gitmiş ve arkadaşının dairesinde uyandı ve ne olduğunu bilmiyor arada oldu. Kocasının bir kariyeri, bir ipoteği ve düşünmesi gereken iki çocuğu var. Kırk beş yaşındaki kocası.

Bir saniye sonra telefonu tekrar çalıyor. İnledi ve telefonu açtı.

Şimdi eve gidiyorum. Lütfen benden nefret etme. Seni seviyorum.

Özür dilerim. Ben bir pisiğim.

Bir kez daha telefonu bırakıyor ve uyku maskesini gözlerinin üzerine çekiyor. Ama şimdi daha da fazla adrenalini pompalanmaktadır. Öfkeleniyor. Lütfen benden nefret etme.

. Mızımız küçük bir çocuk gibi.

Son yarım saatlik uykusunu kurtarmaktan vazgeçer ve yatakta doğrulur. Bir süre telefonundaki mesajlara bakar ve ne yapacağını düşünür. Yapmamaya karar verir Cevap ver, henüz değil, öfkesi yatışana kadar değil. Ama bir

Bir dakika sonra telefonu tekrar çalıyor ve arayan ağlamaklı bir sesle o: Alix???

Numarasını tuşlarken elleri öfkeden hafifçe titriyor.

"Merhaba. Sesi kısık ve bu onu daha da kızdırıyor.

"Gece ikiye kadar uyuyamadım, Nathan. Sabahın ikisinde,

senden haber bekliyordum. Hangi cehennemde olduğunu merak ediyordum. Sonra sabahın altısında mesaj atıp beni uyandırıyor, alarmımın altı buçukta çaldığını biliyorsun ama yarım saat bile bekleyemiyorsun çünkü çok Lanet olası bencil. Evet, çok teşekkürler Nathan. Dört saat uyudum ve şimdi çocuklarımızı kaldırıp onları okula hazırlayın ve sonra tüm gün çalışın ve nerede olduğunuzu bile bilmiyorsunuz'.

"Alix, çok üzgünüm. Sadece-'

'Siktir git, Nathan.'

Telefonunu kapatıyor ve yere çarpıyor.

Sonra yataktan kalkıp ekstra uzun bir duş alıyor.

Çocukları 8.50'de okula bıraktığında yine sakindi. Nathan üç kez daha mesaj attı,

Kendi davranışından duyduğu dehşeti itiraf ediyor ve bunun bir daha asla olmayacağına dair ona söz veriyor. Cuma günüdür ve bu hafta sonu havanın güzel olacağı tahmin edilmektedir ve Alix Pazar günü kız kardeşleriyle öğle yemeği yiyecektir.

Dün gece boyunca onu kabus gibi pençesine alan korkunç karanlık duygulara tutunmak istiyor ve bu yüzden gitmelerine izin vermek için.

Okul kapısında çocuklarla vedalaştıktan sonra dönüp gitmek üzereyken okula teslim etmesi gereken bir form olduğunu hatırlar

Ofis. Okulun yan kapısına gidiyor ve zili çalıyor, bir süre sonra içeri alınıyor.

"Selam, Alix!

Ben Mandy, ofis müdürü.

Merhaba Mandy. Bu form yarınki Doğa Tarihi Müzesi gezisi için. Çok özür dilerim, haftalardır çantamdaydı ve sürekli unutuyorum. Üzgünüm, biraz buruşmuş.'

Dağınık kâğıt parçasını masanın üzerinden Mandy'ye doğru uzatıyor, Mandy gülümseyerek, 'Sorun değil, tatlım. Seni temin ederim ki daha kötülerini de gördüm.

Bunu söylerken Alix ona bakar ve Mandy'nin yirmi yıldır burada çalıştığını düşünür.

yıldönümü münasebetiyle geçen yıl için bir kutlama düzenledi. En uzun süre görev yapan personel.

Mandy. Bu arada. Çocukları uzun zaman önce bu okulda olan bir anneyle konuşmaya başladım.

Şimdi yirmili yaşların başındalar. Acaba onları hatırlıyor musun?'

'Oh. Dene beni! Çocuklarımdan hiçbirini unutmadığım için her zaman kendimle gurur duymuşumdur.

'Roxy ve Erin? Adil mi?'

Mandy'nin yüzünden garip bir gölge geçer. "Ah," der. 'Evet. Roxy ve Erin'i hatırlıyorum. Onlar ...'

Alix nefes alır ve bekler.

Mandy önce arkasından başöğretmenin odasının kapısına, sonra da soldan sağa bakar

Alix'e doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Tuhaf bir aileydi, diyebiliriz sanırım. Yani, Roxy vahşiydi. Muhalifti, bilirsiniz. Mobilyaları devirirdi. Etrafa bir şeyler fırlatırdı. Onu birkaç kez uzaklaştırmak zorunda kaldım. Ama

Erin çok tatlı bir şeydi. Kız kardeşinin tam tersiydi. Çok sessizdi. Bazı sorunları vardı, muhtemelen otizm spektrumunda? Ama hatırladığım kadarıyla ifade vermiyordu. Ve bir keresinde, sanırım Erin altıncı sınıftayken, buradaki zamanının sonlarına doğru...'

Mandy duraklar ve tekrar etrafına bakar.

Yarı fısıltıyla devam etti: "Kırık bir kolla geldi. Yataktan nasıl düştüğü hakkında konuşuluyordu ve sonra bir gün bir arkadaşına onun Roxy olduğunu söyledi.

Roxy?

Evet. K    k kız kardeşi. Bunu ona onun yaptığını s  yledi. Sosyal hizmetleri devreye sokmak zorunda kaldım. Her   ey   ok karı ıktı.

Peki ya o? K    k kız kardeş mi? Erin'in kolunu kırmı  mıydı?'

"Bunun kanıtlandığını hiç sanmıyorum. Ama aileler   ok   fkeliydi. Bazı korkunç sahneler vardı. Babalarıyla sadece o zaman tanıştım. İri bir adamdı.   ok sinirliydi. Ve anne ...'

Alix başını sallar, nefesi yine kesilmiştir.

"Gerçekten   ok tuhaf biriydi. Kazlara bile yuh demezdi. Yüzünde boş bir ifadeyle   ylece durdu. Sanki onunla hiçbir ilgisi yokmuş gibi her   eyin olup bitmesine izin verdi. Sonra Roxy'yi dışarı çıkardılar. Hatırladığım kadarıyla ortaokula gidene kadar onu evde e ittiler.

"Hangi ortaokula gittiler?

Sanırım Queen's Park Lisesi. Ama evet. Komik bir aile. Onlara ne olduğunu hep merak etmişimdir.   imdi de annesiyle arkadaşsın, değil mi?

"Ben arkadaş demezdim. Hayır. Tanıdıklar.'" Peki ya kızlar? Onlarla tanıştınız mı?'

"Hayır. Hayır, hiç de değil.

'İkisinin de   u anda ne yaptığını bilmek isterdim. İkiisi için de hiçbir zaman iyi   eyler hissetmedim, ne demek istediğimi anlıyor musunuz?

Alix başını sallar ve gülümser.

Pazar, 23 Haziran

Pazar günü Josie rosto yapar. O ve Walter onu yerler. Sokağa bakan pencerenin önündeki masada sessizce oturuyorlar. Haftanın tek öğününde masada yemek yiyorlar.

Daha sonra artıkları çubuk blender ile sıvılaştırıyor ve kaşıkla Erin için bir kaseye koyuyor. Üzerini bir Fred'in burnunu uzak tutmak için tabağı bir tepsiye koyar Erin'in odasının önünde çikolata aromalı Müller Corner ve iki çay kaşığı. Hâlâ oraya girmedi. Bıraktıkça daha da zorlaşıyor. İçeri girecek. Gelecek hafta. Girecek ve temizleyecek. Walter o kadar da kötü olmadığını söyledi. Ama kokuya bakılırsa bunun nasıl doğru olabileceğini bilmiyor.

Yavaşça yıkıyor ve mutfağı iyice temizliyor. Saat üçe doğru sanki hiçbir şey olmamış gibi tertemiz oluyor. Mutfak kapağının üzerinden Walter'a bakıyor ve şöyle diyor,

'Köpeği dışarı çıkarıyorum. Gelmek ister misin? Hayır demesini umuyor ve diyor da.

Pazar öğleden sonra, Queen's Park'ın etrafı diğer insanların yaz günlerinden kalan kırıntı ve döküntülerle dolu: barların önünde ısınması için bırakılmış yarı sarhoş plastik biralar, parkta buruşmuş piknik battaniyeleri, Çöp kutularından taşan atılmış bira kutuları ve pizza kutuları, Fred'i sürükleyerek uzaklaştırmak zorunda kaldığı kaldırımdaki erimiş dondurma birikintileri. Diğer insanlar bütün gün buradaydı, eğleniyorlardı, havanın tadını çıkarıyorlardı, arkadaşlarının ve çocuklarının tadını çıkarıyorlardı. Diğer insanlar yaşıyordu.

Diğer insanların hayatlarının sıra dışılığını düşündükçe, ayaklarının onu bilinçaltında bir yerlere götürdüğünü fark

eder

parka ve Alix'in yoluna doğru.

Mesafesini koruyor. Çok utanırdı, Alix onu burada kirli tozlukları ve kot ceketıyla aylak aylak dolaşırken görseydi çok utanırdı.

Pazar öğleden sonra evinin etrafında. Ama Alix'in varlığına dair sadece bir parıltıya ihtiyacı vardır, o kadar. Daha sonra, önündeki uzun Pazar akşamıyla başa çıkmaya hazır bir şekilde dairesine dönebilir.

Ön pencereden görünen manzara beyaz ahşap panjurlarla kapatılmış. Ön kapı, Josie'ye sahip olduğu özel bir elbiseyi hatırlatan süt mavisi bir renge boyanmıştır.

Küçükken. Kapının iki yanında, birbiriyle uyumlu süt mavisi saksılarda, baloncuklar halinde kesilmiş bir çift bitki var. Bunu onlara kimin yaptığını ya da onları bu şekilde satın alıp alamayacağınızı merak ediyor. Birinci kattaki iki pencereye bakıyor: daha fazla ahşap panjur. Ev boş bir yüz. Otobüsteki tüm insanların yüzlerini içeri alan ve akşam yemeklerinde ne yediklerini sanal olarak görebildikleri büyük pencereleri olan dairesi gibi değil. Bir iki dakika sonra gitmek için dönüyor,

Ama o anda diğer yönden kendisine doğru yürüyen bir grup kadın görür. Hepsi uzun boylu ve köşeliydi ve bir saniye sonra içlerinden birinin

Alix ve diğer ikisi de tıpkı ona benziyor.

Bunlar kız kardeşleri olmalı: Birinin koyu sarı saçları beline kadar iniyor; diğerinin çilek sarısı saçları tepeden düğümlenmiş. Bir yığın halka küpe, büyük deri çantalar püsküllü, parmak arası terlikli, siyah ojeli, uzun etekli Hareket ettiklerinde çalkalanıyorlar, başka ülkelerden gelen güneş yanıkları. Buradan bile gürültü yapıyorlar; içlerinden biri bir şey söylüyor ve diğer ikisi başlarını geriye atıp gülüyorlar - çok fazla diş, çok büyük, geniş ağızlar. Alix'in ön kapısına doğru ilerlemelerini izliyor. Küçük olanı şimdi barda geçirdiği doğum günü gecesinden tanıyor. Zoe. Alix koluna doladığı çantanın içinden bir dizi anahtar çıkarıyor, birini kilide sokuyor ve sonra koridor ve kedi görünüyor, bir çocuk ve o duyuyor

Alix, "Geri döndük!" der ve sonra kocası Nathan, gür kızıl saçlarıyla dikkati dağılmış bir şekilde onu selamlar ve hepsi içeri yığılır ve kapı kapanır ve Josie büyük krom buzdolabından şarap çekildiğini, zeytinlerin kaselere doldurulduğunu, bir su fıskiyesinin takla attığını hayal eder Arka bahçedeki çimenlerin üzerinde tembelce. Onu hayal ediyor ve istiyor. Her şeyden çok istiyor.

Alix ve ailesinin evin içinde sağlam bir şekilde yerleştiğinden emin olarak sokağı geçer. O Alix'in evinin önünden sanki kendi evinin önünden geçiyormuş gibi geçiyor, ama bunu yaparken parmak uçları Alix'in ön duvarını süsleyen tırmanıcı bitkinin üzerinde geziniyor. Aşağı bakar ve dikkat çekici mor ve ıhlamur rengini görür.

bir çarkıfeleğin yeşil yüzü ona bakıyordu. yaprakların arasında ve nefesi kesiliyor. Onu kendine doğru çeker, koparır ve yol boyunca elinde tutar.

Salı, 25 Haziran

Alix, Josie'nin büyüdüğü sitenin önünde duruyor. Dört kattan daha yüksek blokların olmadığı, bir oyun alanı ve birkaç dolambaçlı patika etrafında inşa edilmiş, düşük seviyeli bir site. Bir süre sonra Josie görünür. Kot pantolon ve kolları kabarık bir chambray üst giyiyor. Köpek, kot köpek taşıyıcısının üstünden dışarı bakıyor.

"Üzgünüm geciktim," diyor Josie. "Kaçamadım.

Alix bir öpücükle ona doğru eğilir ve Josie'nin ilk kez bu şekilde selamlaştığında fark ettiği garipliğin aynısının Josie'den de yayıldığını hisseder.

"Sorun değil! Hiç de değil. Alix araziyi incelemek için döner ve "Demek büyüdüğün yer burası?" der.

Kesinlikle öyle. Annem bizimle buluşacak. topluluk salonu. Olur mu? O zaman her şeyi ayarlayabilirsin.'

"Mükemmel," diyor Alix.

Josie'yi arazinin içinden arka taraftaki derme çatma bir binaya doğru takip eder.

İçeride, boyalı kahverengi saçlı ve modaya uygun siyah çerçeveli gözlüklü bir kadın bir masanın etrafındaki sandalyeleri çekiyor. Kadın parlak desenli bir yazlık elbise ve askılı sandaletler giyiyor. Alix ve Josie'ye bakıyor ve gülümsüyor. 'Hoş geldiniz! Hoş geldiniz! Biraz meyve suyu ve biraz da hamur işi getirdim.

Alix'in beklediği gibi biri değildir. Josie'nin sert olduğu yerde

Annesi ise el kol hareketleri ve gevezelikten ibaret. O da göz alıcı, görünüşüne özen gösterdiği belli, kendini ilgiye değer bir kadın olarak görüyor

ve saygı gösterir. Josie'yi mutfakta onlara çay ve kahve yapması için gönderir ve Alix'i oturmaya davet eder.

"Ee," diyor, açık açık ona bakarak. 'Josie bana senden bahsettiğinde gidip podcast'lerinden bazılarını dinledim. Çok ilham vericiydi. Seninle konuşacak bir kariyerim olabilirdi,

Ama tüm hayatımı bu mülke adadım. Bu mülk benim kariyerim oldu diyebilirsiniz. Bunun için para aldığımdan değil. Bunu aşk için yapıyorum.'

Alix hafifçe dönüp Josie'ye bakar. Arkası onlara dönük, çaydanlığın kaynamasını bekliyor.

"Elbette," diye devam ediyor Pat, "ilk sorum şu olmalı - neden Josie?"

"Oh!" Alix gergin bir şekilde güler. Tekrar Josie'nin arkasına bakar. Josie ondan, Josie'nin bunu neden yapmak istediği konusunda annesine gerçeği söylememesini istemişti. 'Sadece ona söyle Doğum günü ikizleri hakkında bir dizi yapıyorsun,' diye önerdi. "Kulağa zararsız gelsin.

"Peki. Neden Josie değil?' Alix şimdi söylüyor. 'Bu gerçekten benim başlangıç noktamdı. Benimle aynı gün, aynı yerde doğan bir kadın. Sanırım "takas edilmiş bebekler" senaryosunun tam tersi bir durumdu. Biz takas edilmedik.

Doğru ebeveynlerle eve gittik. Ama gitmeseydik ne olurdu? Ne olurdu?

beni eve götürseydin? Burada senin tarafından büyütülseydim? Josie de bir mil ötede ailem tarafından büyütülmüş olsaydı?

"Doğa mı, yetiştirilme mi?"

diyor Pat. "Evet, bir dereceye kadar.

"Biliyor musun, bir süre Sosyal Antropoloji okudum. Goldsmiths'de. Ama sonra hamile kaldım. İç çekiyor.

"Mecburen

Bırakmak. Evet, sizin için bir "ya olursa" senaryosu daha var. Ya hamile kalmasaydım? Ya diplomamı bitirseydim? Bu mülkten kurtulmuş olurdu, değil mi? Başlangıç olarak. O zaman burada benim yaptığımı yapan başka birinin olması gerekirdi. Ama yapmazlar, değil mi? O zaman bu mülk de buradaki diğerleri gibi rezil olur. Evet, belki de budur.

Hamile kalmamın bir nedeni var; hırslarımı feda edebilmek ve bu mülkü kurtarabilmek için hamile kaldım.

Pat bir süre dalgın dalgın orta mesafeye bakar.

"Düşündüğün zaman komik geliyor. Garip. Ama sanırım belki de herkesin bir amacı vardır. Bazılarını anlamak diğerlerinden daha zor olsa da. Josie, Alix'in yanındaki sandalyeyi çekip otururken bu noktayı kızına doğru yöneltiyor. Alix kıvrılır. Bu kadının kızıdan nefret ettiğinden şüpheleniyor.

"Josie'den hamile kalmaktan bahsederken - ve Onu aynı hastanede ve annemin beni doğurduğu gün doğurmuşsunuz - o güne dair anılarınız neler?

Tanrım. Bunu düşünmemeye çalışıyorum. Yirmi yaşındaydım. Evli değildim. Tüm hamileliğim boyunca inkar içindeydim - içki, sigara. Biliyorum, bu Ama o zamanlar bunun pek önemi yoktu. Ve hamile gibi görünmüyordum. En sonuna kadar değil. Hâlâ 10 beden kot pantolon giyiyordum. Ben de öylece devam ettim. Sonra kasılmalar başladı ve ben hazır olmadığım için olmuyormuş gibi davranmaya çalıştım. I gerçekten değildi. Yapmak istediğim çok şey vardı. Bu makaleyi yarılamiştım ve bitirmek istiyordum. Neredeyse bitiriyordum, kasılmalarım olsa bile. Ama sonra Annemle birlikte St Mary's'e taksiyle gittik ve dört saat sonra bebeğimiz dünyaya geldi. O dört saat içinde olanları ne düşünmek ne de konuşmak istiyorum. bir daha asla.'

"Ne zaman doğdu?

Tanrım. Bilmiyorum. Sanırım sabah sekiz civarıydı. "Peki onu ilk gördüğünüzde ne hissettiniz?

"Hissettim-" Pat durdu. Gözleri topluluk salonuna kaydı ve bir süre boş boş baktı. "Kendimi dehşete düşmüş hissettim.

Alix, Josie'nin yanındaki sandalyede hafifçe irkildiğini hisseder. "Sadece dehşete düştüm. Ne yapacağını bilemedi. Devam etti

Bu lanet deneme hakkında. Bitirdim.'

"Bitirdin mi?

"Evet. Yeni doğanlar sadece uyurlar, değil mi? Bitirdim. Teslim ettim. A aldım. Ama ondan sonra... Sanırım anneliğe teslim oldum. Beni yutmasına izin verdim. Her zaman Geri dönüp diplomamı alacağımı düşünmüştüm. Ama' - ellerini odanın içinde dolaştırıyor- 'işte buradayız. Ve aslında, muhtemelen hayat hakkında, insanlar hakkında daha çok şey öğrendim, buradaki deneyimlerim sayesinde Hayatım boyunca kitap okudum. Sonunda her şey yoluna girdi.

Alix gözlerini hafifçe kısar ve boğazını temizler. "Ve hastanede, Josie'nin doğduğu o gün, oradaki diğer kadınlardan herhangi birini hatırlıyor musun? Bu kadını hatırlıyor musun? Çantasından bir kağıt çıkarır. Dün gece oraya sıkıştırdığı fotoğraf: gri bir sweatshirt ve kot pantolon giymiş, sarı saçlarını küt kestirmiş ve perma yaptırmış annesi, yeni doğan Alix'i (ya da ailesinin verdiği isimle Alexis'i) kucağına almış, kameraya gülümsüyordu. 'Burada yaklaşık dört günlük oldum, daha yeni eve geldim hastaneden.'

Pat fotoğrafa bakar ve sertçe gülümser. "Tanrım," diyor, "Elvis Presley o gün orada olabilirdi ve ben hatırlayamazdım. Her şey bulanık. Gerçekten öyle. Annen kaç yaşında?

"Otuz bir.

"Genç değil.

'Hayır. Genç değildi. Bir kariyer inşa ediyordu.'

Alix, Pat'in yüzünde ekşi bir ifadenin belirdiğini görür.

"Peki," der. "Bu şekilde planlayabiliyorsan güzel, sanırım.

Alix gözlerini kırpıştırır. Pat'e neden bu şekilde planlamadığını sormak istiyor. Zekiydi ve hırsları vardı. Neden yirmi yaşında hamile kalmıştı? Neden bir daha üniversiteden sonra? Ama yapmıyor. Onun yerine, fotoğrafı çantasına geri koyuyor ve diyor ki etrafa bir göz atar mısın? Bana Josie'nin nerede büyüdüğünü, anılarını vesaire gösterebilirsiniz.

"Önce çayını bitir," diyor Pat ve tonlamasında bunu bir emirden çok bir komut gibi hissettiren bir kenar var.

Öneri. Alix çayı içer ve ayağa kalkar. Yarım saat boyunca Pat onlara araziyi ve tüm evi gezdirir.

Yarım saat boyunca Pat'in başarıları hakkında yaptığı yorumlar yer alıyor: ne yaptığı, ne zaman yaptığı, bunu yapmanın onun için ne kadar zor olduğu ve diğer insanların bunu yaptığı için ona ne kadar minnettar oldukları. Sonunda Kraliçe tarafından onurlandırılmasına yol açabilecek türden etkileyici bir yaşam çalışması, ve Alix Pat'i iki parçalı şık bir takım elbise ve hafif eksantrik şapkasıyla, yüzünde mağrur bir gülümsemeyle hükümdarın önünde tek dizinin üzerinde sallanıyordu.

Ancak Alix, Pat'in aslında öfkeli bir narsist olduğunu ve bir narsistin çocuğunun asla dünyaya zarar görmeden çıktı. Bu bilgi Josie'ye bakışına nüans katıyor, onu daha anlamlı kılmaya yardımcı oluyor.

Pat onları Josie'nin çocukken yaşadığı daireye götürür. Zemin katta, dışarıda bir çiçeklik var. Pat onları içeri alır.

"İşte," diyor Josie, pembe boyalı ve genç bir kıza göre giyinmiş bir odanın kapısını açarak. "Burası benim odamdı. Walter'ı ilk kez burada, pencereden görmüştüm.

Alix bir an durur ve odanın enerjisini içine çeker, bir zamanlar bu pencereyi kaplayan ahşap jaluzilerin çıtaları arasından bakan genç Josie'yi hayal eder. Mutfığa geri döndüğünde yemek masası. "Burada mı oturuyordun? Walter doğum günü pastanı yerken?

Josie gülümsüyor. "Evet. Bu masa değil, bu yeni ama evet, tam burada.

Alix Pat'e döner. "Biliyor muydun?" diye sorar. "O gün. Josie'nin on dördüncü doğum günü. Ne olacağını biliyor muydun?"

Josie ve Walter'la mı demek istiyorsun? Hayır, tabii ki hayır. Yani, hadi ama. O benden büyüktü! Nasıl düşünebilirdim ki? Nasıl bilebilirdim?"

Peki sen ne düşündün? Öğrendiğinizde? Çok şaşırmış olmalısınız?'

"Peki, sen ne düşünüyorsun? Pat bunu karanlık bir öfkeyle söylüyor.

Alix Josie'ye bakar. Yüzü asılır ve Alix bir nefes alarak bir sonraki soruyu sormaktan kendini alıkoyar.

Akşam 8'de.

Nathan, Perşembe gecesi olanlardan beri ekstra nazik davranıyor. Nathan'ın her zaman nazik olmadığından değil. Bu onun varsayılan ayarı. Ama işten erken döndüğü için çocuklarla bahçede vakit geçiriyor, akşam yemeğinin hazırlanmasına yardım ediyor, dizi izliyor, ev ödevlerine bakıyor ve sohbet ediyor.

ve ailenin bir parçası olmak. Bu konuda hiçbir açıklaması yoktu.

Perşembe gecesi, onun dışında 'kontrolünü kaybetti'. Kendisi Bunu bir daha yapmayacağına söz verdi ve şimdilik evlilik uyumunun ılık sularında yıkanan Alix

Ona inan.

Mutfağı birlikte temizlerken, "Bu arada, yarın evden çalışacağım," diyor.

"Oh," diyor. "Nasıl olur?"

'Yetişmem gereken bir sürü evrak işi var ve ajandamda randevu yok, en iyi şekilde değerlendirebileceğimi düşündüm. Belki seni arsız bir öğle yemeği için dışarı çıkarabilirim?

Duraklıyor. Ona henüz yeni evinden bahsetmemiştii. podcast projesi için Josie ile birlikte. Ama yarın sabah dokuz buçukta burada olacak ve Alix'in ona açıklama yapması gerekecek. "Sabah bir röportajcım gelecek." diyor.

"Oh, tamam. Dizinizi bitirdiğinizi sanıyordum. Bu yeni bir şey mi?"

"Öyle... Bu, şey, bir tür deney sanırım. Bu Geçen gece bardaki kadın, hani şu doğum günü ikizim olan. Doğum günleri hakkında bir şey yapıyorum.

İkizler, bilirsiniz, hayatın rastlantısallığı, yabancıların ötekiliği, doğa/doğuştanlık, bu tür şeyler. Yüzü bu beyaz yalanla kızarır ve Nathan'ın göremeyeceği şekilde ondan uzaklaşır.

Nathan ona şüpheyle bakar. "Kulağa... farklı geliyor.

'Evet. Kesinlikle. Farklı.

"Çıkarması zor mu?

"Olabilir. Ama aslında, onunla ilgili zaten birkaç zorlayıcı şey var.

"Ne tür zorlayıcı şeyler?

Nefesini içine çekiyor: Kendisini on dört yaşında bir çocukken yetiştiren bir koca; narsist bir anne; iki sorunlu çocuk; ve sosyal hizmetlerle yaşanan sürtüşmeler. Ama zorlayıcı şeyler bir şekilde değerli geliyor, yarı biçimlenmiş ve hassas, henüz kocasının yargısına hazır değil. "Pekala," diyor, "kocamın anlatacaklarını dinlemek zorundasın. öğrenmek için podcast."

Nathan esprili bir şekilde kaşını kaldırır. "Yeterince makul," diyor. "Yeterince makul.

Alix çöp kutusundan dolu bir poşet çıkarıyor, ona bir düğüm atıyor ve ön bahçeye götürüyor. Poşeti çöp kutusuna attıktan sonra durur ve gözlerini yazdan kalma mavimsi gökyüzüne dikerek biraz zaman geçmesini bekler. Nathan'la bu konu hakkında konuşmak istemiyor. Şu anda değil. Onun güvenini hak etmiyor. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar bilmeyi hak etmiyor.

yaptığı şey.

Nathan'ın kendi öncelikleri, kendi sırları var. Onun da sırları olmalı.

Çarşamba, 26 Haziran

Josie, Alix'in evine vardığında nefesi kesilmişti. ertesi sabah kapının eşiğinde. Yapmak istediği tek şey buydu, olmak istediği tek yerd ve buraya gelmek için ekstra hızlı yürümüşü. Çantasından bir mendil çıkarıyor ve zili çalmadan önce alnındaki ve üst dudağındaki teri siliyor.

Kapı açıldığında Alix Summer'ın yatıştırıcı, sevecen yüzünü görmeye hazırdır ama onun yerine karşısında kocası vardır. Yüz hatları kaba ve ham, sadece kimyasallar ve tavırlarla ilgili bazı temel, temel faktörler nedeniyle çekici olan türden bir adam. Yüzünde Josie'nin özel olarak seçebileceği tek bir şey yoktur; gözleri bile çamurlu, tanımlanamaz bir renktedir. Gündük kirpikleri ve gümüşten kızıla, sarıya kadar saçın olabileceği her tonu içeren iki günlük bir sakal uzaması var. Ağzı sıkı ve incedir. Özensiz bir tişört giyiyor. tişörtü ve gri spor ayakkabısı giyiyor ve boynuz çerçeveli okuma gözlüklerinin üstünden merakla ona bakıyor. Parmaklarını şıklatıyor ve "Josie?" diyor.

Başını salladı ve "Merhaba. Alix beni bekliyor." dedi.

Adam aniden ona doğru hamle yapar ve kız korkunç bir an için onun kendisini öpeceğini düşünür ama sonra

Fred'in köpek taşıyıcısından dışarı fırlayan kafasını hedef aldığını fark eder. "Merhaba!" diyor, Fred ona hırlamaya başlayınca hafifçe geri çekiliyor. "Ne kadar alıngan bir çocuksun sen öyle? Erkek mi? Kız mı? Fred'e koklaması için parmaklarının arkasını uzatıyor, o da nazikçe kokluyor.

"O," diyor Josie. "Fred. O bir Pomchi."

"Bir Pomchi," diyor Nathan. 'Ben asla. Her neyse, içeri gel. Alix mutfakta.'

Sonra kocasının arkasından belirdi, yüzü Josie'yi kapıda onun değil de kendisinin karşılamış olmasından duyduğu pişmanlığı belli ediyor. Josie ona gülümser ve Nathan'ı atlar, kolu Nathan'ın tişörtünün pamuğuna sürtünür, etinden yayılan temiz sıcaklığı hissedecek kadar yakındır.

Kedinin mutfak adasında oturduğu ve sahte bir kedi gibi görüldüğü mutfağa doğru yürürler. Onlar geçerken köpek sessizce hırlıyor.

Alix omzunun üzerinden hâlâ koridorda dolaşan Nathan'a, "Bir saate kadar geliriz," diye sesleniyor.

"Tamamdır," diye sesleniyor uzaktan.

Josie bu kez mutfağın en ince ayrıntısına kadar incelemeye çalışır. Buzdolabının hiç de krom olmadığını fark eder. Mutfağın geri kalanıyla uyumlu bir dolabın içine gizlenmiştir. Tezgâhın üzerinde ön kapıyla aynı süt mavisi renkte kocaman bir kek mikseri var. Bir de Okyanus mavisinin çeşitli tonlarında pamuk kaplı minderlerin serpiştirildiği bahçeye bakan döşemeli pencere koltuğu. Bir sıra plastik ayakkabı ve çizme sıralanmıştır.

arka kapı. Kedinin mama kapları bakırdan yapılmış ve mutfak masasının etrafındaki sandalyelerin hepsi farklı şekil ve boyutlarda.

"Nasılsın? Alix çimenleri geçerlerken ona sorar.

"Oh. İyiyim, sanırım.

"Dün biraz... stresli görünüyordun?

Evet. Biraz öyleydin. Annem beni hep böyle hissettirir. Demek istediğim, çok birlikte görüldüğünü biliyorum. Mülkü kurtarmaktan falan bahsederek iyi bir insan olduğu izlenimi verdiğini biliyorum. Ama inan bana, hiç de Hiç de öyle görünmüyor. O korkunç bir anneydi, Alix. Benim için korkunç, korkunç bir anneydi.

"Aslında bunu anlayabiliyorum Josie. Senin için de uygunsa bugün bu konu hakkında konuşmak istiyorum.

Josie omuz silkiyor. "Sanırım öyle. Gerçekten bilmiyorum. Eğer podcast için iyi olacağını düşünüyorsanız, o zaman evet.

'Podcast için harika olacağını düşünüyorum. Ama tabii ki Yayına girmeden önce son onayı alacaksınız ve eğer hoşunuza gitmeyen bir şey olursa, onu koymayacağım.

Stüdyoda Alix, Josie'ye Nespresso makinesinden bir fincan kahve yapar ve Josie arkasından ona bakar. Tayt üzerine uzun, ince bir üst giymiştir. Josie kumaşın arasından omurgasının boğum boğum izini ve spor sütyeninin dış hatlarını görebiliyor. "Hafta sonun nasıl geçti?" diye sorar.

Tanrım. Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Ama evet. Çok güzeldi. Pazar günü kız kardeşlerimi gördüm. Bu her zaman iyi bir şeydir.

"İsimleri ne?" "Zoe ve Maxine.

"Güzel isimler. Ne yaptın?" 'Uzun içkili bir öğle yemeği.'

Uzun, içkili bir öğle yemeği. Kelimeler Josie'nin içinden bir rüya gibi geçer. Başını sallayıp gülümsüyor ve "Kulağa hoş geliyor." diyor.

Alix, Josie'nin kahvesini önüne koyar ve sonra oturur. Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırır ve Josie'ye gülümser. "Pekâlâ," der. 'Şu kulaklıkları takalım ve başlayalım, olur mu? Geçen sefer kaldığımız yerden başlamak istedim. Walter ile. Ve ikinizin nasıl çift olduğunuzla.

Merhaba! Ben senin doğum günü ikiznim! NETFLIX ORJİNAL DİZİSİ

Ekranda Alix'in boş kayıt stüdyosu gösterilir.

Kamera odanın ayrıntılarında gezinir.

Josie'nin sesi Alix ile konuşurken görüntülerin üzerinde çalar.

Ekrandaki metinde şöyle yazıyor:

Alix Summer'ın podcast'inden kayıt, 26 Haziran 2019

Ah, evet. Şimdi on beşinci doğum günümdeyiz. O zamana kadar Walter'la arkadaş sayılırdık. Arazide yolumuz kesiştiğinde her zaman durur ve benimle sohbet ederdi. Bana hep el sallardı, güzel şeyler söylerdi. Bilirsin işte. On beş yaşına bastığım gün Walter peşimden koştu. okula yürüyordum. Bir yıl önceki doğum günümü hatırlamış ve bana bir hediye almıştı.

"Sana ne aldı?

Bir bilezik. Bak. Bu.' "Hâlâ takıyorsun. Vay canına.

'Neden yapmayayım ki? Hâlâ birlikteyiz.'

Josie derin bir iç çekti.

"O gün okuldan sonra arkadaşlarım beni parka götürdü, rekreasyon alanına ve orada bir çocuk vardı, adı Troy muydu? Troy muydu? Sanırım? Helen onu öpmemi çok istiyordu. Henüz bir erkek arkadaşım olmamıştı ve beni sürekli bir erkekle birlikte olmaya zorluyordu ve ben bir erkekle birlikte olmak istemiyordum.

Çünkü hepsi iğrençti, gerçekten. Elma şarabı içiyordu ve nefesinin kokusunu şimdi bile alabiliyorum. Bana doğru gelirken nefesinin ekşiliği yüzüme vuruyordu ve ben de kalkıp oradan ayrıldım ve ayrılırken artık işimin bittiğini biliyordum. O tür bir genç olmakla işim bitmişti. Eve gittim.

Annem "Erken dönmüşsün." dedi. Ona erken gelmediğimi söyledim.

iyi hissediyordum. Bana içki içip içmediğimi sordu. Ona elma şarabından ve çocuktan bahsettim ve bana iyi arkadaşlarım olduğunu, onlarla daha fazla çaba göstermem gerektiğini söyledi. Ben de "Çaba gösteriyorum. Ama sonra onlar benim istemediğim şeyler yapıyorlar ve bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok." "Ne yapmak istiyorsun Josie?" dedi.

"Bilmiyorum" dedim. Nereden bilebilirim ki? On beş yaşındayken ne yapmak istiyordun?" Onunla bir ilgim olduğuna inanamıyormuş gibi bana baktı ve şöyle dedi: "On beş yaşındayken

tüm dünyayı ele geçirmek, Josie. Ben de bunu yapmak istiyordum." Ben de şöyle bir şey söyledim, "Peki, dinlenme odasında elma şarabı içerek tüm dünyayı ele geçirmeyeceğim, değil mi?" ve o da dedi ki, "Bunu burada benimle otururken de yapmayacaksın. Hem de doğum gününde." Ben de dedim ki, "İyi o zaman. Tamam. Ben gidiyorum." dedim. Ve ben kapıyı çarptı ve Walter'ın çalıştığı kulübeye doğru hışımla ilerledi.

"Bilezik için ona teşekkür edecektim ama sanırım ne olacağını biliyordum. O zaman kendimi güçlü hissettim. Ve beni bara götürdü. Kırk iki yaşında bir adamla bir barda oturuyordum ve ben on beş yaşındaydım ve limonatama bir shot votka döktü ve beni öptü ve ellerime, üzerlerindeki okuldan kalma kalem karalamalarına ve ayakkabılarıma baktığımı hatırlıyorum, o zamanlar herkesin giydiği küçük deri etiketleri olan bu yıpranmış eski Kickers'lara ve işte bu diye düşündüğümü. Atlıyorum. Gidiyorum. Bu dünyadan ayrılıyorum. Başka bir dünyaya giriyorum. Sanki o anda bile geri dönüş olmadığını biliyordum. Canavarla arkadaş olduğumda, her şey bitmişti. Hayatım boyunca.'

Gün Ortası

Alix bir saat sonra Josie'nin arkasından ön kapıyı kapattıktan sonra kendi kendine 'Aman Tanrım' diye fısıldar. Sırtını kapıya dayamış, kollarını arkasında birleştirmiş bir şekilde durmaktadır. "Aman Tanrım," diye tekrar fısıldar.

Gözlerini kapatır ve kendini toparlamaya çalışır ama başı dönmektedir. Josie konuşurken yaşadığı şoku gizlemişti. Öfkeyle başını salladı. Cesaret verici ilgi sesleri çıkardı. Tarafsız sorularla araya girdi. "Kahretsin Josie, bir sübyancıyla evlenmişsin" deme isteğine karşı koydu.

Atölyesini toparlamak için kulübeye geri döner, fincanları ve tabakları toplar, arkasından kilitler. Mutfakta fincanları ve tabakları bulaşık makinesine yüklüyor ve sonra alt kattaki tuvalete yöneliyor, merdivenlerin altına sıkışmış olana. Tuvaleti kullandıktan sonra Ellerini yıkamak için musluğu açıyor ve el yıkama yeri olmadığını fark edince duruyor. Arkasına bakar. su borularını örten zemin boyunca uzanan çıkıntıya, lavabonun altındaki dolabın içine bakıyor. Ellerini sabunsuz yıkıyor ve mutfığa geri döndüğünde Nathan'a soruyor: "Alt kattaki tuvalette el yıkama suyuna bir şey mi yaptın?"

"Ne gibi?"

"Taşımak gibi mi? Ondan kurtulmak mı? Daha birkaç gün önce koydum oraya."

"Hayır," diye yanıtlıyor. "Tabii ki hayır. Belki de senin tuhaf arkadaşındır?"

Alix ona kaşlarını çatır. "Saçmalama. Çocuklardan biri yapmış olmalı. Eminim ortaya çıkacaktır."

13:00.

Josie el yıkama suyunu Nespresso kapsülüyle birlikte iç çamaşırı çekmecesinin arkasına sıkıştırır. Çok güzel bir şişede geldi: koyu gri ve üzerinde kiraz çiçeği baskısı vardı, tıpkı Japon sanatı. Ve Alix gibi kokuyor.

Alix'in evinde yeniden bulunma deneyimi ona tuhaf bir enerji vermiştir. Alix'in onda ne bulduğunu bilmese de kocasıyla tanışmak da bonus oldu. Ve alacalı cam aynalı ve üzerinde tavus kuşları olan çılgın duvar kâğıtlı güzel tuvaletlerini kullanmak. Şık el yıkama yeri. Altından sarkan yumuşak siyah havlu yüzük. Ve röportajın kendisi: Walter ile ilişkisinin ilk günlerini yeniden yaşamak; ona korkunç annesinden bahsetmek; Alix'in yüzündeki hayranlık dolu ifade

Josie hayatında tanıştığı en ilginç kadın olsa da.

Morali yerine gelince Erin'in yatak odasının kapısına doğru yürür ve kulağını kapıya dayar. Sandalyenin gıcırdadığını, düğmelerin tıkırdadığını ve kulaklığından gelen teneke sesleri duyabiliyor. Duyabiliyor odasının katmanlarını kokluyor. Ama bunu görmezden gelmeye devam edemez. Bu koku gitmeyecek. Kolu aşağı çeker ve kapıyı iter. Durmadan önce sadece birkaç santim ilerliyor,

yerdeki yığınlarla doğru sıkışmış. Erin'e sesleniyor ama Erin onu duyamıyor. Biraz daha itiyor, birkaç santim daha. Şimdi Erin'i biraz görebiliyor, yüzünün yan tarafını, yırtık pırtık koyun derisi terliklerini, kumandayı tutan ellerini, solgun ve kemikli. Bunu yapamayacağına karar verir. Bugün olmaz.

Josie, Alix'in mutfakını gözünün önüne getirir. Parlaklığını. Tatlılığını. Özel duvara iliştirilmiş çocuk resimlerini. Sonra Erin'in odasının Roxy ile paylaştığı zamanki halini hatırlar. İçinde iki pembe yatak ve üzerinde kalpler olan beyaz bir gardırop vardı. Erin'in oyun masasının olduğu yerde oyuncak bebekler ve oyuncaklarla dolu bir sandık vardı. Kafasının içinde, yatma vaktinde birlikte gülen iki küçük kızın sesini duyuyor.

Gözlerini kapatır ve kapıyı tekrar çeker.

Cumartesi, 29 Haziran

Alix ön kapının yanındaki sandıkta, birkaç yıl önce bir festivale götürmek için aldığı ve tüm festival boyunca yağmur yağacağı tahmin edilen yağmur pelerinini arar. Hafta sonu. Sıcak ve kuru hava şimdilik sona ermiştir ve önümüzdeki birkaç günün serin ve yağışlı geçeceği tahmin edilmektedir. Pelerini bulur, giysilerinin üzerine geçirir ve sonra Eliza'yı çağırır.

Onu doğum günü partisi için yaklaşık yarım mil ötedeki arkadaşının evine götürüyor.

Kaldırımlar su birikintileriyle doludur ve trafik geçerken tıslama sesleri çıkarmaktadır. Alix, yağmur pelerininin sarkan kapüşonundan Josie'yi ilk başta zar zor fark eder. Önce köpeği fark eder, ona bakar ve "Josie'ninki gibi bir Pomchi!" diye düşünür. Sonra kot slip-on ayakkabıları fark eder,

Yağmurdan ıslanmış, belinde uyumlu bir kemerle bağlanmış bir kot ceket ve kot efekti desenli bir şemsiye ve "Josie!" diyor.

Josie ona göz kırpmıyor. "Alix! Bu ne sürpriz!"

"Tam olarak köpek gezdirme havası değil," diyor.

Hayır, değil. Ama bütün gün yağmurun dinmesini bekleyebilirim ama o zaman da Fred yürüyüş yapamaz. Nerede

nereye gidiyorsun?'

Alix ellerini Eliza'nın omuzlarına koyar ve, 'Bunu bir doğum günü partisine götürüyorum. Sadece birkaç yol aşağıda.

Josie'nin gözlerinin bir çeşit özlemle buğulandığını görür. "Oh, bu çok güzel," der. "Kaç yaşında?"

"On bir.

'Peki, harika zaman geçirin, olur mu? Her dakikanın tadını çıkarın.

"Birkaç saat içinde evde olacak, şeker ve TikTok'la duvarları zıplatacak.

İyi eğlenceler. Ve iyi bir hafta sonu geçir, Alix. Haftaya görüşürüz.'

"Evet. Haftaya görüşürüz.

Sokakta ilerlemeye devam ederlerken Eliza Alix'e bakar ve "Kim bu kadın?" diye sorar.

"Oh, podcast'im için röportaj yaptığım kadın. "Neden?

Oldukça sıkıcı görünüyor. Köpeği dışında." "Şey, evet.

Ama mesele de bu zaten. Bu insanlar

'Sıkıcı görünen insanlar bazen anlatacak en ilginç hikayelere sahip olabilirler. Sadece bir şekilde onlardan bunu öğrenmeniz gerekir.

Alix partide bir süre kalır, bir fincan çay içecek ve birkaç kişiyle okul dedikodularını paylaşacak kadar uzun bir süre. Diğer anneler. Sonra su birikintilerinin ve şemsiyelerin arasından eve doğru geri döner. Josie'yi buraya gelirken gördüğü yerden geçerken bir anda durur. Josie hâlâ oradadır.

"Oh," diyor Alix. 'Josie. Yağmurun altında hala ne yapıyorsun?'

"Gerçekten bilmiyorum. Ben sadece...'

Sözünü kesiyor ve garip bir şekilde ağlamak üzereymiş gibi görünüyor.

"İyi misin?

Evet. Evet. Ben iyiyim. Ben sadece... Yaptığımız şey bana pek çok şey hissettiriyor. Uzun zamandır hissetmediğim bir sürü şey.

uzun zaman. Anlıyor musun? Kendimi uyuşmuş gibi hissediyorum. Ve az önce seni küçük sevimli kızınla gördüğümde... Dürüst olmak gerekirse, gerçekten bilmiyorum, Alix. Gerçekten bilmiyorum. Ayaklarımı bir türlü çalıştıramadım. Kulağa çılgınca geliyor mu?'

Hayır, Josie. Hayır. Kulağa hiç de deli gibi gelmiyor. Ses tamamen anlaşılabilir. Ve dinle, yağmurdan kurtulalım, olur mu? Gel hadi. Sana bir fincan çay ısmarlayayım. Ya da daha güçlü bir şey?'

Alix, Josie'yi en yakın kafeye götürür ve onu bir masaya oturturken kendisi de tezgâha gidip ikisine de sipariş verir cappuccino. Siparişe iki çikolatalı kurabiye ekliyor ve sonra onları geri getiriyor.
Ama Josie ortalıkta yok.

16:00'da.

Josie eve geldiğinde iliklerine kadar ıslanmıştı. Köpeği bir havluya sarar ve kuruladıktan sonra ısınmak için kendine bir fincan çay yapar ve yalınayak evin içine doğru ilerler.

Walter'ın kanepede futbol izlediği oturma odası.
"Sırılsıklam olmuşsun.

"Evet. Onunla çıkarken ne düşünüyordum bilmiyorum.'

Köpek özlemle kanepeye bakar ve Walter ona bakıp şöyle der: 'Hiç şansın yok. Leş gibi kokuyorsun. Seni burada istemiyorum.

Josie onu kucağına alır ve göğsüne bastırır.
Walter'ın köpekle sert bir şekilde konuşmasından hoşlanmıyor.

Walter'la birlikte kanepenin diğer ucuna oturur ve uyuşuk bir şekilde futbol topuna bakar. Futbol topunun sesinden nefret eder.

futbol - erkek seslerinin donuk bas monotonluğu,...

Yorumcuların, düdüklerin ve davulların aralıksız inip çıkan tonlamaları; bir kâbusun, yaklaşmakta olan kansız katiller ordusunun fonunu andırıyor. Yirmi yedi yıldır hafta sonlarının soundtrack'i bu,

Walter'ın dairesine ilk taşındığından beri. İlk yıllarda onunla birlikte maçı izlemiş, maça olan tutkusunu dile getirmiş, takımları gol attığında bağırmış, maçtan zevk alıyormuş gibi davranmıştı.

kaybettiklerinde yıkıldılar. Yine de, hayır, rol yapmamışlardı. O zamanlar gerçektir. O zamanlar düşündüğü, yaptığı, istediği, önemseydiği her şey Walter'ın süzgecinden geçmişti. Birlikte oldukları ilk andan itibaren tek istediği onu memnun etmek, onun istediği kişi olmaktır.

onun hayallerinin gerçek olduėunu dūřındū.

Çayını bitirir ve bardağı mutfağa götürür. "Ben yatmaya gidiyorum," diyor. 'Kendimi biraz titriyor.'

Walter ona bakıyor, gözlerinde endişe parlıyor. "Ah, aşkım. Umarım bir şeyin yoktur?"

"Hayır. İyi olduğuma eminim.

"Sana bir Lemsip getireyim mi?"

"Oh, hayır. Ama teşekkür ederim. Seni seviyorum."

'Ben de seni seviyorum-' ama son sözündeki 'ooh', ekranda heyecan verici bir şey olduğu için yarıda kalıyor ve dikkati ondan uzaklaşıyor.

Köpeği yatak odasına taşıyor ve kapıyı arkalarından kapatıyor. Kendini kutuplaşmış, dövülmüş hissediyor. Ona ne olduğunu bilmemektedir. Son bir saat bulanıktır. Bir saat sonra

üzerine yağan yağmur, sonra plastik pançosuyla Alix, altından merakla ona bakan kızı

yağmurluğunun kapüşonuna baktı ve sonra... bir boşluk.

Sonra kafede oturmuş, tezgâhtaki Alix'i izliyordu, yağmur

taneleri plastik pançosunun üzerinde parlıyordu; sonra

Pencereden bir şey girmiş. Neymiş o? Emin değil. O zaman

Roxy olduğunu düşünmüştü. Roxy olduğunu düşünmüştü.

O olduğuna ikna oldu. Köpeği ve çantasını alıp kaldırıma

koştum. Roxy'den iz yoktu. Gerçek miydi? Yoksa bir anı

mıydı? Bir gölge mi? Belki de sadece ona benzeyen biri?

Yatakta, telefonundan Alix'in podcast kanalını arar ve rastgele bir tane seçer, Alix'in sesine izin verir.

Ses, oturma odasındaki böğüren futbol taraftarlarının kara gürültüsünü silip süpürüyor.

Pazartesi, 1 Temmuz

Josie kulaklıkla Heart FM dinliyor. Take'in 'Greatest Day' şarkısının görkemli kreşendosunun arkasında Dikiş makinelerinin vızıltısı, iş makinelerinin gürültüsü metro trenleri, iş arkadaşlarının gevezelikleri, o anki müşterinin yüksek sesi, ama o müziğe odaklanıyor. ona hissettirdiği, duyularını doğrulukla doldurduğu ve kesinlik. Hafta sonu bir bulanıklık gibi geliyor. Çoğunu yatakta geçirdi. Walter ona yaz nezlesi teşhisi koydu. ona yiyecek ve içecek getirdi. Fred'i onun için dışarı çıkardı ve onu besledi. Ama bu sabah kendini zinde ve normal hissederek uyanmış ve Walter'ın evde kalıp Fred'le ilgilenmesi gerektiği yönündeki itirazlarına rağmen işe gitmişti. kendisi.

Saat üçteki molasında, kendine bir kavanozdan aldığı tozla hazır sıcak çikolata yapıyor ve Alix'e bir mesaj yazıyor.

Cumartesi için üzgünüm. Yaz nezlesi oldum. Hafta sonunu yatakta titreyerek geçirdim. Sanırım biraz Deliria! Şimdi iyiyim ve bir sonraki toplantımızı dört gözle bekliyorum. Yarın sabah yapabilirim.

Alix'in cevabı bir dakika sonra gelir.

Olamaz! Hasta olmana çok üzüldüm. Biraz keyifsiz görünüyordun. Kendini iyi hissediyorsan lütfen yarın gel.

Josie sevinçle cevap verir.

Bunu çok isterim. Görüşürüz o zaman.

Salı, 2 Temmuz

"Walter ne iş yapıyor, artık emekli mi oldu? Alix kayıtlarına başlarken sorar.

Josie iç geçirir. "Güzel soru," diyor. "Pek fazla değil. Evde olmaktan, internetten haberleri okumaktan, spor izlemekten, ailesine e-posta göndermekten oldukça mutlu.

"Hangi aileye e-posta gönderiyor?

Oğulları. Otuzlu yaşlarındalar. Kanada'da yaşıyorlar.

"İkisi de mi?

"Evet. Anneleri Walter'la ayrıldıklarında oraya göç etmiş. O zamandan beri onları bir daha görmemiş.

"Peki kaç yaşındaydılar?

Josie omuz silkiyor. "Gittiklerinde on ve on iki yaşındaydılar.

"Oğullarını çocukluklarından beri görmedi mi?" "Hayır.

Bu çok üzücü. Ama eski eşi onu hiçbir yere bırakmazdı. onların yakınında.'

"Neden?

Josie yine omuz silkiyor. "Sanırım bana olanlardan dolayı çok mutsuzdu.

Alix, Josie'nin Walter'la olan ilişkisinin zaten tuhaf olan anlatımındaki bu yükselişi fark eder. "Ee," diye nazikçe başlar. "Josie. Bu konuda daha fazla şey duymak isterim, ama sadece sen

Bu konuda rahatça konuşabilirsin. Unutmayın, memnun olmadığınız her şeyi bu yayınlanmadan önce söylebilirsiniz.

Josie başıyla onaylıyor.

"Yani, Walter evli miydi? Onunla tanıştığında?"

Alix'in Josie'nin vermek üzere olduğu cevaptan duyduğu rahatsızlığı okumasına yetecek kadar uzun bir sessizlik olur.

"Evet," diyor. "Öyleydi. Ama belli ki bilmiyordum. Belli ki bana söylememiş. Aksi takdirde onunla asla birlikte olmazdım. Yani, elbette yapmazdım."

Bir dakika. Sizi bara götürdüğü o günden, on beşinci doğum gününüzden sonra, ne kadar zaman sonra evli olduğunu öğrendin mi?"

Bu kez sessizlik daha da uzun. "Oldukça uzun bir süre," diyor sonunda. "Birkaç yıl diyebilirim."

"Birkaç yıl mı?"

"Evet. On sekiz yaşına kadar evli olduğunu öğrenemedim."

"Yani hala onunla mı yaşıyordu? O zamana kadar?"

Hayır. Değildi. Bu yüzden bilmiyordum. Çünkü Londra'da babasından kalma bir dairesi vardı. Ama eski eşi ve çocukları Londra dışında, Essex'te bir yerde yaşıyorlardı. O da

hafta sonları eve giderdi. Her şey - sanırım biraz dağınıktı.

Alix başını sallar ama sessiz kalır.

Bir süre sonra seansları sona erdiğinde yağmur yağmaktadır ve Alix Josie'yi eve bırakmayı teklif eder. Josie'yi bıraktıktan sonra Alix arabasından Josie'nin köşeyi dönüp hangi eve girdiğini izler. Alix bu yolu biliyordur. Bu yoldan binlerce kez geçmiştir: sevimsiz bir sıçan koşusu

Paddington'ı Kilburn'e bağlayan. Ve orada, tıpkı Josie'nin tarif ettiği gibi, hepsi kaldırıma yakın inşa edilmiş, yarı müstakil çiftler halinde büyük Viktorya dönemi villalarından oluşan uzun bir

Eski püskü ve soluk, onları kirli dumanlardan koruyacak bir ağaç yok. Josie'nin bir evin kapısının kilidini açmasını izler.

Bir otobüs durağının hemen arkasında. Pencereden Walter'ı görür ve onun ne kadar yaşlı görüldüğünü görünce bir kez daha şaşırır. Josie'nin genç bir kızken bir barda kendisini öptüğünü anlattığı kırk iki yaşındaki yakışıklıyı hayal etmeye çalışır ama bunu yapmak zordur. Adam geçen zamana iyi uyum sağlayamamıştır. Josie odaya girdiğinde onun döndüğünü ve yüzünde küçük bir gülümsemenin belirdiğini görür. Ona bir şeyler söyler ve

sonra

dizüstü bilgisayarına geri döner. Josie kısa bir süreliğine pencerenin yanında belirir, köpeğini kucağına almış arkasına bakmaktadır ve sonra tekrar kaybolur. Pencerenin yanında başka bir pencere daha vardır. Walter'ın oturduğu bölme. Bunun yarı açık kot perdeleri vardır. Alix, Walter'ın oturduğu gardırop ve bir kapı. Kapının ardında bir yerde, hâlâ evde yaşayan, on altı yaşındayken evi terk eden küçük kız kardeşi tarafından kolu kırılan büyük kız Erin'in olduğunu tahmin ediyor.

Sonra evin önünde bir otobüs durur ve Alix'i tuhaf hayallerinden koparır. Arabasını vitesine takar ve eve doğru sürer.

Mutfak tezgâhında dizüstü bilgisayarını açar ve Josie'nin adresini Google'da arar. 'Walter Fair' adını ekler ama hiçbir şey çıkmıyor. 'Josie Fair', 'Erin Fair' ve 'Roxy Fair' isimlerini ekler ama yine de hiçbir şey çıkmaz. Şüphelendiği gibi. Anonim, dünya nüfusunun yüzde 90'ı gibi. Sosyal medyanın her yerinde yapışkan parmak izlerinin olduğu bu günlerde bile, çoğu insan internette izlenebilir. Adresi Google Haritalar'a giriyor ve bir süre Sokak Görünümü'ne bakıyor, Josie'nin yolunda bir aşağı bir yukarı geziniyor, bir şey arıyor ama bulamıyor. Ne olduğundan eminim.

Perşembe, 4 Temmuz

Josie tişörtünün ve eşofmanının üzerine kot ceketini giyiyor ve aynada kendine bakıyor. Aynı denim Ergenliğinden beri giydiği ceket, on beşinci yaş gününde Walter'la barda giydiği ceket.

Dirsekleri ve kol ağızları yıpranmış ama yıllar boyunca tek parça halinde tutmuş, giyilebilecek kadar şık görünmesini sağlamış. Bu onun şanslı ceket, giydiği ceket

Hayatı tersine döndüğünde, kaba çocuklarla sıcak elma şarabı içen bir kızıdan

Gerçek bir erkeğin sevgisine sahip olan bir kız.

güzel bebekler ve iki yatak odalı bir daire. Ama o kız... o kız bir şekil değiştiren, bir sahtekar, tek boyutlu bir kağıt bebek gibi hissetmeye başlıyor. Zihninde bulanıklaşıyor

Gözü bir insan birikintisine dönüşüyor. Ceketini yırtıp çıkarıyor ve kendine tekrar bakıyor. Her nasılsa, hiç uğraşmadan formunu korumuş. Güzel görünüyor.

Muhtemelen Alix'e benzer kıyafetler giyebilir ve onların içinde iyi görünebilirdi. Göz gezdiriyor

Gardırobunda denim olmayan bir şeyler arıyor - neden bu kadar çok denimi var? - ve olmayan bir şey

Gri. Göller Bölgesi'nde hava çok sıcak olduğunda mayosunu örtmek için aldığı uçuşan siyah bir tişört buluyor. Tişörtünün ve joggers'ının üzerine giyiyor ve bir o yana bir bu yana dönüyor. Göründüğüne karar verir güzel ve kot ceketini gardırobuna geri asıyor. Çekmecedan güneş gözlüklerini çıkarıp saçlarının arasına sıkıştırıyor ve ardından

sarkan turkuaz küpelerini Walter'ın ona doğum günü için aldığı bir çift halka küpe ile değiştirir

Bir yıl.

Walter, köpeği yürüyüşe hazırlarken ona bakıyor.

"Tatildeymiş gibi görünüyorsun.

"Öyle mi?

"Evet. Öyle.

"Dışarısı çok güzel. Biraz parkta takılırım diye düşündüm. Biraz dondurma alırım.'

Walter pencereden dışarı bakar ve sonra tekrar ona döner. Diyor ki, 'Biliyor musun, kulağa hoş geliyor. Ben de seninle geleceğim.

Josie hafifçe sarsılır. "Oh," diyor. 'Hayır. Yani, orada arkadaşım ile buluşacağım. Okulun annesi. Bilirsin işte.

Walter gözlerini ona diyor. "Tanıştığının bir okul babası olmadığına emin misin?" Şakacı bir tonu var. ama bunun altında ince bir öfke bıçağı olduğunu biliyor.

Onun şakacı tonuna uyarak, "Tanrım, Walter, bunu söylediğine göre belli ki okuldaki babalardan hiçbirini görmemişsin!" der.

Yavaşça başını sallıyor ve ardından gözlüklerini tekrar takıp ekrana dönüyor. "Peki," diyor, "iyi eğlenceler. Yakında görüşürüz.

Köpeğin tasmaını takar ve daireden ayrılır.

"Oh!" diyor Alix, on beş dakika sonra kapısının eşiğinde Josie'yi bir aşağı bir yukarı süzerken. "Kot yok!

"Hayır," diye cevaplıyor Josie parlak bir şekilde. "Bugün değil. Havamda değildim.

'Bir gün seninle benim hakkında konuşmak isterim belki? Sorun olur mu?'

"Evet. Sanırım ben de bu konu hakkında konuşmak istiyorum.

Josie Alix'in evine göz gezdirerek kızıl saçlı kocasından bir iz arar ama o bugün burada değildir; ev sessiz ve hareketsizdir. Sadece ikisi.

"Kocan işe döndü mü?

"Evet. Alix başını sallar ve gülümser. "Neredeyse hiç evden çalışmıyor.

"Ne iş yapıyor?

"Ticari mülkler için kiralama acentesi. Genelde şehir içinde.

"Kulağa stresli geliyor.

'Evet, sanırım pek çok açıdan öyle. Zor bir iş. "Ama belli ki karşılığını veriyor. Josie bakışlarını açık plan mutfak.

Evet. Evet, öyle. Biz çok şanslıyız. Çoğu insan çok çalışıyor, değil mi? Ama herkes böyle bir evde yaşayamaz.'

"Bu evi seviyorum.

"Teşekkür ederim.

"Sadece güzel olduğu için değil, ki öyle. Ama çok sade olduğu için. Sadece dergilerdeki evler gibi değil. Gerçek bir ev. Tam size göre. Josie ellerini

Bunu söylerken çalışma yüzeyinin kremsi mermerine bakıyor. "Benim dairem," diye devam ediyor, "hiçbir zaman gerçekten benim dairem gibi hissettirmedi. Her zaman Walter'ınmış gibi hissettirdi. Tüm mobilyalar onun. Onun eşyaları.

Ve tabii ki burası belediye meclisi, bu yüzden hiç harcama yapamayız.

üzerinde para var. Etrafa bakıyorum ve tek gördüğüm başkalarının eşyaları. Ve Walter duvarlardaki eşyaları sevmez. Ya da dağınıklığı.

Bilirsiniz işte. Sevdiğim şeylerle doldurabileceğim böyle bir yere sahip olmak bir hayalin gerçekleşmesi olurdu.

"Peki sen nelerden hoşlanırsın?

"Evet, sorunun yarısı bu. Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Ben sadece... yolumu kaybettim. Ya da aslında, en başından beri bir yolum bile olmadığını fark etmeye başladım. I

Çocukken hayatımı Walter'a teslim ettim ve kendime gerçekte kim olduğumu bulma şansı vermedim.

Josie ağlamaya başlamak üzere olduğunu fark edince kendini toparlar. Alix'e bakar ve olabildiğince parlak bir şekilde gülümser.

"Öğrenmek için çok geç değil," diyor Alix. "Hadi gel. Onu

stüdyoya doğru yönlendirir. "Hemen şimdi başlayalım.

Merhaba! Ben senin doğum günü ikizinin! NETFLIX ORJİNAL DİZİSİ

Ekranda genç bir kadının yaşlı bir adamı takip ederek büyük beyaz bir eve girişinin canlandırması gösterilir.

Kot ceket giyiyor.

Görüntülerin üzerindeki müzik, Alix Summer'ın podcast'inden alınan Josie'nin sesidir. Ekrandaki metin şu şekildedir:

Alix Summer'ın podcast'inden kayıt, 4 Temmuz 2019

"Beni ilk kez on altı yaşımdayken evine davet etti, on beşimde barda buluşmamızdan tam bir yıl sonra. Doğum günü. Pizza yiyeceğimizi ve bana hediyesi vereceğini söyledi. Daha önce oraya hiç gitmemiştim. Hep halk içinde buluşurduk. Ya da ekibi evine döndükten sonra Portakabin'de. Sadece öpüştük. Konuşurduk. Başından beri biliyordum ki, bir noktada benden daha fazlasını isteyecekti ve ben de gerçekleştiğinde mükemmel olması gerektiğini açıkça belirtti. Bu yüzden şampanyası vardı. Müzik vardı. Perdeleri çekti, bir mum yaktı. Bana bir nişan yüzüğü verdi ve evlenme teklif etti. Ben de evet dedim. Tabii ki dedim. Tabii ki evet dedim. Ve sonra, on altı yaşıma girdikten yaklaşık on iki saat sonra bekaretimi aldı.

Cuma, 5 Temmuz

Alix'in kapısının eşiğinde genç bir adam durmaktadır. Alix'in onun kim olduğunu anlaması biraz zaman alır ve sonra şöyle der: "Harry! Merhaba! Nasılsın?" der.

Harry yan komşularının oğludur. Alix onu çocukluğundan beri tanımaktadır ama artık bir yetişkindir, üniversitede son senesindedir ve Alix onu uzun zamandır görmemiştir.

"Ben iyiyim. Sen nasılsın?"

'Fena değil. Her şey yolunda mı?'

"Şey, hayır. Yeni döndüm ve annem dışarıda ve bu akşama kadar da dönmeyecek. Anahtarım da yok. O da yedek bir tane olabileceğini söyledi?"

"Ah," diyor, komşuların anahtarları gibi şeyleri sakladığı konsola bakmak için arkasına dönüyor. "Evet, sanırım aslında var, bir saniye bekleyin.

Konsolun çekmecelerini karıştırıyor ama orada değiller. "İçeri gel," diyor. "İçeri gelin. Sanırım mutfakta olabilirler.'

Harry onu koridor boyunca takip eder ve ayakta durur. O daha fazla çekmeceyi karıştırırken mutfağın girişinde garip bir şekilde duruyordu. Sonunda onları bulur.

üzerinde komşusunun adının yazılı olduğu bir zarf. "Aha!" diyor muzaffer bir edayla. 'İşte buradalar. Sanırım sen Bize bunları verdiğinde yaklaşık on yaşındaydı. Sen Amerika yolculuğuna çıktığında. Hatırladın mı?'

"Ha," dedi Harry, zarfı onun uzattığı elden alarak. "Evet, öyle. Ve teşekkür ederim.

"Hiç endişelenme. Onu koridorda geri götürür ve kapıya varmadan hemen önce hatırlar

Bir şeyler. "Ah, Harry. Bu arada. Sen ve kardeşin Queen's Park Lisesi'ne gittiniz, değil mi?

"Evet, öyle yaptık.

"Peki sen kaç yaşındasın?" "21 yaşındayım.

"Peki, okulunuzdaki iki kız kardeşi hatırlıyor musunuz - Erin ve Roxy Fair?

Yanıtını oluştururken onun yüzünü dikkatle inceliyor. "Oh, kahretsin, evet. Kesinlikle öyle," diyor alaycı bir gülümsemeyle.

"Roxy benim sınıfımdaydı. Deliydi." "Deli mi?

"Evet. Bok gibi korkutucu.

'Oh, bu ilginç. Ne açıdan?'

"Sadece korkutucu. Bilirsin işte. Sert. Agresif. Harry başını eğip ona bakıyor. "Bekle," diyor, "onu tanıyor musun?

'Hayır. Hayır, onunla hiç tanışmadım. Ama annesini tanıyorum.' "Doğru.

"Görünüşe göre Roxy on altı yaşındayken evi terk etmiş. Harry ona bir bakış daha fırlattı. "Terk mi etmiş? Yoksa kaçtı mı?" 'Kaçtı mı? Neden öyle dedin?

"Bilmiyorum. Onun hakkında bir sürü söylenti vardı. İkisi hakkında. Ev hayatları hakkında. Karanlık şeyler.'

"Mesela...?

"Bilmiyorum. İstismar, sanırım? Büyük olan, Erin. Çok tuhaf biriydi. Kelimenin tam anlamıyla tanıdığım en tuhaf insandı. Onunla hiç konuşmadım ama onu etrafta görürdüm, gerçekten koyu kahverengi gözleri vardı ve çok zayıftı. Bilirsin işte, Görünüşe göre, hiç katı gıda yememiş. Ben de öyle duydum. Hayatında hiç. Sadece yumuşak yiyecekler. Zarfı bir elinden diğerine geçiriyor ve sonra Alix'e bakıyor. "Anahtarlar için teşekkürler. Onları sana daha sonra geri getireceğim. On bir yıl sonra tekrar ihtiyacımız olursa diye. Görüşmek üzere.

"Evet," diyor Alix, çıkarken kapıyı kapatıyor, "görüşürüz.

Cumartesi, 6 Temmuz

Josie, bir hafta önce Alix ile karşılaştığı noktaya, kafenin hemen dışına geri döner.

Roxy'yi sokakta gördüğünden emin bir şekilde koşuyordu. Bir kahve alır ve dışarıda oturur. Serin ve bulutlu bir gün, Temmuz'un başı, ama daha çok

Eylül gibi ve hava hala tüm hızıyla devam etmesine

rağmen yazın bitişinin hüzünlü hissini taşıyor. Josie geçen hafta gördüğü kişinin Roxy olmadığını biliyor.

Ruhunun yüzde 99'u bunu biliyor. Ama hala yüzde 1 var düşünen: Neden olmasın? Neden Roxy olmasın? Roxy bir zamanlar üç boyutlu olarak var olmuştu.

Hâlâ üç boyutta var olmaması gerekiyor ve o üç boyutun burada, Salusbury Yolu'nda, oturduğu yerden birkaç santim ötede olmaması için de bir neden yok.

Kahvesini yudumlar ve sokağın karşısına bakar, gözleri geçen her genç kadının şeklini ve biçimini alır. Köpek standart bir kaniş görür ve ona doğru çılgınca havlamaya başlar. "Şşşt," diye fısıldar Josie onun kulağına. "Şimdi sus.

Kahveyi olabildiğince uzun süre içtikten sonra iç geçiriyor ve ayağa kalkıyor.

Roxy'yi görmemiş.

Bu farkındalığın boşluğu karnının tabanını dışarı çıkarır.

Ama sonra yerini hızla rahatlama alır.

Neredeyse öğlen oldu ve Alix'in evi hareketsiz görünüyor.

Boş. Josie sokakta Alix'in arabasını arar ama orada değildir. Cesaretlenmiş bir şekilde ön patikadan yukarı doğru yürür ve panjurların kenarlarından. Bir oturma odası görüyor.

daha önce hiç görmediği. Alix onu her zaman ön kapıdan doğruca mutfağa ve bahçeye götürür. Bir sandalyeye kıvrılmış bulut kedisini görüyor. Süt mavisi kapının yan tarafındaki pencereden bakıyor.

Merdivenlerde bir posta yığını, konsol masasının altında bir yığın halinde ayakkabılar, pirinç bir saksıda dikenli çiçekli bir bitki var. Bir süre daha bakar, bu manzaranın tadını çıkarır.

Zaman lüksü, aceleye getirilmeme, ayrıntıların farkına varma. Dördünün yağmurluklarıyla sahilde çekilmiş bir fotoğrafı. Alix'in saçları şapkanın altında, sadece bir tutamı rüzgârın etkisiyle alnına savrulmuş. Nathan kızarmış ve hafif gülünç görünüyor.

Josie arkasındaki caddede yavaşlayan bir araba sesi duyar ve döner. Onlar değildir. Ama adrenalın patlaması ona her an geri gelebileceklerini ve orada olmak için iyi bir nedeni olmadan kapılarının eşiğinde aylak aylak dolaştığını hatırlatır. Alacak bir şey bulmak için umutsuzca etrafına bakınıyor, tekrar buluşana kadar onu dolduracak Alix'ten bir parça. Alix'in geri dönüşüm kutusunun kapağını kaldırır ve bulana kadar karıştırır

Livingetc adında parlak bir dergiye rastladı. O flicks karıştırıyor ve güzel ev fotoğraflarıyla dolu olduğunu görüyor. Omuz çantasına koyar ve eve doğru yola çıkar.

16:00'da.

"Ee, Alix?

"Evet," diye sesleniyor Alix, masada oturan Nathan'a. mutfak masasında kaşlarını çatmış telefonuna bakıyordu.

"Bu senin arkadaşın Josie değil mi?

Alix yaptığı işi bırakır ve Nathan'a doğru bir adım atar. "Ne?

Telefonunu ona doğru çevirir. "Ring uygulaması. Babamlardayken öğlen saatlerinde ön kapıda bir hareket olduğunu gösterdi. Ben de baktım. Ve bu o, değil mi?"

Alix yanına yaklaşır ve telefonu elinden alır. Ve evet, açıkça öyle. Josie'dir, önce panjurların arasından oturma odasına bakmaktadır, sonra da Koridordaki küçük yan pencere. Yüzü kameranın kadrajına girip çıkıyor. Bir noktada Josie hafifçe döner ve Köpeğın yüzü tam odak noktasına geliyor, komik böcek gözleri daha da böcek gibi bakıyor.

Nathan'a, 'Şans eseri uğramış olmalı,' diyor.

"Ama bak," diyor ekranı göstererek. "Bak ne kadar uzun süredir orada duruyor. Pencereden bakıyor. Yani, ne halt ediyor?"

Alix görüntüleri izlemeye devam eder, saniyeler yavaş yavaş geçmektedir ve Josie'nin evinin dışında ne yaptığına dair hala belirgin bir açıklama yoktur.

"Ama bu," diyor Nathan. 'Bu çok garip bir şey. Bak sonra ne yapıyor.'

Alix izler ama gördüklerine bir anlam veremez. "Bekle," der, "o kısmı geri sar. Nathan geri sarar ve tekrar izler ve evet, işte oradadır, Josie geri dönüşüm kutusunun kapağını açar ve bir dergi çıkarır, çantasına doldurur ve sonra çok, çok hızlı bir şekilde ayrılır.

"Aman Tanrım," diyor nefes nefese. "Aman Tanrım.

Akşam 7'de.

Alix o akşam Acton'da bir arkadaşının doğum günü yemeğine giderken Uber'in arkasında Nathan'ın yanında oturuyor.

Onunla Josie hakkında konuşmak istiyor ama aynı zamanda onun fikirlerinin olayları nasıl ele alacağına dair görüşünü gölgelemesini de istemiyor. Projesi aynı anda hem heyecan verici hem de korkutucu geliyor.

Saf bir yabancı olan bu kadına fiziksel ve metaforik bir kapı açmıştır; onu evine getirmiş, bir şekilde Alix'in iç yaşamına ortak olduğunu hissettirmiştir. Verdiği kararların tüm sorumluluğunu üstlenir.

ve şimdi de uygunsuz herhangi bir şey için tüm sorumluluğu almaya hazır olup olmadığına karar vermesi gerekiyor. sonuç olarak kendisine ya da ailesine olabilecekleri. Eğer bu konuyu Nathan'la konuşursa, onun ne diyeceğini biliyor. "At gitsin." diyecektir. Ona iptal olduğunu söyle. Kurtul' diyecek ve sonra eğer onu görmezden gelirse ve bu proje bir felakete dönüşürse, ona söylediğini söyleyecek, ona yanıldığını ve onun haklı olduğunu söyleyecek ve Alix bunu yapmak istemiyor.

mesleki veya kişisel kararlarını, hata yapması halinde kocasının ne düşüneceğine göre verir.

Çünkü eğer kadın haklıysa ve adam yanılıyorsa, bu podcast Alix'in profesyonel kariyerinin başlangıcı olabilir.

O gece yemek masasında Nathan'ı izler. Arkadaşları onun arkadaşlarıdır; Giovanni Nathan'ın en iyi arkadaşıdır partneri Nathalie, Alix onu sadece Giovanni ile olan ilişkisinde. Nathan arkadaşlarıyla birlikteyken gösterişli, yüksek oktanlı, varlığının her unsurunu arkadaşlarının ondan beklediği türden bir kişilik üretme eylemine dahil ediyor ve bu unsurlardan faydalanmak için Alix'in arkadaşlarıyla ya da ailesiyle birlikteyken içtiğinden iki kat daha hızlı içiyor.

Giovanni'nin ikinci bir şişe votka almak için kokteyl dolabına yöneldiğini, misafirlerin bardaklarını dikkatsizce, gevşek bir şekilde doldurduğunu, Nathan'ın gözlerindeki parıltıyı, yüksek sesle konuşmasını, saçma sapan konuşmasını gördükçe içinden bir huzursuzluk duygusunun geçtiğini hissediyor, ve bunun o gecelerden biri olacağını şimdiden biliyor ve o eş olmak istemiyor, dudak büken, kıcına yapışan eş, rahatlayamayan ve eğlenemeyen ve diğer herkes için bunu mahveden eş. Tekila içmek, şarkı söylemek, dans etmek ve kahkahalarla gülmek istiyor. Ama yapamaz

Çünkü Nathan bu rol üzerinde çoktan hak iddia etti ve ikisinden birinin duyarlı ve birlikte kalması gerekiyor; ikisinden birinin yetişkin olması gerekiyor.

Saat on birde Nathan'ın kulağına fısıldar, 'Biz Bakıcı için geri dönmem gerek' diyor ama bunu yaparken bile adamın onu gerçekten dinlemediğini, dinlese bile eve gitmeye niyeti olmadığını biliyor. Zamanın hiçbir anlamının olmadığı, sonuçların hiçbir anlamının olmadığı sarhoşluk aşamasına girdi ve bu yüzden kendine bir Uber çağırdı ve gitti.

Bir saat sonra yatağında telefonuna bakar. İçkinin verdiği cesaretle Josie'ye bir mesaj yazar.

Selam Josie. Seni daha önce evde gördük, kapı zili kameramızdan. Her şey yolunda mı?

Keneler hemen maviye dönüyor ve Josie yazıyor.

Her şey yolunda. Sadece geçiyordum. Bir merhaba diyeyim dedim. Sizi endişelendirdiğim için üzgünüm.

Alix bir an için mesaja bakar. Verdiği zararsız cevaptan daha fazlası vardır. Ama artık geçtir, ve Josie'nin tuhaf davranışlarında daha fazlası varsa O zaman belki de bu konuyu bir sonraki yüz yüze görüşmelerinde konuşmaları daha iyi olur.

Sorun değil, diye cevaplıyor. İyi uykular.

Sen de Alix, diye yanıtlıyor Josie, ardından bir uyku emojisi ve bir sevgi kalbi ekliyor.

Alix telefonunu kapatır ve kitabını eline alır, uykunun onu alkolün neden olduğu paranoya, sinirlilik ve çok hafif bir korkunun tuhaf, girdaplı hislerinden uzaklaştırmasını bekler.

Gece yarısı

Josie ekranını kapatır ve telefonunu yere bırakır. Alix'in mesajı gelmeden önce incelemekte olduğu dergiyi eline alır ve makaleye geri döner

Cape Town yakınlarındaki bir göl kenarı evi hakkında bir şeyler okuyordu.

Yakışıklı bir mimar, onun güzel denizkızı saçlı karısı ve Rafe adında korkunç tüylü bir köpek tarafından yaşanmaktadır. Ayrıca elinde bir not defteri var ve ona şunları yazıyor dergideki satın almak istediği şeyleri not etti. Büyükannesi Mayıs ayındaki vasiyetinde ona 3,000 sterlin bırakmış. Ayrıca yıllar içinde biriktirdiği yaklaşık 6,000 sterlinlik bir birikimi var.

Çünkü çoğunlukla Walter'ın emekli maaşıyla yaşadıkları için kazandığı parayı zar zor harcıyor. Baykuş şeklinde bir tabanı olan lambayı ya da mavi halıyı alabiliyordu.

Denizin yüzeyindeki dalgalara benzeyen dokulu çizgiler. Kadife bir yatak örtüsü alabilirdi.

olgunlaşmış ahududular ve mürekkep mavisi ve kaymaklı soyut çizgilerle basılmış devasa ipek minderler. Başka şeylere de parası yetebilirdi ama çıldırmak istemiyordu.

Walter'ın yattığı tarafa bakar. Walter orada değildir. Bunun ona verdiği karanlık duyguyu yutkunarak geri çeker. ve dikkatini dergiye verir. O fiskelerken sayfaların arasından bir şey düşüyor. Kağıt bir makbuz. 8 Haziran tarihli. Onun doğum günü. Alix'in Doğum günü. Planet Organic'ten, sabah 10.48'de. Ayçiçek yağı. Ekşi mayalı zeytinli somun. Alpro çikolatalı süt. Yulafli süt.

Organik Pinot Grigio. 200 gram tuzsuz tereyağı £3.99.

Alix'in ilk karşılaşmalarından önceki saatlerde ne yaptığına dair bu öneri garip bir şekilde büyülü ve ağırlıklı görünmektedir

Gelecek nesillerin talihinin özünü taşıyor. Onu ağzına götürüp öpüyor, sonra derginin sayfaları arasına geri koyuyor.

Pazartesi, 8 Temmuz

"Ee," diyor Alix, stüdyosundaki masanın üzerinden Josie'ye gülümseyerek. "Denim. Bugün bunun hakkında konuşmaktan mutlu musun?"

"Evet. Tabii.

"Giydiğiniz çoğu şeyin kottan yapıldığını fark ettim ve bunu merak ediyorum. Örneğin bugün kot bir etek, soluk mavi bir üst ve kot plimsol ayakkabılar giyyorsunuz. El çantanız denimden yapılmış ve köpeğiniz de denim bir köpek taşıyıcısında. Bir hikayeniz ya da teoriniz var mı? Denim sevgin hakkında mı?"

"Evet. Geçen hafta bahsettiğinizde ilk başta emin olamadım. Sebebinin ne olduğundan emin değildim. Sanırım ben hep

Sadece pratik olduğu için sevdiğimi düşündüm. Sakin ol. Ama haklısın. Kot ceket bir şeydir - herkesin bir kot ceketidir. Ama denim aksesuarlar başka bir şeydir.

tamamen ve biliyorsun, yatak odamda aslında kot perdeler. Belli ki bir şeyler dönüyor. Ve sanırım bu benim ilk günlerimle ilgili bir şey.

Walter'la olan ilişkim, biliyorsun. Onunla ilk çıktığımda kot ceket giyyordum. Onu çok giydim.

Birlikte olduğumuz ilk birkaç yıl boyunca benim için neredeyse aşk ilişkimizin bir parçası haline geldi. Hep oradaydı. Bir sandalyenin arkasında. Ya da omuzlarımdan sarkardı. Güneş içeri girdiğinde ve ben üşüdüğümde onu benim için oraya koyardı,

Sadece oraya koydum. Sanki prensesmişim gibi. Sonra bir gün onu aldı, kucakladı, kokladı ve şöyle sevimsiz bir şey söyledi: "Bu ceket sensin, sadece sensin." Özümle ilgili bir şey.

İçinde mi? Kokuyla ilgili bir şey mi? Ceketten çok güçlü ve önemli bir şeymiş gibi bahsetti.

Ceket bir şekilde şans getirmiş olabilir mi? Bizi bir araya mı getirmişti? Bilmiyorum, kulağa çok aptalca geliyor. bunu açıklamaya çalıştığım da. Ama ondan sonra her zaman kot bir şeyler giydiğime emin oldum, böylece belki de Walter'ın benim hakkımda hissettikleri sonsuza dek sürebilir.

Alix şaşkın bir sessizlik anından ayrılır ve zihni Josie'nin dairesinin penceresindeki yaşlı adamın görüntüsüyle dolar.

'Sanırım bugün yanınızda Walter'la ikinizin gençliğinize ait bazı fotoğraflar getirmişsiniz. Şimdi onlara bir göz atalım mı?

Josie başını sallar ve omuz çantasından bir zarf çıkarır. "Çok fazla yok," diyor. 'Tabii ki bu akıllı telefonlardan önceydi, bu yüzden sadece fotoğraf makineleriyle fotoğraf çektik ve açıkçası, o zamanlar, hala bir sır gibiydik, bu yüzden burada birbirimizi tam olarak çekmiyorduk, Orada ve her yerde. Ama bir çift buldum. İşte.'

Onları masanın üzerinden Alix'e uzatır. Alix önce birine, sonra diğerine bakar. Gözleri büyür. "Vay canına," der. Sonra sertçe güler ve Josie'ye bakar. "Vay canına! Walter oldukça yakışıklıydı.

Josie'nin pembeleştğini görür. 'Gerçekten öyleydi,' diyor.

Alix iki fotoğrafı daha dikkatli inceleyerek tekrar bakar. Bir tanesinde Josie kot ceket ve bol bir kot pantolon giyiyor. Kestane rengi saçları orta uzunlukta ve bir taraftan geriye doğru kırpılmış.

Ruj sürmüş gibi görünüyor. Kapüşonlu bir tişört, kot pantolon ve beyzbol şapkası giymiş olan Walter'dan bir adım ötede durmaktadır. İçinde

Josie onun kucağında oturuyor, saçları atkuyruğu yapılmış. Başını göğsüne yaslamış, Walter tarafından havada tutulan kameraya gülümsüyor. Saçları gür ve parlak, cildi berrak ve pürüzsüz.

Yaşına göre genç, kırklı yaşlarından çok otuzlu yaşlarının başında. Kolları büyük ve güçlü. Gözleri delicesine mavi. Alix, eğer kırk küsur yaşındaki Walter'la karşılaşacak olsa, bu adamın onu öldüreceğini düşündüğü için midesinde iğrenç bir kıpırtı hissediyor.

Bugün olsa, ondan etkilenirdi. Ve bunu anlıyor. Anlıyor. Ve anladığı gerçeği onu hasta ediyor. Çünkü Josie bir çocuktı ve o da yetişkin bir adamdı ve o zamanlar bir pedofil gibi görünmüyor olabilirdi ama şimdi öyle görünüyor ve öyle görünse de görünmese de öyleydi ve öyle.

"Çok genç görünüyorsun," diyor fotoğrafları Josie'ye geri verirken. "Çok genç.

"Şey," diye yanıtlıyor. "Öyleydim. Gençtim. Gençtim... Düşündüğünüzde çılgınca geliyor.

"Peki, on üç yaşındaki Josie'nin Walter ile tanışmadan hemen önceki haline geri dönebilseydiniz, ona ne söylerdiniz?

Josie'nin yüzünü izliyor. Yüzünün hafifçe düştüğünü görür. Neredeyse bir çabayla tekrar kalkıyor. "Bilmiyorum," diyor, sesi duygu yüklü. "Gerçekten bilmiyorum. Çünkü bazı açılardan, bunca yıldır Walter'la birlikte olmak Beni ben yapan şey, biliyorsun. Bebekleri küçükken doğurmak.

Hayatımda sağlam bir şey olması. Benim yaşımdaki diğer kızlar sahte olmak için koştururken gerçek bir şeye sahip olmak

ve saçma sapan şeyler arıyorum. Ama öte yandan' - Josie cam gibi gözlerle ona bakıyor - 'öte yandan merak ediyorum, çok merak ediyorum, özellikle de kızlar büyüdüğüne göre, özellikle de ben orta yaşlı olduğuma ve Walter yaşlandığına göre ve...' Josie duraksıyor ve iç çekiyor. Sonra

doğrudan Alix'e bakıyor, keskin ve net bir şey

Neredeyse siyah olan gözleri aniden parlıyor ve şöyle diyor:

"Acaba tüm bunlar ne içindi? Acaba başka ne olabilirdi? Ve aslında, her şey düşünüldüğünde, ben muhtemelen on üç yaşındaki bana tepelere doğru koşmamı ve arkama bakmamamı söyler.

Saat 11'de.

"Kedinin adı ne?" diye soruyor Josie, bir saat sonra mutfaktan geçerken.

"Skye.

Skye. Çok güzel bir isim. Hala bir köpek yavrusu arıyor musun?"

"Hımm. Pek sayılmaz. Şu anda çok fazla görünüyor, biliyor musun? Ev eğitimi ve uykusuz gecelerden daha acil görünen başka sorunlarım var.

"Ne tür sorunlar?"

"Ah. Sadece..." Alix duraklar ve bir an yere bakar. Nathan'ın son zamanlardaki davranışlarından kimseye bahsetmemiştir, kız kardeşlerine bile. Onu yargılayacaklardı ve ona katlandığı için onu da yargılayacaklardı. Ona bunu düzeltmesini, bununla başa çıkmasını, bir şeyler yapmasını söylerlerdi. Josie'nin son birkaç gündür onunla paylaştığı her şeyi düşünüyor ve kendini "Nathan" derken buluyor. Biliyorsun, o harika biri. Belli ki harika biri. Ama onun... onun bir içki sorunu var.

Josie'nin irkildiğini görür.

"Yani, her zaman değil. Çoğu zaman iyi. Ama iyi olmadığında, gerçekten iyi değildir. İçki alemlerine gider. Eve gelmiyor."

Bükücüler.

Kulağa çok eski moda bir kelime gibi geliyor. Şimdiye kadar yerini daha modern bir şeye bırakmış olmalı? Ama Alix'in kocasının ne yaptığını açıklamak için bulabildiği tek kelime bu. Cumartesi günü Giovanni'nin ölümünden sonra yaptığı şey.

akşam yemeği partisi. Görünen o ki, artık ultimatolar ve tehditler savurmaya başlamadığı sürece.

Josie nefesini içine çeker. "Oh," der. "Bu hiç iyi değil.

"Hayır," diyor Alix. "Hayır. Bu iyi değil.

'Peki seni aldatıyor mu? Bütün gece dışarıda kaldığında.

Alix soruya başlar. "Tanrım. Hayır! Hayır! Öyle bir şey yok.

Hayır. İstese bile böyle bir şey yapabileceğini sanmıyorum. Ki yapmazdı. Çünkü bu onun tarzı değil. Ama bu sözleri söylerken bile zihninde bir görüntü canlanır: banyodaki yansıması

Doğum günü partisinin olduğu gece aynada, Nathan'ın kolları belinde, gülümsemesi boynuna gömülü, onun Kaba ret - Gerçekten deli misin? - ve onun Sonra da Soho'nun petrol karanlığında kayboldu.

Aklındaki görüntüyü silkeliyor.

Josie ona dikkatle bakar. "Bu konuda ne yapacaksın?" diye sorar.

Alix iç geçirir. "Hiçbir fikrim yok. Çocuklar doğmadan önce bunu çok yapardı ve o zamanlar endişelerim vardı. Sonra. Çocuklarım için doğru baba olup olmayacağını merak ediyordum. Ama sonra Eliza geldi ve bir gecede değişti. O kadar olduğunu düşünmüştüm. Bilirsiniz işte. Ama sonra, bir birkaç yıl önce tekrar başladı. Sanki yoğun ebeveynlik döneminin sonuna geldiğimizi, hedefe ulaştığımızı, kendisinin de artık ... tekrar özgür.'

İki kadın da sessizliğe gömülür. Sonra Josie iç çeker ve "Erkekler" der.

Ve işte, her şeyin eninde sonunda gelip dayandığı nokta. Hiçbir kelimenin olmadığı nokta. teoriler, çileden çıkaran ve inciten davranışlar için açıklamalar yok. Sadece bu. Erkekler.

"Alix," diyor Josie. 'Denim hakkında düşünüyordum. Garip bir şey. Garip olduğunu biliyorum. Sanki bir süredir Bir şey çok uzun zamandır var ve artık hiçbir anlamı yok. Walter artık benim için böyle hissetmiyor. Uzun zamandır hissetmiyor. Walter beni zar zor görüyor, biliyor musun? Peki bu ne için? Biraz param var, bir miras ve sanırım hayatımı yenilemek istiyorum. Kıyafetlerimi mi? Dairemi? Ve umarım bu garip gelmez ama sen...' Elini Alix'e doğru sallıyor. "Her zaman çok güzel görünüyorsun ve bir gün alışverişe gitmek isteyip istemeyeceğini merak ettim. Bana yardım eder misin?"

Alix Josie'ye göz kırpmıyor. Ve sonra gülümser. "Elbette!" der. "Çok isterim!"

Ocağın üstündeki saate bakar. Saat öğlen bile değil. "Köşedeki butiği biliyor musun?"

Cut?'

"Evet. Sanırım öyle.

'Eve dönüş yolunuzun üzerinde. Şimdi oraya gidebiliriz, belki?'

Josie de saate bakar. "Tamam," diyor. "Tabii.

Gün Ortası

Josie bu butiğin önünden yüzlerce kez geçmiş ama kapıdan içeri adımını atmamıştır. Onun için değil. İçerideki kıyafetlerin yüzlerce sterlin olduğunu, satış görevlilerinin kibirli ve kaba olduğunu, diğer müşterilerin de hak sahibi ve suratsız olduğunu hayal etmişti. Ama siyah jarse bir elbisenin üzerindeki fiyat etiketini incelemek için yaklaştığında sadece £39.99. Sonra yanında genç bir kız beliriyor ve köpeğe bebek sesleri çıkararak, 'Aman Tanrım, çok tatlı! Onun adı ne?

"Oh," diyor Josie. "O. O bir erkek. Adı Fred.' Fred!

Aman Tanrım. Güzel isim. Sophie, bak!' Sophie Bir başka genç kız olan meslektaşını çağırıyor, o da cıvıldayıp gıdaklıyor ve "Kaç yaşında?" diye soruyor.

"O bir buçuk yaşında.

"Aman Tanrım, o bir bebek!

Josie, Fred'e kızlara hırlamamasını ya da hırlamamasını tembihler ve o da hırlamaz. "Bunu denemek ister miydin?" diye sorar Sophie adındaki kız.

"Evet. Tabii.'

'Senin için soyunma odasına asacağım. Yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin.

"İşte," diyor Alix, elinde bir avuç yazlık elbise, birkaç triko, kırmızı blazer tarzı bir ceketle Josie'ye doğru ilerlerken. "Bunları da dene.

Josie Fred'i Alix'e verir ve soyunma kabinine gider. Önce siyah jarse elbiseyi dener. seçmişti. Üzerinde bol ve şekilsiz duruyordu.

hemen çıkarır ve askısına geri koyar. Sonra Alix'in kendisi için seçtiği elbiselerden birini dener; yumuşak çiçekli jarse, V yakalı, dize kadar oturan bu elbisenin fiyat etiketine bakar ve 49,99 sterlin olduğunu ve bunu karşılayabileceğini görür ve heyecanla ürperir çünkü

Elbise enfes olduğu için, onu güzel, biçimli ve genç gösterdiği için ve sert aşınan kottan değil de dokunulduğunda güzel bir his veren yumuşak, ipeksi bir kumaştan yapıldığı için onu çıkarır ve sonra bir başkasını, bir başkasını ve bir başkasını daha dener ve hepsi de onu daha önce hiç tanımadığı ve daha iyi tanımak istediği bir kadın gibi gösterir ve üç elbiseyi, iki triko parçasını ve kırmızı pamuklu blazer ceketini kasaya götürür ve izler

altı madde teker teker sıralanırken nefes nefese bir huşu içinde

diğer asistan onları peçeteye sararken, toplam 398.87 sterlin ve Josie'nin şimdiye kadar

hayatında hiçbir şey için tek seferde harcamadı ama Sanki Alix ve satış görevlileri onu alkışlıyorlarmış gibi, sanki bu alışveriş bir tür başarı, bir ödül, bir iyi davranış ödülü.

Butiğin dışında Alix'le vedalaşırken bu duyguya tutunmaya çalışıyor, Alix'in onu

ona çok kolay gelen ama hala çok hissettiren sarılmalar Josie'ye garip geliyor, butikten dairesine kadar on dakika yürürken ona tutunmaya çalışıyor, daireye girerken Walter'ın gözlerinin ona döndüğünü görüyor, sorguluyor, Erin'in odasından gelen pis kokuyu bile kokluyor Buradan, dışarıdaki durakta duran otobüsteki insanların yüzlerinin kirli camlarından uyuşuk bir şekilde baktığını görüyor,

Burada yaşayan insanları merak ediyor ve hiçbir zaman gerçekliğin yarısına bile yaklaşmadığından emin.

Çantayı doğruca yatak odasına götürür ve elbiseleri gardırobuna asar, peçeteye sarılı trikoları çekmeceye koyar ve sonra el çantasının iç cebinden, üzerinde gördüğü bileziği çıkarır

Alix'in konsol masası ön kapının yanında. Avucunun içinde tutuyor ve ona bakıyor. Altın rengi ve üzerinde küçük elmas damlacıkları, küçük bir parıltı birikintisi gibi. Dudaklarına götürüyor ve iç çamaşırını çekmecesinin arkasına koymadan önce öpüyor.

Sonra Pinterest'e, birkaç gün önce bekârlıkla ilgili ilham verici sözler için açtığı sayfaya gidiyor. Alix'in kocasının saatlerce ve günlerce ortadan kaybolduğunu düşünüyor, Güzel karısını evde yalnız, korkmuş, kızgın ve mutsuz bir şekilde bırakır. Josie, Alix'in bazı davranışlar sergilediğini fark eder.

ve Alix'in belki de bugün buna ihtiyacı olduğunu, seçenekleri olduğunu bilmesi gerektiğini düşünür. Josie memler arasında gezinir, birini seçer ve Alix'e WhatsApp'la gönderir.

ZAYIF BİR ADAM GÜÇLÜ BİR KADINI SEVEMEZ.

ONUNLA NE YAPACAĞINI BİLEMEZ.

Resmin altına, aralarına güçlü kol emojileri serpiştirilmiş bir dizi aşk-kalp emojisi yazıyor. Gönder tuşuna basıyor.

Salı, 9 Temmuz

Alix telefonunun ekranındaki görüntüye bakar. Josie dün ona göndermiş. Üzerinde 'Zayıf bir adam güçlü bir kadını sevemez' yazan siyah bir kare. Onunla ne yapacağını bilemez' yazan beyaz büyük harflerle yazılmış siyah bir kare. Altında bazı emojiiler var ve Alix birkaç saniye boyunca gözlerini kısarak bunun ne anlama geldiğini ve Josie'nin bunu ona neden gönderdiğini anlamaya çalışıyor.

Ve sonra Josie'nin hayatını değiştirme kararlılığını desteklemek için memler ve alıntılar kullandığını fark eder, bu yüzden bir başparmak yukarı emojiisi ve gönder tuşuna basar. Sonra da çocuklarla birlikte evden çıkmaya hazırlanmaya devam ediyor.

'Nathan, bilekliğimi gördün mü? Bana doğum günüm için aldığın bileziği?

Adamın bedensiz sesinin evin başka bir yerinden geldiğini duyar. "Hayır. Ön kapının yanında değil miydi?

"Evet. Ben de öyle düşünmüştüm. Çekmeceleri açar ve tekrar gözden geçirir. Eliza'ya seslenir, o da nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktur. Alix iç çeker ve çekmeceleri kapatır. Daha sonra tekrar bakacaktır. Şimdi çocukları okula götürmesi gerekiyor.

Josie fuarda aldığı elbiselerden birini giyiyor.

Butik dün dokuz buçukta Alix'in kapısına geldiğinde. Neredeyse tamamen farklı biri gibi görünüyor ve Alix gülümseyip "Josie!" demeden önce bir anlık bir uyumsuzluk yaşanıyor. Merhaba! Tanışacağımızı düşünmemiştim...'

"Öyle değil mi?

"Ben değil..." Alix zihinsel günlüğünde geziniyor ve bir başkası üzerinde anlaştıkları anı bulamıyor

bugün röportaj verdi. "Hatırladığım kadarıyla hayır. Ama sorun değil. Meşgul değilim. İçeri buyurun. Bu arada harika görünüyorsun.'

'Teşekkür ederim! Walter neredeyse kalp krizi geçiriyordu.' "Ne dedi?

"Walter pek konuşmaz. Az konuşan bir adam. Belli ki ne kadar tuttuğunu sormuş. Hepsinin sorduğu ilk şey, değil mi?'

Alix gülüyor. Nathan ona hiçbir şeyin ne kadar tuttuğunu sormaz. "Çok doğru!" diyor.

Ama evet. Sanırım hoşuna gitti. Ama önemli olan benim hoşuma gitmesi, değil mi?'

Sesinde kırılğan bir belirsizlik notası var ve Alix onu destekleme ihtiyacını fark ediyor.

'Kesinlikle,' diyor. 'Bu kesinlikle doğru. Gelin.

"Nathan yok mu? Josie onlar geçerken oturma odasına bakarak sorar.

"Hayır. Dediğim gibi, nadiren evden çalışıyor.

"Ve her şey yolunda mı? Dün bana anlattıklarınla ilgili olarak?

Alix'in yüzü kızarır. Josie'ye hiçbir şey söylememiş olmayı dilemeye başlıyor. "Sanırım," der. "Yani, bu konu hakkında gerçekten konuşmadık.

'Bu gerçekten boktan bir şey, bilirsiniz, bu tür şeyler. Sen daha iyisini hak ediyorsun. İkimizin de anlamaya başlaması gereken şey bu.

Kırk beş yaşındayız, Alix. Daha iyisini yapabiliriz. Daha iyisini yapmak zorundayız.'

Josie'nin sözleri biraz acıtıyor. Alix, kocası tekila shotları ve otel odaları için para harcarken haftada iki kez kocası tarafından terk edilmekten daha iyisini hak ettiğini, mesajlarının

cevaplanması, telefonlarına cevap verilmesi, kocasının on iki saat boyunca yokluğu için uygun bir açıklama yapılması.

Bunu biliyor, ama bir şekilde artılara karşı eksiler sarkacı artılara doğru sallanmaya devam ediyor.

"Onu seviyor musun?

Alix dönüp Josie'yle yüzleşir.

"Nathan. Onu seviyor musun?"

"Oh," diyor. 'Şey, evet. Evet. Tabii ki biliyorum.'

'Çünkü, biliyorsunuz, son zamanlarda aşk hakkında çok düşünüyorum. Ne olduğunu, ne için olduğunu. Ve belki de hiçbir fikrim yokmuş gibi hissediyorum. Kırk beş yaşına geldim ve gerçekten bilmiyorum. İnsanlar sürekli aşktan bahsediyor, sanki gerçek bir şeymiş, dokunulabilir bir şeymiş gibi - sanki aşktan bahsederken hepimiz Aynı şey. Ama değiliz, değil mi? Bu gerçek bir şey değil. Bu hiçbir şey değil. Bazen de kendime Walter'ın ölmesinin nasıl bir şey olacağını hayal ettiriyorum.

Onu sevip sevmediğimi anlamamı sağlıyor ve gerçekten de ölürse her şeyin daha iyi olacağını düşünüyorum. Ve eğer böyle hissediyorsam, onu gerçekten sevmiyor muyum? Seviyor muyum?

Alix hiçbir şey söylemiyor.

'Ve günün sonunda tüm bunların ne için olduğunu merak ediyorum. Her şeyin küçüklüğü. Tüm o sessizlik . Ve sen henüz bilmiyorsun, Alix. Sen hala Çocuklarınızın hala size ihtiyacı var. Ama onlar gittikten sonra ne olacak? Hala bunu isteyecek misin? İnşa ettiğin her şeyi? Hala Nathan'ı isteyecek misin?'

"Ben..." Alix elini boğazına götürür ve boğazını sıkarak yaban arısı kolyesi. "Gerçekten bilmiyorum," diyor.

"Eskiden onsuz yaşayamayacağımı düşünürdüm. Ama son zamanlarda, bilirsiniz, tüm o bükülmelerle birlikte, bazen merak ediyorum acaba hayat tek başıma daha kolay olurdu.'

'Ama Nathan'ın öldüğünü düşündüğünüzde, bu nasıl hissettiriyor mu? Gerçekten mi? İçten mi? Seni üzgün mü hissettiriyor? Yoksa özgür mü hissettiriyor?

Alix Josie'ye verebileceği gerçek bir şey bulmak için kendi içine bakar. Nathan'ın öldüğünü, çocukların babasız kaldığını, geleceğinin yalnız olduğunu hayal eder ve şöyle der: "Hayır, bu beni özgür hissettirmiyor. Beni üzgün hissettiriyor.

Sert bir sessizlik olur ve Alix bu sessizlikte yargıyı hisseder. Josie ona kayıtsızca bakar. "Oh," der ve

Atmosfer bir derece ürperiyor. "Her neyse," diyor soğukkanlılıkla, "eğer meşgulseniz, devam etmenize izin vereceğim."

"Hayır!" diyor Alix, garip bir şekilde Josie'nin onayını geri kazanması gerekiyormuş gibi hissederek. 'Sorun değil. Şu anda üzerimde bir şey yok. İstersen başka bir seans yapabiliriz?'

Josie'nin tavrı yumuşar ve gülümser. "Elbette," diyor. "TAMAM."

Alix onu stüdyosuna götürüyor.

Merhaba! Ben senin doğum günü ikiznim! NETFLIX ORJİNAL DİZİSİ

Ekranda, mutfak masasında oturan genç bir kızın dramatik bir canlandırması gösterilir.

Sağında yaşlı bir adam var.

Mutfak lavabosunun yanında duran yaşlı bir kadın, kızın annesi.

Ekrandaki metinde şöyle yazıyor:

Alix Summer'ın podcast'inden kayıt, 9 Temmuz 2019

Josie'nin sesi başlıyor.

"On sekizinci doğum günümde anneme söyledik. Ona nişanlandığımızı söyledik. Ona evleneceğimizi söyledik. Ona taşınacağımı söyledim. Walter oradaydı. Böyle bir şeyi desteksiz yapmama asla izin vermeyeceğini söyledi. Ve gerçekten annemin nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Güler mi, ağlar mı, çığlık mı atar yoksa polisi mi arar bilemiyordum. Ama o sadece iç çekti. Bana dedi ki, "Sen artık bir yetişkinsin. Seçimlerini senin yerine ben yapamam. Ama Josie, bundan hoşlanmıyorum. Hem de hiç hoşuma gitmiyor." Sonra yüzümü böyle elinin içine aldı, o kadar sertti ki neredeyse acıtacaktı ve gözlerimin içine sertçe bakarak şöyle dedi

." Sonra yüzümü bıraktı ve odadan çıktı, kapıyı arkasından çarptı. Ben ve Walter sadece birbirimize baktık. Sonra beni akşam yemeği için West End Lane'de bir İtalyan restoranına götürdü. Sonra ona geri döndüm ve eve hiç gitmedim. Hayatım gerçekten başlamıştı. Ya da en azından kendime böyle söyledim. İnandığım şey buydu. Ne kadar yanıldığımı ancak şimdi anlayabiliyorum. Kendimi kontrol eden bir kişinin elinden diğerine teslim ediyormuşum.

Ekran, eski mobilyalar ve spot ışıklarıyla dekore edilmiş boş bir dairede kanepede oturan genç bir çiftte dönüşür.

Adam kucağında küçük bir köpek tutmaktadır. Köpeği ön patilerinden tutarak arka ayakları üzerine kaldırıyor ve kameraya bakacak şekilde çeviriyor.

Köpeğin ön patisini sallayarak, "Merhaba de Fred," diyor.

Köpek onun elinden kurtulur ve kadının kucağına atlar.

İkisi de gülüyor.

Ekran da altlarındaki metinde şöyle yazıyor:

Tim ve Angel Hiddingfold-Clarke, Josie'nin köpeği Fred'in şimdiki sahipleri

Bir röportajcı mikrofon dışında onlara soruyor: "Fred ile nasıl bir araya geldiğinizi anlatır mısınız?"

Tim ve Angel bakışlırlar ve sonra Tim konuşur.

"Bu kadın birkaç yıl önce bize yaklaştı. Göller Bölgesi'nde balayındaydık, 2019 yazıydı,

bir bankta öğle yemeği yiyorduk. Ve birden önümüzde belirdi. Biraz korkmuş görünüyordu. Bir bakıma perili. Hava sıcaktı ama kapüşonunu takmış, koyu renk güneş gözlüğü takmış ve ceketini çenesine kadar sıyırmıştı. Dedi ki,

"Lütfen,

Lütfen bana yardım edin. Köpeğime daha fazla bakamayacağım. Lütfen, onu bir kurtarma merkezine götürür müsünüz? Lütfen, lütfen. Lütfen bana yardım edin." Sonra onu köpek taşıyıcı gibi bir şeyin içinde bize uzattı ve içinde yiyecek olan bir taşıma çantası verdi.

Dedi ki, "Seni tanıdığında çok sevimli oluyor. En güzel, en sevimli çocuk." Sonra onu öptü ve gitti ve bu kelimenin tam anlamıyla başımıza gelen en garip, en tuhaf şeydi. Ve tabii ki o sırada kim olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. öyleydi. Hiçbir fikrim yoktu. Sadece birkaç gün sonra o olduğunu anladık. Josie Fair olduğunu.'

"Ama köpeği sakladın?"

"Aman Tanrım, evet. Tabii ki yaptık. Yani, ona bir bakın. Şuna bir bakın!"

Saat 11'de.

Josie bir zamanlar Roxy'yi gördüğünü sandığı kafenin önünde oturmaktadır. Bir cappuccino içiyor ve köpek kucağında oturuyor. Elleri hafifçe titrer ve zihni çelişkili düşüncelerle titreşir ve seğirir. Aklına Alix'in Çamur rengi gözleriyle aptal suratlı kocası, Alix'i ve çocuklarını bırakıp sersemletecek kadar içmeye gider. Düşünüyor: En azından Walter bunu hiç yapmadı. Şöyle düşünüyor: Walter her zaman benim ve çocukların yanında oldu. Ama sonra şöyle düşünür: Walter her zaman, her zaman orada. Walter asla başka bir yerde değil. Walter başka bir yerde olabilseydi hoşuna giderdi. Walter'ın başka bir yerde

başka bir yerde olabilirdi. Sonsuza kadar. Ama sonra düşünür: Benim alternatifim ne? Ve düşünür: Alix. Alix'in bir şekilde her şeyin cevabı olduğunu düşünür, ama sonra Alix aptal suratlı, aldatan kocasını 'sever', bu da

Josie, Alix'in en az kendisi kadar aptal olduğunu düşünüyor. Ve Josie'nin Alix'in kendisinden daha zeki olmasına ihtiyacı var. Josie her zaman insanların ondan daha zeki olmasına ihtiyaç duymuştur. Ve o artık Alix hakkında ne hissettiğini bilmiyor. Walter hakkında ne hissettiğini de bilmiyor. Gözleri beş yıldır görmediği kızını bulmak için kaldırımı tararken

Yıllar sonra, düşünceleri Roxy'nin Mide bulandırıcı bir karanlığın onu sarmaladığını hisseder ve bu karanlık onu boğmaya başladığında nefes alış veriş i zorlaşır ve paniğe kapılır.

Ceketinin cebinden Alix'in stüdyosunda kahve fincanının kenarında duran çay kaşığı nı çıkardı.

Nazikçe okşuyor ve yavaşça nefes alış veriş ini normale döndürüyor. Etrafında kendisine bakan biri olup olmadığını kontrol ediyor ve olmadığından emin olunca çay kaşığı nı dudaklarına götürüp öpüyor.

Bir saat sonra eve gelir. Walter döner ve penceredeki masadan ona gülümser.

'Seni bir daha asla görmeyeceğim,' diyor.

"Saçmalama. Tabii ki göreceksin.

"Bu okul annesiyle aranızda neler oluyor?"

"Hiçbir şey. Sadece birbirimizi tanımaya çalışıyoruz.'"Nereye gidiyorsun?

'Burada ve orada. Kafeler. Onun evi. Park.'"Adı ne?

"Alix.

"Alix? Doğum gününde bara gittiğimiz kadının adı bu değil miydi?

"Evet.

"O mu?"

"Evet.

Walter'ın yüzünün şaşkınlıkla buruştuğunu görür. "Neden söylemedin?

"Bilmiyorum. Garip olduğunu düşünebilirsin diye düşündüm.'

Walter'ın sağ kaşı hafifçe kalkıyor ve iç çekerek dizüstü bilgisayarına geri dönüyor. "Sanki senin tuhaf olduğunu düşünecekmişim gibi," diyor sertçe.

Josie'nin Alix'le konuştuktan sonra tüm kabloları kopar. Normalde yaptığı gibi Walter'ı görmezden gelmek yerine

Mide bulandırıcı karanlık tekrar üzerine çöktü ve

kollarını göğsünde kavuşturur ve "Bu da ne demek oluyor?" diye sorar.

'Oh, hiçbir şey, aşkım. Yok bir şey. Belli ki.'

Hayır! Walter! Ciddiyim. Bu da ne demek şimdi? Sadece söyle.'

Walter yavaşça okuma gözlüğünü çıkarıyor ve burnunun kenarındaki teri siliyor. Sonra ona döner ve diyor ki, 'Josie. Bırak onu.'

"Bunu bırakmayacağım, Walter. Eğer söyleyecek bir şeyin varsa, söyle.'

'Hayır. Bunu yapmayacağım Josie. Oraya gitmeyeceğim.'

Birden kendini odanın içinde adım atarken buldu, saf adrenalin tarafından itilir. Walter'dan bir adım ötede durup derin bir nefes alıyor ve ardından çınlayarak ona tokat atıyor,

korkunç sertlikte, yüzüne doğru. "SENDEN NEFRET EDİYORUM" diye bağılıyor. "SENDEN NEFRET EDİYORUM!"

Kendi şiddetinin ardından hafifçe geri çekilerek durur.

Walter ona göz kırpmıyor, parmak uçlarıyla yüzünün yan tarafına dokunuyor. Sonra gözlüklerini yavaşça yüzüne geri koyar.

ve bilgisayarına geri döner.

14.30'da.

"Alix? Öyle değil mi?"

Alix selamın kaynağını bulmak için döner.

Josie'nin annesi Pat O'Neill'i tanıması bir saniye sürüyor ve sonra, 'Oh, Pat. Merhaba!' der.

Alix Kilburn High Road'da, bankaya gidip Büyük teyzesinin her yıl doğum gününde gönderdiği çeki ödemek. Yirmi beş sterlinlik bir çektir bu ve uzun zamandır bunu ertelemektedir, banka hesabını takip eden büyük teyzesini gücendirme riskini göze alarak paranın nakde çevrilip çevrilmediğine dair bir mesaj gönderecek

postada kaybolup kaybolmadığını kontrol etmek için annesi aracılığıyla ona gönderdim.

Pat elma yeşili keten bir gömlek, dar bir kot pantolon ve askılı sandaletler giyiyor. Canlı ve göz alıcı görünüyor; aurası yoğun ve önemli.

"Nasılsın?"

"Harikayım," diye yanıtlıyor Pat. 'Sadece bazı evrak işlerini hallediyorum.

Mülkteki hanımlarımdan biri için sıralanmış. Sally.

Neredeyse doksan yaşında. Hâlâ her şeyi yapabileceğini düşünüyor, Tanrı onu korusun. Nasıl?

Sen misin?"

'Oh, evet, iyi. Sadece bankaya gidiyorum.'

"Son zamanlarda Josie'yi gördün mü?"

"Evet! Aslında onu bugün erken saatlerde gördüm.

"Yani, şu podcast olayı. Hala devam ediyor mu?"

"Evet. Evet, öyle. Alix duraklar. Biraz daha araştırma ihtiyacı hissediyor. "Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse bence bu garip. Eğer bu kadar normal görünmeseydiniz, motivasyonunuzun ne olduğunu merak ederdim. Şu haliyle, dürüst olduğunu söyleyebilirim. I Google'da sizi arattım ve kimlik bilgilerinizi gördüm. Düzgün birisin. Ama şu ikiz doğum günü olayını hâlâ anlayamadım.

Alix başını yana eğip yukarı doğru bakar kısaca. "Evet," diyor. 'Artık bununla pek ilgili değil. Başka bir şeye dönüşüyor, daha çok belirli bir yaşta, menopozun eşiğinde, genç değil ama tam da yaşlı olmayan kadınlar olmakla ilgili bir şeye, seçimlerimizi sorguluyor, yollarımızı, geleceklerimizi merak ediyor. Aramızdaki benzerliklere bakmak, ama aynı zamanda...' Duraklıyor, sonraki kelimelerini dikkatle seçiyor. "Şey, Josie - o da benden çok farklı.

"Orası kesin. Pat'in ağız cümlesinin sonunda büzülüyor.

"Siz tam zıt kutuplarsınız. Sen her zaman kızımın olacağını düşündüğüm türden bir kadınsın. Bilirsin, cesaret, yetenek ve kalkıp gitmek.

Alix, Josie'ye yapılan hakareti görmezden gelir ve "Walter hakkında ne düşünüyorsun?" diye sorar.

"Sana anlattı, değil mi? Nasıl tanıştıklarını? Alix başını sallar.

Pat ona küçümseyerek bakar. "Peki o zaman - Walter hakkında ne düşündüğümü sanıyorsun? Kırk beş yaşında bir adam on sekiz yaşında bir kızla takılıyor. İğrenç. Ve Tanrı bilir onlar bana söylemeden önce ne kadar zamandır devam ediyordu. Onunla tanıştın mı?"

"Hayır. Onu sadece uzaktan gördüm. O... o kontrol ediyor mu?"

Pat soruyu bir süre düşündükten sonra, "Bana sorarsanız ikisi de en az birbirleri kadar kötü. Zehirli bir kombinasyon dediğiniz şey onlar. Ve o zavallı kızlar..."

Evet. Bana kızlardan bahset. Josie onlardan pek bahsetmez. Sadece birinin hala evde yaşadığını ve diğerinin

On altı yaşındayken eve dönmüş. Bana söylemediği daha fazla şey olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Alix çizgiyi aştığını hemen fark eder. Pat'in Yüzü kapanıyor ve bir adım geri atıyor. "Muhtemelen bu tür şeyleri Josie'yle konuşman en iyisi," diyor. 'Bunu söylemek bana düşmez. Ama dinleyin. Sana iyi şanslar. Buna ihtiyacın olacak.

Sonra çantasını omzuna atıyor, zayıf bir gülümseme takınıyor, dönüyor ve uzaklaşıyor.

Alix eve geldiğinde Josie'ye mesaj atar:

Walter'la buluşmamın ve hikayenin onun tarafından bakışı hakkında konuşmamın gerçekten önemli olduğunu düşünüyorum. Walter'ın Stüdyoya gelme fikri? Ya da sizinkine gelip onunla evde konuşabilirim? Bana ne düşündüğünü söyle.

Birkaç saniye sonra bir yanıt belirir.

Walter'ın bunu yapmak isteyeceğinden emin değilim. O çok özel biri.

Alix bir süre mesaja bakar. Sonra bir cevap yazar.

Walter'ın bu projeden haberi var mı?

Sayılır. Seninle konuştuğumu biliyor.

TAMAM. Onunla gerçekten konuřmam gerektiđini dūřūnūyorum. Eđer isterse kayıt dıřı da olabilir. Sizce onu nasıl ikna edebiliriz?

Kısa bir gecikmeden sonra Alix, Josie'nin bir cevap yazdđını gōrūr. Ekranına bakarak mesajın gōrūnmesini bekler.

Eđer sosyal bir řey olsaydı muhtemelen gelirdi? Kocanız orada olduđu sūrece mi? Belki akřam yemeđi?

Çarşamba, 10 Temmuz

'Josie ve kocasını bu hafta sonu yemeğe davet etmeyi düşünüyordum. Projem için.'

Alix bunu yapmak için cesaretini topluyordu. Nathan'la birlikte bu sabah uyandıklarından beri bir saatten fazla bir süredir bu açıklamayı yapıyordu. Gecenin yarısında uyanıktı, Bunun tamamen iyi bir fikir ve işini yapmanın başka bir yolu olduğuna tamamen ikna olmuş hissetmek ile bunun en kötü fikir olduğuna tamamen ikna olmuş hissetmek arasında gidip gelmek şimdiye kadar sahip olduğu. On saniye öncesine kadar hangi yöne gideceğinden hâlâ emin değildi. Ama artık kelimeler ağzından çıkmıştı ve onun cevabını beklerken dudağını ısırdı.

"Yüce İsa.

"Biliyorum," diyor. "Biliyorum. Çok garip olacak. Ama gerçekten bu projeyi ilerleteceğini düşünüyorum.

"Ama orada olmak zorunda mıyım?

Evet. Evet, sanırım öyle. Kulağa erkek erkeğe gibi geliyor. Sadece iki kadınla takılmak isteyeceğini sanmıyorum. Onunla sadece röportaj yapabilirim ama sosyal bir ortamda ondan daha çok şey öğrenebileceğimi hissediyorum. Alkolle birlikte. Bilirsiniz işte.'

Nathan'a yalvaran bir bakış fırlatıyor ve Nathan'ın yüzü yumuşuyor. "Elbette," diyor. "Senin için her şeyi yaparım, aşkım. Şöyle diyor alaycılıkla, ama aynı zamanda, Alix biliyor, bir dokunuşla samimiyet, şu anda ona ne kadar borçlu olduğunun farkındalığı.

Alix rahatlayarak nefes verir. "Teşekkür ederim," der, sonra telefonunu eline alır ve Josie'ye davetiyeyi mesaj atar.

Sabah 8.30'da.

Josie telefonuna bakar ve Alix'in adını görerek mutfak tezgahından alır.

Cuma akşamı Walter'la bana yemeğe gelmeye ne dersin? Bana haber ver! Ve yarın başka bir seansta görüşürüz?

Josie hareketsiz kalır. Bakışları odanın bir ucundan diğer ucuna, kanepede oturmuş BBC Breakfast'ı izleyen ve sabahlığıyla kızarmış ekmek yiyen Walter'a kayar. Bakışlarını tekrar mesajını tekrar okuyor ve tostunun pişmesini beklerken bir süre daha süzülmesine izin veriyor. Ara sıra gözleri Walter'a, ensesinde yatay olarak uzayan tel tel beyaz saçlarına, kabarık kulak memelerine ve yamalı kirli sakal.

"Walter," diyor. "Berbere gitmen gerek.

"Biliyorum," diyor Walter. "Cumartesi günü gidecektim.

"Cuma günü akşam yemeğine davet edildik. Alix'in evine. Cuma gününden önce gitmeniz gerekiyor.

Hızla dönüyor ve gözlerini ona diyor. "Ne?" "Akşam yemeği. Alix'lerde. Biz gidiyoruz. TAMAM MI?"

'Seninle aynı doğum günü olan kadın mı? Çok sık görüştüğün kadın mı?'

"Evet.

"Neden bizi yemeğe çağırıyor ki?" "Sana söyledim. Biz arkadaşız. Arkadaşlar böyle yapar.'

"Nerede yaşıyor?"

"Park ile Salusbury Yolu arasında uzanan yollardan biri. Sol kaşı havaya kalkar. "Lanet olsun.

"Ciddiyim Walter. Bu çok önemli. Sana yeni bir Kıyafet de. Seni hiçbir kıyafetinle kabul edemem. En son ne zaman yeni bir şey aldın? Eh?"

Söylediği her kelimeyle dairenin atmosferi yeni bir aleme kayıyor. Sanki bir yumruğu parçalıyor Her biriyle bir dizi görünmez duvardan geçerek, her şeyin gerçeğine yaklaşan bir şeye daha da yaklaşıyor.

Walter ellerini kaldırarak teslimiyet işareti yapar. "Tanrı aşkına, Jojo. Sakin ol. Ben hallederim, tamam mı?"

"Saç mı? Kıyafet?"

Evet. Saç. Giysiler. Tanrım.'

Televizyonu kapatıyor ve tabağını mutfağa getiriyor. Üzerinde bir koku var, muhtemelen Yıkanması gereken bir sabahlık. Ayrıca bayat kirli sakal ve Sabah nefesi. Çürümenin kokusu. Yenilginin kokusu. Boğazının arkasına oturur ve kendisini öfkeli hissetmesine neden olur.

"Son zamanlarda sana ne oldu bilmiyorum Jojo," diyor sabah duşu için banyoya doğru giderken. "Gerçekten bilmiyorum.

O öğleden sonra işte, Josie bir elbisenin eteğini besliyor overlok makinesinde, elleri mekanik olarak hareket ediyor Beyni bugünlerde düşündüğü şeylerin yeni evreninde kaotik bir şekilde dönüp dururken. Takıntılı bir şekilde Cuma günü için bir kıyafet planlarken, Walter'ı endişeli bir şekilde ona uyuyor. Kafasının içinde grenli bir film oynuyor. Hepsi Alix'in mutfağındaki uyumsuz sandalyeli masanın etrafında oturuyor, kızıl saçlı çocuklar rengarenk pijamalarıyla koşturuyor, sinir bozucu kızıl saçlı koca kocaman bardaklara şarap dolduruyor, konuşmacı, ayak bileklerinin etrafında kıvrılan bulut-kedi, konuşma akarken gökyüzünde sönen ışık. Ve sonra onun sarmal düşünceler onu Walter'a ve onun yaşlı adam dişlerine, rahatsız edici monoton tonuna, yenilmiş havasına geri götürür ve o yine on dört yaşındadır, on altı, on sekiz, genç bir anne Kocasının parasını Sainsbury's'de tutumlu bir şekilde harcıyor.

Sessiz bir apartman dairesinde orta yaşlı bir kadın ve her bedenlenişinde aynı kişi: durağanlık içinde bir kız. Ve şimdi, tıpkı

ilk düşündüğünde olmasını umduğu

Alix'ten kendisini bir podcast'e konu etmesini isterken, bir başkası onun kabuğunu kırıyor. Başka biri tamamen. Ve o kişi ondan daha büyük, daha yüksek sesle

Ondan daha sert, ondan daha yaşı. O kişi sonunda gerçeği söylemeye hazırdır.

Overlok ipliğinin uçlarını kesiyor ve elbiseyi ters çevirir, diğer tarafını kıvırmaya hazırdır. Büyük pencerenin ötesindeki raylarda bir tüp güröldeyerek ilerliyor ve Josie yüzünü camda bulanık bir yansıma olarak görüyor. Yarım kalmış bir tabloya benziyor, diye gözlemliyor, ressamın geri gelip detayları eklemesini bekliyor.

Telefonu Alix'ten gelen bir mesajla çalıyor. Telefonunda Alix'in adını gördüğünde her zaman hissettiği endorfin patlamasını yaşar, başına iyi bir şey geldiğini hisseder.

Yarın kızların bir fotoğrafını getirebilir misin? Neye benzediklerini görmek isteriz. Görüşürüz o zaman!

Josie'nin içi ürperir. Kızlar. Alix'le kızlar hakkında nasıl konuşabilir? diye sorar kendine. Ama sonra bakar ki tekrar büyük penceredeki bulanık versiyonuna baktı Ve birdenbire yarım kalmış portrenin kaba saba bir kıza değil, kraliçe gibi bir kadına ait olduğunu görür ve nihayet, bunca yıldan sonra, hayatını ışığa tutma zamanının geldiğini anlar.

Perşembe, 11 Temmuz

"İşte. Josie bir fotoğraf yelpazesini masanın üzerinden Alix'e doğru itiyor. "Benim kızlarım.

Alix bakışlarını Josie'ye doğru kaldırır ve gülümser. "Oh," der. "İnanılmaz. Teşekkür ederim.

İlk fotoğrafta kalın örgü süveter ve kot pantolon giymiş iki tombul küçük çocuk el ele tutuşmuş ve Queen's Park'taki büyük kum havuzuna benzeyen bir yerde duruyorlar. Büyük kızın saçları Josie'ninkilerle aynı renkte ama daha canlı bir tona sahip. Küçük olanın saçları kum sarısı ve uçlarında ilk saç kesiminden sonra bir daha asla uzamayacak türden lüleler var.

"Hangisi hangisi?" diye soruyor.

'Bu' - Josie lüleli olanı işaret ediyor - 'bu Roxy. Şuradaki' - kestane-kahverengi saçlı olanı gösteriyor - 'Erin.

"Çok sevimliler," diyor Alix. "Çok sevimliler.

Josie başını sallayıp gülümsüyor ve Alix'in Bir sonraki fotoğraf. Alix'in çocuklarının gittiği okulun önünde yan yana duran iki kız, Alix'in çocuklarıyla aynı gök mavisi polo tişörtleri ve lacivert altları giymişler. Bu sabah evden çıkarken giyiyorlardı.

"Roxy'nin ilk günü," diyor Josie, sesinde acı dolu bir nostalji notasıyla. "O gün yaklaşık dört saat boyunca ağladım.

Alix Josie'ye bakar. "Oh, Tanrım. Gerçekten mi?" Leon'un okuldaki ilk gününü, yedi yıl sonra ilk kez boş bir eve dönüşünü ve o gün yaşadığı coşkuyu düşünür. Bir süreliğine yine kendisiyle ilgili olabileceğini biliyordu. Oyun alanının dışında ağlayan anneleri hiç anlamamıştı.

"Çaresizdim. Ne yapacağımı bilmiyordum. Birdenbire, bunca zaman. Aniden, tüm bu sessizlik.'

Alix, Mandy'yle okul ofisinde yaptığı konuşmayı düşünüyor ve "Ya kızlar?" diyor. Onlar okulda nasıldı? İlkokul mu? Beğendiler mi?"

Josie'nin hafifçe gerildiğini, omuzlarının kulaklarına doğru kalktığını fark eder. "Ah, bilirsin işte," der. "Pek sayılmaz. En büyüğüm Erin'in her zaman bazı sorunları olmuştur. Bunu nasıl tanımlayacağınızdan pek emin değilim. Öğretmenleri buna küresel gelişimsel gecikme mi diyordu? Ama ben buna katılmadım. Sanırım biraz tembeldi. Biraz pasif mi? Ondan bir tepki almak zordu. Ne düşündüğünü bilmek zordu.

Roxy ise tam tersiydi. Öğretmenler buna karşı gelme bozukluğu diyordu. Sanırım ben de buna katılıyordum. Roxy'ye asla bir şey söyleyemezsiniz. Asla ama asla itaat etmezdi. Her zaman öfkeliydi. Bana vururdu. Kız kardeşine vururdu. Çok sinirli, çok öfkeli bir çocuktur. Josie titriyor anı. "Yani aralarında, sorunlarıyla birlikte, hayır, en mutlu zamanlar değildi. Ve lise de daha iyi değildi elbette.

Alix yanıt vermez, sadece üç fotoğraftan sonuncusuna gider.

Josie fotoğrafın kenarına hafifçe dokunarak, "Bu ikisinin elimdeki son fotoğrafı," diyor. "Roxy evden ayrılmadan hemen önce.

Alix görüntüyü özümserken nefesini tutar. Hiç de beklediği gibi değildir. Bu fotoğraftaki kızları diğer fotoğraflardaki kızlarla ilişkilendiremez. O aynı insanlar olduklarına inanamıyorum.

Bir zamanlar kum rengi lüleleri olan kız, şimdi saçlarını geniş ve yağlı bir örtüden sertçe geriye atmış tıknaz bir kız. Alnında her iki burun deliğine de halkalar takılıydı, ve septumunu. Bir zamanlar utangaç bir kırılganlık havasına sahip, tatlı yüzlü bir çocuk olan Erin, artık taş yüzlüdür. Bir deri bir kemik kalmış, gözlerinde koyu halkalar var.

gözlerinin etrafında ve saçları yüzünün her iki yanında gevşek bir şekilde sarkıyordu.

"Farklı görünüyorlar, değil mi? Josie sesinde kırılgan bir tını olduğunu söylüyor.

"Evet. Evet. Öyle."

Josie üç fotoğrafı tekrar bir araya getirip omuz çantasına koymadan önce bir sessizlik oluyor. "Lütfen beni yargılamayın.

Alix gözlerini Josie'ye doğru çevirir. "Pardon?

Josie ağzını açtı, kelimeler ağzının ucunda bekliyordu. ama konuşulmuyor. Sonra gülümsüyor, sıkıca ve diyor ki, 'Hiçbir şey! Hiçbir şey. Çantasını yere bırakıyor, kulaklığını kendine doğru çekiyor ve "Başlayalım mı?" diyor.

Merhaba! Ben senin doğum günü ikiznim! NETFLIX ORJİNAL DİZİSİ

Ekranda, arkası kalp şeklinde kesilmiş pembe ahşap bir sandalye görülüyor.

Sandalye kayışlar ve kemerlerle modifiye edilmiştir.

Kirli pencerelerden sızan gün ışığıyla aydınlanan boş bir odada duruyor.

Fotoğrafın altındaki metinde şöyle yazıyor:

Alix Summer'ın podcast'inden kayıt, 11 Temmuz 2019

Josie'nin sesi başlıyor.

"Walter onlarla başa çıkamadı. Çok fazla uzaktaydı. Londra'da çalıştığı şirket tarafından işten çıkarılmış ve daha çok İskoçya ve Kuzeydoğu'da çalışan bir elektrik şirketinde çok daha iyi bir iş bulmuştu. Bu yüzden günlerce uzakta olurdu.

hafta sonları için geri döndü. Bundan hoşlandığımı söylemeliyim. Uzun yıllar boyunca sadece bir çiftin yarısı ve bir anne olarak var olmuştum. Hiç yalnız kalmamıştım, gerçekten. Kızlar doğmadan önce dairemizin anahtarı bile yoktu. Onun işten gelmesini beklemek zorundaydım. Bütün gün içeride beklemek... Bu yüzden Walter'ın uzakta çalıştığı o yılları sevdim.

hafta boyunca, sadece ben ve kızlar varken. Mutluyduk. Özgürdük. Kızların kendileri olmalarına izin verdim, nefes almalarını sağladım. Ama sonra Walter hafta sonları ve her şey değişecekti. Ve iyi bir şekilde değil.'

Deri kayışlı pembe sandalyenin görüntüsü kaybolur.
Ekran kararıyor.

Saat 11'de.

Walter berbere gitmiştir ve Josie'nin büyük hayal kırıklığına uğramasına rağmen neredeyse tamamen aynı görünmektedir. Josie dehşetini gizler ve çaba gösterdiği için ona teşekkür eder. Walter karşılık olarak homurdanır ve Josie onu çok zorladığını bilir.

Ona karşı hoşgörüsünün uçurumuna yaklaşmıştı.

Evlilikleri bazen limandan bir yöne bakarak ayrılmış ve yavaşça, huysuzca 180 derece dönmüş, yanlış yöne gitmiş ve sonra durmuş büyük bir gemi gibi hissettiriyor. Josie bir şekilde güvertenin kontrolünü ele geçirmişti ama gemiyi yönetme konusunda en az Walter kadar kötü olduğu ortaya çıkmıştı ve o zamandan beri dönüp duruyorlardı ve daireler çizerek, orta mesafeye kayıtsızca bakarak kurtarılmayı bekliyordu.

Alix'e kadar.

Josie dolaptan üç kavanoz bebek maması alır ve Erin için ısıtır. Onları bir tepsiye yerleştirir.

bir kaşık ve bir poşet Ella's Kitchen mango ve elma püresi. Tepsiyi Erin'in odasının dışına bırakıyor. Parmak uçlarını öpüp kapıya koyuyor ve sonra işe gitmek için hazırlanmak üzere yatak odasına gidiyor.

Josie işten döndüğünde Walter kıyafet alışverişine çıkmıştır. Ona bir moda gösterisi yapmaz. Sadece kafasını Primark poşetlerine doğru eğiyor ve 'Hadi bakalım. Bir bak bakalım.

Oldukça iyi iş çıkarmış. Güzel bir lacivert gündelik uzun-kollu gömlek ve bir çift deve rengi pantolon. Yeni çorapları bile var.

"Güzel," diyor ona başını sallayarak. "Çok güzel. Adam homurdanıyor. Kadın onun kendini kapattığını hissedebiliyor.

Çoban turtası yapmaya başladı. Walter'ın Küçük yemek repertuarının favorisi ve bugünlerde yemek konusunda daha deneysel olmaya çalışsa da (dün kuskus, hellim ve nohutlu bir yemek yaptı), bugün Walter sevdiği bir şeyi hak ediyor. Sonra köpeği mahallede yürüyüşe çıkarır. Düşünüyor ki Evden çıktığı on dakika içinde Roxy'yi üç kez görüyor ve eve gelir gelmez dizüstü bilgisayarını açıp internette her zaman aradığı yerlerde onu arıyor. Ama her zamanki gibi orada değildir.

Normalde Josie Walter'la Roxy hakkında konuşmaz; kızlar hakkında hiç konuşmazlar, bu bir şekilde her şeyi kolaylaştırır. Ama daha sonra, yan yana otururlarken Josie Walter'a dönerek, 'Onu gördüğünü hiç düşünüyor musun? Roxy'yi mi?

Ona bir bakış fırlatır. Bu gece onunla konuşmamayı planladığını biliyordu; hala onun ne kadar korkunç olduğunu düşünüyordu.

son birkaç gündür onunla birlikte. Ama bu öyle bir şey değil. Öfkelendiğın için görmezden gelebileceğın bir soru... Adamın gardının düştüğünü ve sonra yerine bir başkasının geçtiğini görüyor. "Ne demek istiyorsun?

"Yani, dışarıdayken. Yolda birini görüyor musun? ve bir dakikalığına o olduğunu mu düşünüyorsun? Sonra olmadığını mı fark edeceksin?

Başını sallamadan önce bir saniye sessiz kalır. "Evet. Bazen."

"Onun ölüp ölmediğini hiç merak ediyor musun?" "Elbette ediyorum. Her zaman.

Bir süre sessiz kalıp yemeklerini yerler, ancak hava her ikisinin de söylemek istediği şeylerle doludur ve ilk sözü Josie alır.

"Biliyor musun, muhtemelen Alix'e kızlardan bahsedeceğim.

Başını ona doğru çevirir. "Ne demek istiyorsun, söyle ona?

Ona anlatacağım. Ne olduğunu. Ne yaptığımızı.

Gözlerini ona diyor. "Delirdin mi sen?

Josie hafifçe geri çekilir. Walter'ın böyle şeyler söylemesinden nefret eder.

Zamanı geldi. Hepsi bu kadar. Bize yardım edebilecek."

Yardım etmek mi? Siktir, Josie. Polisi arayacak."

"Güzel.

"Aman Tanrım. Oh Tanrım. Josie. Gerçekten öylesin, değil mi?

Sen gerçekten delisin. Gerçekten. Bütün bunları konuştuk. Anlaştığımızı sanıyordum-"

'Hayır. Hayır, anlaşılmadı. Hiçbir konuda anlaşılmadı. Yapmamız gereken-"

Hiçbir şey yapmamalıyız Josie. Hiçbir şey yapmamalıyız. Lanet olsun...' Eliyle alnına bir tokat atar ve ayağa kalkabilmek için yemek tepsisini kucağından iter.

Josie'den uzaklaşmaya başlar ve Josie onu kolundan tutarak geri çeker ve sonra elinin kendisine doğru yükseldiğini görünce irkilir. Elini hızla yanına geri getirir ve cumbaya doğru yürümeye devam ediyor.

Oluyor, Walter. Hoşuna gitse de gitmese de. Ben Alix'e her şeyi anlatacağım. Artık bu şekilde yaşayamam. Hayatımıza devam ediyoruz.'

"Seninle konuşamam. Sen delirmişsin. Gerçekten delirmişsin.

Ben lanet bir kaçıkla evliyim.'

"Ve ben lanet bir pedofille evliyim!

Odadaki hava donar. Bir saniye boyunca ne Josie ne de Walter nefes alır ya da hareket eder.

Sonunda Walter konuşur. "Özür dilerim?

Tekrar söylemek istiyor. Ve sonra tekrar ve tekrar.

Yumruklarını onun göğsüne vurmak ve tükürmek istiyor boğulana kadar yüzüne kelime. Ama yapamaz. Gitmiş.

Yarısı yenmiş yemek tabaklarını topluyor, birazını Erin için blendera atıyor, geri kalanını çöpe atıyor.

Erin için turtayı püre haline getirir ve kaşıkla bir kaseye koyar. Çilek aromalı Müllerlight ile birlikte bir tepsiye koyar.

Erin'in odasının dışında bırakıyor, yedek elini kokuyu maskeleyerek için ağzına ve burnuna kapatıyor. Kapıya dokunup parmaklarını öpmek üzeredir ama durur kendisi.

Erin'in buradaki sorunun bir parçası olduğunu hissetmeye başladı. Erin'in artık kendi tarafında olmadığını hissetmeye başladı.

Cuma, 12 Temmuz

Nathan, Alix'e akşam 6.30'da mesaj atıyor:

Gio ile kısa bir görüşme yapacağım. 7.30'dan önce dönmüş olurum. Bir şey almamı ister misin?

Alix derin bir iç çeker, başparmağını klavyenin üzerinde gezdirir, bir düzine olgun cevabı düşünüp bir kenara atar ve sonra basitçe

Tamam yazıp ekranı kapatıyor ve telefonu yere bırakıyor. Josie ve Walter için pişirdiği yemek için dilimlediği soğana dönüyor, küp küp doğramak için çeviriyor, sonra güveç kabına atıyor ve erimiş tereyağı havuzunda cızırdıyor.

Eliza yatıya kalmak için arkadaşının evindedir. Leon ise oturma odasında televizyon izliyor. Alix buzdolabındaki yarı açık şarap şişesini düşünür, şarabı doldurmayı düşünür. Kendine büyük bir bardak alıp höpürdeterek içmek istiyor. Ama içmemeli. Bir arada tutmak zorunda. Tavuk göğsünü şeritler halinde dilimliyor ve kızarmış soğana ekliyor.

Nathan yedi buçukta hâlâ evde değildir. Bir şey çıkmayacağını bildiği halde umutsuzca telefonuna bakar. Josie ve Walter'ın geç kalması için evrene dua eder ama saat yedi buçukta

Kapı çalıyor ve ellerini kuruluyor, saçını topluyor ve ön kapıya yöneliyor.

Merhaba!

Josie, butikte birlikte seçtikleri elbiselerden biriyle en üst basamakta duruyor, saçlarını geriye doğru toplamış Başının bir tarafında Fransız örgüsü, elinde bir demet pembe gül ve bir şişe pahalı şampanya tutuyor. Alix'e parlak ve biraz da tedirgin edici bir şekilde gülümsüyor; Josie

genellikle ışınlanmaz. Sonra ona doğru eğilir ve iki yanağından sıkıca öper. "Merhaba! Çok güzel görünüyorsun!"

Sonra Josie döner ve Walter'ı dirseğinden tutarak nazikçe kendisine doğru çeker. "Alix, bu Walter. Walter, bu Alix."

Walter Alix'e utangaçça gülümser ve sıkması için elini uzatır. Alix'in onu son gördüğünden beri saçlarını acımasızca kestirmiştir ve yepyeni kıyafetler giymektedir. Bacaklarında ve kollarında kırısklık izleri var. Alix ona karşı bir şefkat hisseder ama sonra onun görüldüğü gibi masum bir ihtiyar olmadığını hatırlar.

'Girin! İçeri gelin! Korkarım Nathan henüz işten dönmedi. Ama her an burada olabilir.'

Josie'den pembe gülleri alır ve ona teşekkür eder. bolca. Sonra oda sıcaklığındaki şampanyayı buzdolabına koyuyor ve onlara içki ikram ediyor, mutfak adasındaki taburelere oturtuyor, cips ve kuruyemiş kaselerini onlara doğru itiyor ve makarna sosunu kontrol ediyor.

"Çok güzel bir eviniz var," dedi Walter, parmakları Alix'in az önce ona uzattığı Peroni şişesine sarılmış.

"Teşekkür ederim!"

"Ne kadar zamandır burada yaşıyorsunuz?"

Walter'ın monoton bir sesi var ve bu da sanki alaycıymış gibi görünmesine neden oluyor.

"Oh," diye yanıtlıyor. 'Yaklaşık on yıl. Ondan önce Kensal Rise'da bir apartman dairesindeydik.

'Oradan mı geliyorsun? Kensal Rise?'

Hayır. Aslında ben Paddington'da büyüdüm. Nathan ve ben evlendikten sonra buraya taşındık. Nathan'dan bahsetmişken' - telefonunu buldu ve ekrana dokundu - 'bir güncelleme göndermiş mi bir bakayım.

Nathan'dan haber yoktur ve saat sekize çeyrek vardır. Onu arıyor ve çağrı doğrudan sesli mesaja düşüyor. Sıkıca gülümsüyor ve şöyle diyor, 'Doğruca gitti sesli mesaja yönlendiriyor. Metroda olmalı.'

"İş sonrası içkileri?" diyor Walter.

"Evet. Tahmin edebiliyorum.

"Kocanız ne iş yapıyor?

"Büyük şirketlere üst düzey ticari alan kir alıyor.

Walter bu iddianın meşruiyetini düşünüyormuş gibi düşünceli bir şekilde başını sallıyor ve ardından bir kaseden bir avuç fındık alıp avucunun içinden doğrudan ağzına atıyor.

"Nasılsın Josie? Alix soruyor, sesi kulaklarına çok yüksek geliyor.

"Harika, teşekkürler.

"Saçının bu haline bayılıyorum. Alix çok profesyonel Fransız örgüsünü işaret ediyor. "Kendin mi yaptın?

'Evet. Eskiden kızların saçlarını böyle yapardım. Saç modellerinde her zaman oldukça iyiydim.

"Yapamıyorum," diyor Alix. 'Nasıl yapacağımı bulmaya çalışmak beynimi acıtıyor!

"Sanırım ben sizin "el becerisi" dediğiniz türden biriyim. Dikiş, terzilik, örgü, tığ işi, bu tür şeyler.

Alix, Josie'nin bira şişesinin üzerindeki etikete mutsuzca bakan Walter'a hızlı bir bakış attığını görür.

Josie kocasına bir kez daha bakarak, "Böyle şeylerde her zaman iyi olmuşumdur," diyor. "Öyle değil miyim?

Walter başını sallıyor, parmak uçları bira etiketini çekiştiriyor. "Evet.

Yaptın.'

Alix Walter'a döner. 'Bana kendinden bahset Walter. Aslen buralı mısın?'

"Hayır. Essex'te büyüdüm, sonra annemle babam ben on beş yaşındayken ayrıldılar ve ben de Kilburn'e babamın yanına geldim.

"Şu anda yaşadığınız dairede mi?"

"Evet. Doğru.

"Ailenizi de orada mı büyüttünüz? Evet.

Erin ve Roxy.

"Peki Erin bu gece ne yapacak?"

"Oh, sadece içeride olacak. Oyun oynayacak.'

"Oh! O bir oyuncu mu?

"Evet. Sert. Sertçe gülüyor ve Alix, Josie'nin yüzünde tuhaf bir ifadenin belirmediğini görüyor. Josie neden Erin'in varlığının bu yönünden ona bahsetmedi diye merak eder. Mutfak saatine bakar ve saatin neredeyse sekiz olduğunu görür. Josie ve Walter'dan özür diler ve Yine Nathan. Bu kez telesekretere düşmüyor, çalışıyor ve belki de şu anda sokağın yarısında, kravatı gevşemiş, eli ayağı birbirine dolanmış bir halde olduğuna dair bir umut dalgası hissediyor.

Birkaç birayla yumuşatılmış ruh hali, bu tuhaf insan topluluğuna taze enerji getirmeye hazırdı. Daha fazla Nathan'ın burada olmasını dilediği her şey.

Gürültülü sesi ve yüksek oktanlı tavırlarıyla Nathan. Ne kadar sarhoş olduğu umurunda değil, sadece onu burada istiyor.

"Yani," diyor Walter. 'Sen ve Josie. Bu garip bir şey, değil mi?'

"Ne demek istiyorsun...? Önce kendini sonra Josie'yi işaret eder.

'Arkadaşlığınız. Evet.'

"Arkadaşlık mı? Alix cevap verir. "Podcast'i kastettiğini sanmıştım.

"Podcast?" diyor. "Ne podcast'i?

"Hadi ama Walter," diyor Josie. 'Sana söylemiştim. Bunu sana söylemiştim.

"Hiç sanmıyorum.

"Size Alix'in podcast yaptığını söylemiştim.

"Bundan bahsetmiş olabilirsin, ama senin hakkında bir şey yaptığını söylemedin.

'Oh, benimle ilgili değil. Doğum günü ikizleri olmamızla ilgili.

Ben ve Alix.'

Alix garip bir sahtekârlık bulutunun içinden geçtiğini hissediyor

Odaya. Walter'ın gelmeyi kabul etmesi ve aslında kendisini odanın bir parçası haline getirmesi onu şaşırtmıştı.

ve Josie'nin söylediğinden daha evrimleşmiş olabileceğini düşündü. Ama hayır, Alix bunun klasik bir Josie manevrası olduğunu fark etti, tıpkı bir Pomchi satın almak gibi

gerçekten bir Pomchi olup olmadığını kontrol etmeden veya

Kendi babası yaşımda bir adam tarafından ömür boyu sürececek bir ilişkiye hazırlanmak: hayata karşı bir tür gaflet, düşüncesizlik, amaçsızlık yaklaşımı. "Bir şey yap ve sonra endişelen" yaklaşımı. Ve şimdi Alix de bu hileye uymak zorunda.

Boğazını temizliyor ve gülümsüyor. Bir şeyler almak için müsaade istemeden önce parlak bir ifadeyle "Üstünü doldurabilir miyim?" diye sorar.

Kilerden. Geri döndüğünde Walter ve Josie sessizce oturmuş cips çiğnemektedirler. Alix saate bakar. Nathan'ı aramaya çalıştığından beri on dakika geçmiştir.

şimdiye kadar evde olmalıydı. Onu tekrar arıyor. Sesli mesaja düşüyor. İç çeker ve Giovanni'nin numarasını getirir. Normalde aramazdı ama bunu tek başına yapamazdı. O basitçe yapamam.

"Oh, Gio! Merhaba! Ben Alix. Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama hâlâ Nathan'la birlikte misin?"

Aramanın arka planı kahkaha ve müzik sesleriyle çalkalanıyor.

Merhaba, Al! Evet. Bekle. İşte geldi.'

Bir dakika sonra Nathan hatta. "Siktir," diyor, ve saat daha sekiz buçuk bile değil. Lanet olsun. Alix. Lanet olsun. Ben gidiyorum. Hemen şimdi. Gerçekten şu anda gidiyorum. Taksi çağıracağım, tamam mı? Çok özür dilerim. Yarım saat sonra görüşürüz. Gerekirse bensiz yemeye başla.'

Alix aramayı sonlandırırken sert bir gülümseme takınır. "Her şey yolunda mı?" diye sorar Josie.

Evet, yolda. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Onsuz başlanmamızı söyledi. Şimdi şu makarnayı hazırlayayım, olur mu?'

"Üzgünüm Alix, ama bence bu iğrenç.

Alix makarna tenceresiyle musluğun yarısında durur ve Josie'ye döner. 'I-'

Ciddiyim. Özür dilerim. Ama onu telefonda geveleyerek konuşurken duyabiliyordum. Ve sen buradasın, onun için güzel bir yemek hazırlıyorsun, misafir ağırlıyorsun, çok hoş görünüyorsun. Kendini ne sanıyor?'

Alix nefesinin boğazında düğümlendiğini hissediyor. Birden kendini tehdit altında hissetti. Josie'nin sesindeki ölümcül ton, onun ötekiliği, Walter'ın onun yanında olması

Burnundan o kadar ağır nefes alıyor ki Alix bunu duyabiliyor. Yandaki Leon'u büyük kulaklıkları içinde, bacaklarını altına sıkıştırmış, artık büyüdüğü halde onu hâlâ küçük gösteren kanepede düşünüyor ve ne yaptığını merak ediyor. Kapısının önündeki Josie'yi düşünüyor. geri dönüşüm kutusunu karıştırır, eski dergiyi eve götürür. Walter'ın Josie'yi anahtarı olmayan genç bir kadın olarak evde kilitli tuttuğunu ve işten eve dönmesini beklediğini düşünür. Ve sonra Josie'nin ölü gözlü kızlarını düşünür ve birdenbire tüm bu olanları bir kenara atmak ister.

Buzdolabından şampanyayı çıkarıp onlara geri vermek, onları aceleyle koridordan geçirip ön kapıdan çıkarmak ve Josie Fair'in hayatına girmesine izin verdiğini unutmak.

Ama artık çok geç. Burada, mutfak taburelerinin üzerinde, tatlı biber aromalı Kettle Cipslerini yiyor, tavuk, pastırma ve ıspanaklı alfredo'sunu bekliyor ve kocasına hakaret ediyorlar. Josie'nin gözlerinin kendisini delip geçtiğini hissedebiliyor ve yüzündeki sert gülümsemeyi geri getirerek, 'Önemli bir şey değil. Cuma gecesi, biliyorsun. Eminim dışarıda zamanın nasıl geçtiğini anlamayan tek adam o değildir. Her neyse, sana başka ne getirebilirim? Bir bira daha, Walter?'

Walter başını sallayarak teşekkür eder ve Josie ona soğuk bir bira uzatır. Sonra Josie, 'Neden Walter'a muhteşem kayıt stüdyonu göstermiyorsun, Alix? Böyle şeylere bayılır.

Alix Walter'a kararsız bir bakış atıyor. Ama Walter başıyla onu onaylar ve "Evet, isterim. Eğer senin için de uygunsa?

'Evet. Kesinlikle. Geliyor musun, Josie?'

Josie gülümser. "Hayır," der. 'Sorun değil. Sen git. Ben zaten gördüm.

Alix Walter'ı güneş lambaları ve peri ışıklarıyla aydınlatılmış bahçeye götürüyor. Stüdyonun kapısının kilidini açıyor ve düğmelere basıyor.

"Vay canına," diyor Walter. 'Bu oldukça havalı. Gözleri her ve elektrik tesisatı hakkında cevaplayamayacağı sorular sorar.

"Nathan'a sormalısın," diyor. "Benim için her şeyi yaptıran oydu.

Nathan'ın genel yokluğu hakkında kuru bir fikir alışverişinde bulundular ve sonunda Alix sormak için bir itici güç buldu

Walter, Josie ile tanıştığı günden beri ona sormak istediği soruyu sordu.

"Josie ile aranızdaki ilişkiyi sorabilir miyim? Nasıl tanıştığınızı?"

Walter'ın kendini toparlayıp bira şişesinden yavaşça bir yudum almadan önce hafifçe kızardığını görüyor. "Sana ne söylediğine bağlı, gerçekten.

"Bunu bir de sizin tarafınızdan dinlemek isterim.

Omuz silkiyor ve iç çekiyor. "Jojo'yu çocukluğundan beri tanırım. İlk başta annesiyle arkadaşlık. Sonra Jojo ve ben biraz takılmaya başladık. İnsanlar için fazla olgundu onun yaşı, biliyor musun? Onları sıkıcı bulurdum. Sanırım tek çocuk olmaktan kaynaklanıyor. Ben de öyleydim. Her zaman yetişkinlerin arkadaşlığını tercih ettim. Ve evet, olaylar birbirini izledi ve bir süre sonra birbirimize aşık olduğumuz ortaya çıktı. Sanırım benim ondan çok daha büyük olmam bazı insanlara garip geliyordur. Ama bize hiç garip gelmedi. Bir kere bile.

Alix yavaşça başını sallar, bas sesiyle hafifçe hipnotize olmuştur

Walter'ın sesinin monotonluğu, fikir yürütme şekli Konuşma tarzındaki nüans, boşluk, ikilik eksikliği gerçek gibi geliyor. Evet, diye düşünüyor, evet. Bunu görebiliyorum. Bunun iki insan arasında nasıl olabileceğini anlayabiliyorum. Ama sonra kendini toparlıyor, bu adamın bir on beşlik aldığını hatırlıyor.

yaşındaki kıza doğum günü için altın bir bilezik hediye etmiş, onu bara götürmüş ve limonatasına votka koymuştur. Tüm bunlar olurken başka biriyle evli.

"Ve eski eşiniz," diye devam ediyor. "Senden çok daha

genç miydi?

'Hayır. Pek sayılmaz. Benden on yaş küçüktü.'

"Peki onunla tanıştığınızda kaç yaşındaydınız?

"Oh, Tanrım. Ensesini kaşıyor ve gözlerini kapatıyor. "Sanırım yirmili yaşlarımın sonlarında olmalıyım.

Alix bu açıklamanın matematiğinin aralarında, üzerinde durulmadan süzülmesine izin verir.

Walter düşünceli bir şekilde Alix'e bakarak, "Biliyor musun?" dedi.

daralmış gözlerle, 'o zor biri, benim Jojo'm. Bu izlenimi veriyor, değil mi... basit biri.

"Basit mi?

Evet. Bilirsin işte. Kafasında pek bir şey yokmuş gibi. Ve eğer onun hakkında öğrendiğim bir şey varsa Yıllar geçtikçe kafasında çok fazla şey oluyor. Olduğu gibi görünmüyor. Hiç de değil.'

Sözleri saatli bomba gibi orada durmaktadır. Alix başını sallayarak, "Evet, bence onda görüldüğünden daha fazlası var," der.

"Bu en hafif tabirle," diyor.

"Acaba..." diye başlar Alix, kararsızca. "Benimle biraz konuşmaya ne dersin? Podcast'im için?

"Bu doğum günü ikizleri bir mi?

"Evet. Alix alt dudağını başparmağıyla işaret parmağı arasında sıkıştırıyor ve endişeyle ona bakıyor.

'Ama bunun benimle ne ilgisi var? Ben senin doğum günü ikizin değilim.'

"Şey, hayır. Sen değilsin. Ama biriyle evlisiniz. Ve hayat yolculuğunun çoğunu onunla paylaştınız. Senden birkaç fikir almak harika olurdu. Sadece bağlam için.'

Bir tepki vermesi için onu izler. Yavaşça geliyor, bir başını sallar. "Hayır," der. "Sanmıyorum. Ama benim açımdan ne ifade ederse etsin, Jojo'nun gerçekten esnek bir ilişkisi var.

"Elastik mi?" diye tekrarlıyor.

"Evet. O, şey... nasıl söylesem? Bir şeylerin gerçekliğinden hoşlanmadığında, tercih ettiği bir gerçeklik buluyor.

"Yani bana kendisi ve hayatı hakkında anlattığı her şey doğru değil mi?

"Şey. Hayır. O kadar ileri gitmezdim. Ama söylediği her şeye inanamazsın. Aklını başına topla.'

Alix gözlerini Walter'a diker ve onun kendisini ne kadar manipüle etmeye çalıştığını değerlendirir. "Ah." der.

"TAMAM. Bunu aklımda tutacağım.

'Muhtemelen Jojo'ya bir şey söylememek en iyisi. Bu konuşma hakkında. Anlıyor musun?'

"Neden Josie'ye bir şey söylemedin?

"Sadece..." Duraksıyor. "Josie her şeyi kontrol etmeyi sever. Anlıyor musun? Eğer seninle konuştuğumu bilseydi

"Senin kontrolünü kaybediyormuş gibi hissediyorum. "Benim mi?

"Evet. Senden ve tüm bu durumdan. İç çekiyor. "İnan bana, Josie'yi herkesten daha iyi tanıyorum ve o bir kontrol manyağı. Ve çok geç olana kadar kontrol edildiğinin farkına bile varmazsın.

Alix bir süre Walter'a bakar. Bir kez daha, onun katıksız mülayimliğine, fiziksel varlığı ile geri kalanı arasındaki aşılmaz hiçlik duvarına çarptı.

dünya. Yine de usta bir gaz bombacısı olduğu açık. Ölü gözlerinin ardında bir tımarcı, bir yalancı ve bir istismarcının ruhu yatıyor. İçinden bir buz kütesinin fırladığını hissediyor ve hafifçe titriyor.

Makarnayı yarım saat sonra mutfak masasında servis eder. Nathan hâlâ dönmemiştir. Konuşma ağır aksak devam eder. Hangi öğretmenlerin hala orada olduğunu ve hangilerinin ayrıldığını hesaplayarak ortak ilkokullarını tartışıyorlar. Dünyanın durumunu tartışıyorlar.

boyutlu bir şekilde. Leon bir noktada içeri girer ve Alix Ona bir şeyler atıştırmak, bir şeyler içirmek ve şarj kablosu bulmak için birkaç dakikalığına masadan kalkabiliyor. Yemeklerin ne kadar lezzetli olduğunu tartışır ve Alix

Tarifin açıklamasını beş dakikalık bir konuşmaya dönüştürün.

"Her neyse," diyor Josie, biraz acılı bir sessizlikten sonra. 'Kocan nerede? Belki de onu bir kez daha aramalısın?

"Evet," diyor Alix. 'Olabilir. Ona bir on dakika daha vereceğim.

"Artık geri gelmesine değmez," diyor Josie. "Yani, yemek bitti. Josie üzüntüyle başını sallar ve nefesinin altından söylenir. "Korkunç," der. 'Çok üzgünüm, Alix. Seni zavallı şey.

Alix garip, savunmacı bir öfkeyle gerildiğini hisseder. "Ben zavallı bir şey değilim," diye cevap veriyor ters bir şekilde. "Gerçekten değilim. Ayağa kalkıyor, sandalye gürültüyle yer karolarına sürtünüyor, sonra tabakları gürültüyle bir araya topluyor. Onları bulaşık makinesinin üstündeki tezgaha şangırdayarak bırakıyor ve sonra koridora çıkıp "Yatma zamanı!" diye bağırıyor. Şimdi!" diye bağırıyor şaşkın bakışlı Leon'a.

Mutfığa geri döndüğünde Josie ve Walter kendilerini toparlamaktadırlar ve ortam aralarındaki ilişki korkunç.

"Pekala," diyor Josie. 'Bu güzel akşam için çok teşekkür ederim. Yemekler çok lezzetliydi. Ama sanırım artık gitmenize izin versek iyi olacak.

Alix başını göğsüne yaslar. Yüksek sesle iç çeker ve "Çok üzgünüm" der. Çok, çok üzgünüm. Ama evet. Ve geldiğiniz için teşekkür ederim.

Walter boş bira şişesini getiriyor ve yavaşça tezgâhın üzerine koyuyor. Bir şey söyleyecekmiş gibi görünür ama sonra o an geçer ve gitmek için döner. Onları kapıya kadar uğurlar ve Josie kolunu okşayıp ona garip bir şekilde sarılır.

"Erkekler," diye fısıldıyor Alix'in kulağına. "Siktiğimin erkekleri.

Onlar gittikten sonra Alix mutfığı temizler. Sonra oturur ve bir şişe şaraptan kalan üçte birini bitirir.

Josie ile paylaşıyordu. Mutfak karanlık olduğunda, bulaşık makinesi çalıştığında ve yeterince sarhoş hissettiğinde ayağa kalktı ve Leon'un bulunduğu oturma odasına gitti. hala karanlıkta oturuyor, büyük kanepeye kıvrılmış, kedi yanında, geniş, bitkin gözlerle TV ekranına bakıyor.

Onun yanına oturur ve kulaklığını yavaşça başından çeker. 'Geç oldu, bebeğim. İkimizin de artık yatağa gitmesi gerekiyor.

"Beş dakika daha alabilir miyim?" diye tatlı tatlı soruyor.

Kanepede iyi hissettiriyor. Kedi mırıldıyor. Başını sallıyor ve "Tamam. Zamanlayıcıyı çalıştıracam." diyor.

Telefonundaki zamanlayıcıyı beş dakika içinde kapanacak şekilde ayarlıyor ve kanepede geri yaslanıyor, oğlunun ayaklarını kucağına çekerek.

"O insanlar neden buradaydı? Leon bir süre sonra sorar.

"Ah," diye cevap veriyor, dalgın dalgın ayak parmaklarını ovuşturarak. "Ben onlarla röportaj yapmak. Bir podcast için."

Başını sallıyor. Sonra dönüp ona bakıyor ve "O kadın neden stüdyonuzun önünde duruyordu?" diye soruyor.

"Burada olan bayan mı?"

Evet. Burada olan bayan. Siz o yaşlı adamla içerideyken stüdyonuzun dışında duruyordu, sanki dinliyormuş gibi. Onu gördüm. Şu kapılardan. O kadın çok kızgın görünüyordu. Gerçekten, gerçekten kızgın.'

Akşam 10'da.

Josie ve Walter sessizce eve doğru yürürler. Josie hasta hissediyor. Her şey Zengin yemekler (Alix'ten ağır makarnadan daha sofistike bir şey bekliyordu ve biraz ve tüm şarabı. Ona kızgın Pahalı şampanya buzdolabından hiç çıkmamıştı ve Alix'in gülleri Ucuz görünümlü bir vazo ve saplarını kesmemiş ya da kabartmamış

Hem de hiç. Ucuz olanlardan değillerdi; on iki pound değerindeydiler. Daha iyisini hak ediyorlardı.

Ve elbette bütün gece, Nathan'ın yaptığı şey yüzünden tamamen mahvolmuştu. Alix'in dikkati dağılmış ve keskinleşmişti. İyi bir ev sahibi olmamıştı ve iyi bir akşam olmamıştı.

Josie eve döndüğünde ön kapıyı açar ve dairelerinin karanlığına doğru seslenir, 'Fred! Annen geldi!'

Köpek hızla ona doğru geliyor ve kollarına atlıyor.

Köpeği çişini yapması için dışarı çıkarıyor ve sonra tekrar içeri getiriyor.

Walter'ın Primark'tan aldığı yeni kıyafetini bir kenara attığını ve üzerinde joggers ve bol bir tişört olduğunu fark eder; şık gömlek ve pantolon ketenlerin yanında yerde kalmıştır.

sessiz iki parmak gibi bir sepet.

Erin'in odasının önünden geçiyor ve kulağını kapıya dayayıp oyun koltuğunun gıcırtısını dinliyor. Alix'in evindeki kanepede pijamalı, kocaman kulaklıklılı, saatlerce ekrana boş boş bakan, tamamen görmezden gelinen ve ihmal edilen küçük çocuğu düşünüyor ve gerçekten ne fark eder ki diye düşünüyor. Gerçekten o kadar kötü bir ebeveyn mi? Bundan on, yirmi yıl sonra nasıl olacağını kim bilebilir?

Walter'ın buzdolabından bir bira alıp açmasını ve cumbadaki masaya gitmesini izliyor. Boğazını temizliyor ve dizüstü bilgisayarının kapağını kaldırıyor. Hâlâ birbirleriyle konuşmamışlardır. Aralarındaki atmosfer, birlikte oldukları onca zaman boyunca hiç olmadığı kadar kötüdür.

Walter'a, 'Bu gece tam bir utanç kaynağıydın,' diyor.

Adam onu görmezden geliyor. Onun burnundan ağır ağır iç çektiğini duyuyor.

"Her şeyi, Walter. Ölmek istedim."

"Mm-hm ," diye mırıldanıyor, bakışları dizüstü bilgisayarında, parmak uçları tuşları tıklıyor.

"Walter," diye bağıyor, "seninle konuşuyorum."

"Evet. Bunu
duyabiliyorum.
"Öyleyse konuş
benimle!

"Seninle tam olarak ne hakkında konuşacağız?

'Bu gece hakkında. Beni nasıl utandırdığın hakkında.

Sonunda parmak uçları tuşlara vurmayı bırakıyor ve dönüp ona bakıyor. O kadar yorgun ve yaşlı görünüyor ki, bu onu bir an için ürkütüyor. "Ne şekilde" diyor, "seni utandırdım mı?

"Sadece - sadece sen olarak.

"Bu çok hoş, Jojo.

"Kibar olmaya çalışmıyorum. Bütün gece tam bir felaketti. Dört gözle bekliyordum ama korkunçtu. Ve sen, orada aptal biranla oturmuş, her şey senin altındaymış gibi bakıyordun. Hiçbir şey yapmadın.

hiç çaba göstermedim. Bütün işi ben yapmak zorundaydım.

Bütün iş mi? Ne işi? Dinle, o kadınla aranda neler olduğunu gerçekten bilmiyorum ama sana kesin bir şey söyleyebilirim. O senin "arkadaşın" değil. O kadın senden hoşlanmıyor bile.'

Josie ciğerlerindeki nefesin donduğunu ve durduğunu hisseder. "Tabii ki biliyor.

Hayır, Josie. İstemiyor. O sadece senin o küçük, tuhaf beynine girmeye ve seni neyin harekete geçirdiğini anlamaya çalışıyor.

Bir an için Josie'ye bir fırtınanın gözünde olduğunu, evrenin milyonlarca küçük parçaya ayrıldığını ve etrafında dönüp durduğunu, dünyada hala var olan tek şeyin kendisi olduğunu hissettirir. Gözlerini kapatır, ama hissi güçleniyor. 'Dur.

Arıyorum. Beni. Garip.'

'Peki, garip olmayı bırak.'

"Kesin şunu!

"Artık bunu yapabileceğimden emin değilim. "Neyi?

"Sen, Jojo. Sana yapamam.'

"Peki benim için nasıl olduğunu düşünüyorsun? Walter için mi? Yaşamak Seninle. Böyle yaşamak.' Eliyle odanın etrafını işaret ediyor. "Ben de artık bunu yapamam. Yolun sonuna geldim. Her şeyi içimde kilitli tutamam. Bu beni öldürüyor, Walter. Beni öldürüyor. Birinin bilmesine ihtiyacım var. Alix'e söylemek zorundayım!"

Walter yorgun ve hayal kırıklığına uğramış gözlerle ona bakar ve yavaşça ve soğuk bir şekilde, "Gerçekten aptalsın, değil mi?" der. Olabildiğince aptalsın.

Josie bu sözleri duyduğunda, evrenin dönen parçalarının yavaşladığını, kalınlaştığını ve sonra temizlendiğini hisseder ve geriye kalan tek şey, sanki onu içten dışa yakıyor. Walter'ın kayıt stüdyosunda Alix'e söylediği, onu iğrenç yalanlarıyla zehirlediği şeyleri düşünüyor ve sonunda beklediği anın geldiğini biliyor; kesinliğin bir kasırga gibi içinden geçtiğini hissediyor.

İkinci Bölüm

Cumartesi, 13 Temmuz

Ring kapı zilinin tanıdık sesi Alix'in rüyasını böler. Önce bunun alarmı olduğunu, saatin altı buçuk olduğunu ve kalkıp çocukları okula hazırlaması gerektiğini düşünür. Sonra gözü saate takılır ve saatin 03.02 olduğunu görür ve dün gecenin Cuma olduğunu ve bugünün Cumartesi olduğunu hatırlar ve ancak o zaman yatağın diğer tarafının uyunmamış olduğunu fark eder.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor kendi kendine, yorganı geri çekiyor ve kendini yatağının sıcaklığından koparıyor. "Lanet olsun.

Parmak uçlarında merdivenlerden inerken zil sesini tekrar duyuyor ve kanı öfkeyle ısınıyor. Lanet olası Nathan, Lanet olası çocukları uyandırmak. Sessizce, öfkeyle yatağına dönmeye hazır bir halde kapıyı açıyor, ama gelenin Nathan olmadığını görünce durup soluk soluğa kalıyor.

Josie.

Josie yenilmiş bir halde ayakta duruyor, omuzları çökmüş, gözyaşları yüzündeki sıyrık ve kurumuş kan maskesinin arasından süzülüyor. Köpek kot taşıyıcısının üstünden bakıyor.

Aman Tanrım, Josie! Aman Tanrım. Ne oldu?'

Boğuk bir hıçkırık yükselir, ama kelime yoktur.

Alix kapıyı daha geniş açar ve "Tanrım, içeri gel!" der.

Josie'nin kapıdan geçip mutfağa girmesine yardım eder ve onu dikkatlice kanepeye oturtur. "Ne oldu Josie? Lütfen, bana anlatmalısın.'

"Walter'dı," diyor hıçkırıklar arasında. "Bana saldırdı.

"Bunu Walter mı yaptı?

Evet! Ve bu ilk kez olmuyor. İçtiği zaman oluyor. Sadece kırmızı görüyor.'

"İşte," diyor Alix. 'Islak bir bez getireyim, şu yüzü temizleyeyim, herhangi bir hasar olup olmadığına bakayım.

Josie yenik bir şekilde başını sallar.

Alix çekmecedan temiz bir kurulama bezi alır ve musluğun altına tutar. Josie'nin yüzünü hafifçe kuruluyor, korkunç bir şekilde şişmiş ve yarılmış bir dudak ve her iki elmacık kemiğinde çizik izleri ortaya çıkardı.

"Kafamın arkası da sanırım?

Kadın başını çevirir ve Alix tacının üzerinde kabuk bağlamış kan olduğunu, bunun altında da kafa derisinde küçük bir yarık olduğunu görür.

"Baş dönmesi var mı? Alix sorar.

Josie başını sallar. 'Hayır. İyi hissediyorum. Sadece biraz şok oldum. "Sana bir ambulans çağırayım mı?

'Hayır! Hayır, lütfen yapma. Bu sadece şu anda gerçekten başa çıkamayacağım bir sürü şeyi tetikleyecek. Ve ben iyiyim. Gerçekten iyiyim.'

Alix kanlı kurulama bezini alır, musluğun altında durular, sıkar ve Josie'ye uzatır. Sonra bardağı doldurur su ısıtıcısını açıyor. "Ne oldu Josie?" diye sorar. "Yani, gittiğinde her şey yolunda görünüyordu mu?

"Şey. Hem evet hem hayır. Nathan gelmediği için Walter'ın huysuz olduğu belliydi. Sanırım bunun gerçekten kabaydı, ki öyleydi. Eve kadar benimle konuşmadı. Sonra eve geldiğimizde bir bira daha içti ve işler kızıştı. Bana her türlü korkunç ismi taktı. Bana aptal olduğumu söyledi. Kırmızı gördüm ve onun için gitti.'

"Yani ona saldırdınız mı?

Evet. Şey, hayır. Niyetim buydu ve biliyorum yaşlı bir adam gibi görünebilir ama hala çok güçlü. İri yarı. Ve o beni alt etti. Tamamen. Vurmaya, vurmaya ve vurmaya devam etti. Ve sonra-

"Sonra ne olacak? Alix nefesini tutar.

"Sonra Erin içeri girdi. Erin içeri girdi ve onun ne yaptığını gördü ve onu üzerimden almaya çalıştı ama o da ona vurdu.

"Aman Tanrım. Bu çok korkunç. O iyi mi?"

'Evet. O iyi. Bir arkadaşının evinde.' Peki

Walter nerede?

'Bilmiyorum! Sanırım hâlâ orada. Josie'nin gözlerinden tekrar yaşlar dökülür ve nemli çay havlusuyla onları siler.

Alix nefes alır ve sonra elini Josie'ninkinin üzerine koyar.

"Polisi aramamız gerektiğini biliyorsun değil mi?"

Josie ona ters ters bakar. "Hayır!" der. 'Hayır. Lütfen.

Yapma.' "Ama Josie, bak sana ne yaptı. O bir suç işledi korkunç bir suç. Bunu daha önce de yaptığını söylüyorsun. Çocuğunuza zarar verdi! I-'

'Hayır! Polisin bu işe karışmasına izin vermeyeceğim. Kesinlikle olmaz.'

'Ama sen ne yapacaksın? Yani, oraya geri dönecek misin?'

"Oraya geri dönmeyeceğim.

'Peki ya annen? Ona söyledin mi?'

Josie gözlerini Alix'e diker ve inler; yeni gözyaşları dökülmeye başlar. "Anneme söyleyemem! Hepsinin benim hatam olduğunu söyleyecektir. Onun tarafını tutacaktır.

Onun tarafını mı tutayım? Sana bunu yapmışken! Tabii ki yapmaz.'

Annemle tanıştın. Nasıl biri olduğunu gördün. Benim aşağıların aşağısı olduğumu düşünüyor.

"Hayır, bu-

Bu doğru. Anneme söyleyemem. Ona hiçbir şey söyleyemem.'

'Ama birine söylemelisin. Kesinlikle.'

Sana söylüyorum! Tanrı aşkına. Sana söylüyorum!'

'Evet. Ve bana söylediğine sevindim. Ama-'

"Ama ne?"

"Sadece kendi kutsal alanınızdan birine söylemeniz gerektiğini düşünüyorum.

"Benim kutsal bir yerim yok," diye feryat ediyor Josie.
"Walter var, kızlar var, Fred var ve sen varsın.

Alix, Josie'nin sen kelimesini tonlamasıyla midесinin içindekilerin hafifçe kıvrıldığını hissediyor. Kulağa özel ve tuhaf geliyor. Hayır, demek istiyor. Hayır, bana sahip değilsin. Ama kolunu Josie'nin titreyen omuzlarına doluyor ve onu güven verici bir şekilde sıkıyor. "Sana bir fincan çay getireyim.

diyor. "Tabii daha sert bir şey tercih etmezseniz?

Josie kırmızı, cam gibi gözlerle Alix'e bakar ve "Konyağınız var mı?" diye sorar.

Alix gülümser ve ayağa kalkar. "Kesinlikle öyle.

Alix konyağı getirirken Josie derin bir iç çeker.

"Nathan'dan bir iz var mı?

"Hayır. Görünüşe göre dışarıda kalmaya karar vermiş.

Josie yumuşakça vuruyor. "Erkekler," diyor tekrar.

"Erkekler.

Alix söylemek istediği kelimelerle tepki vermiyor. "Lütfen yaşlı, ölü gözlü, pedofili hastası kocanı, içki sorunu olan ama özünde iyi biri olan benim kocamla kıyaslama" demiyor. Bunun yerine konyak şişesinin mantarını nazikçe yerine takar ve bardağı Josie'ye uzatır.

El sıkışmak.

"Ne yapacaksın? Alix soruyor, bunu yaparken bile Josie'nin burada kalacağını varsaydığını biliyor ama umutsuzca başka türlü cevap vermesini umuyor.

"Bilmiyorum.

"Arkadaşım Mari ile konuşabilirim, kendisi aile içi şiddetle ilgili bir hayır kurumunda çalışıyor. Size güvenli bir yer önerebilir. Onu hemen şimdi arayabilirim.

Hayır. Onu rahatsız etmeyin. Sorun yok. Ben de iyiyim. Senin için de uygunsa, Alix, bu gece burada seninle kalmam daha güvenli olur mu?

Alix içinin bir düğüm halinde kıvrıldığını hisseder. "Ah," der. "Yani, emin değilim, bu biraz...

Josie'nin gözleri büyür ve Alix'in sözleri karşısında hafifçe geri çekilerek vücudunu kendi içine çeker. Sanki

Ağlamak üzere olabilirdi ve Alix, "Tabii. Elbette. Senin için boş odayı hazırlayacağım. İyi olur.

Josie'nin vücut dilinin hemen yumuşadığını, omuzlarının yuvarlaklaştığını görür. Titrek bir iç çekişin geldiğini duyuyor

Titreyen ağzından 'Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim.

10 Sabah.

Ben kelimenin tam anlamıyla dünyanın en kötü insanıyım. Ya ben

Şimdi eve gelip ayaklarına kapanabilirim ya da kendimi öldürebilirim. Seçim senin.

Önceki gecenin tuhaflığından sonra, Alix de Nathan'dan artık kızgın olmadığını duyunca rahatladı. Çabucak cevap verir.

Lütfen kendini öldürme. Sana ihtiyacım var. Bir sorunumuz var. Çabuk dön!

Koşan bir adamın GIF'iyle cevap veriyor ve Alix kendine rağmen gülümsüyor.

Josie üst kattaki misafir odasında. Alix daha önce kapıdaki küçük bir aralıktan köpeği gözetlemişti, Yatağın ayak ucuna tünemiş, üst dudağını kısa bir süreliğine kaldırmış ve hırlamaya başlamış, böylece sessizce geri çekilmişti. Ama bu iki saat önceydi ve hâlâ ondan bir iz yoktu. Alix parmak uçlarına basarak merdivenleri geri çıkar ve kapıdaki boşluktan bir kez daha bakar. Bir koku ona şiddetle çarpıyor, kendi köpek sahibi olduğu günlerden çok iyi tanıdığı bir koku. Odanın köşesinde, neyse ki ahşap döşeme tahtalarının üzerinde küçük köpek pislikleri ve bir idrar birikintisi. Fred ona dışlerini gösteriyor ve bu sefer kadın onun havlamasına izin veriyor.

Gürültü Josie'yi derin uykusundan uyandırır ve aniden doğrulur. Alix, bu sabah dün geceden daha kötü görünen, morlukları hardal ve leylak rengi canlı havuzlara dönüşen yüzünün durumu karşısında şaşkına döner.

"Oh," diyor, yarı aydınlıkta gözlerini kırpıştırarak. "Oh. Tanrım. Merhaba.'

"Merhaba," diyor Alix. "Nasılsınız?

"Tanrım," diyor tekrar. "Özür dilerim. Soğuktan bayılmışım. Saat kaç?

"10'u yeni geçti.

"Özür dilerim. Hiçbir fikrim yoktu. Başını yana çeviriyor ve havayı kokluyor. Gözleri köpek pisliği yığınınını buluyor ve inliyor. 'Olamaz! Çok ama çok üzgünüm. Onunla uyuyakalmışım. Tuvalet zamanı. Zavallı bebek. Bana biraz temizlik malzemesi ver, ben hallederim.'

Josie acı içinde yataktan kalkıyor. Alix'in dün gece ona ödünç verdiği Toast pijamalarını giymektedir.

'Sorun değil. Ben yaparım. Sen yatağına dön. Sana kahve getireyim.'

Josie minnetle başını sallar ve bacaklarını tekrar yatağa doğru sallar. 'Çok teşekkür ederim, Alix. Bu harika olurdu.

Alix aşağı inerken merdivenlerde Leon'un yanından geçer. "Neden hâlâ burada?" diye fısıldar.

"Kaza geçirdi," diye yanıtlıyor Alix. 'Eve dönerken. Bugünlük ona ben bakacağım.

"Gerçekten korkutucu görünüyor," diye fısıldıyor. "Onu gördün mü?

Başını salladı. "İçeri baktım. Köpeği bana hırladı.'

'Bu gece yatmadan önce gitmiş olacak, o yüzden şimdilik ona karşı nazik olalım. Olur mu?'

Leon tekrar başını sallar.

Alix Josie'ye bir kapuçino hazırlar ve bir rulo mutfak havlusu ve bir sprey ile birlikte misafir odasına getirir. Temizleyici. Kahveyi Josie'nin yatağının yanına koyar ve Fred'in dışkılarını bir kağıda toplayıp Tuvalete giriyor, sonra püskürtüp temizliyor. tüm alanı. Pencerenin kanadını indirerek, 'Biraz temiz hava alalım, olur mu? İstersen köpeği senin için gezdirebilirim?

Evet. Eminim buna bayılacaktır. Koşum takımı taşıyıcının içinde. Şurada.'

Alix ona koşum takımını uzatır ve Josie onu koşum takımına bağlar

ve sonra ipi takıyor. İpin ucunu gördüğü anda tavrı değişiyor ve Alix'le birlikte mutlu bir şekilde yürüyor Josie'ye dönüp bakmadan.

Alix onu parka götürür. Gri bir sabahtır ama daha iyi bir havanın geleceğinin sözünü veriyor. Yürürken kafasının dağılmasına izin veriyor. Karşılaşmasını düşünüyor Walter'la önceki gece, onu kayıt stüdyosuna bakmaya götürdüğünde. Josie hakkında söylediği şeyleri düşünüyor.

O görüldüğü gibi biri değil. Hiç de değil... Josie sadece her şeyi kontrol etmeyi seviyor.

Onu, basit ve sade görünmek isteyen biri olarak tanımlamıştı.

Gerçekte çok fazla şey varken kafasında hiçbir şey yokmuş gibi davranıyordu. Onu gerçekte esnek bir ilişkisi olan biri olarak tanımlamıştı. Ve her şeyde olduğu gibi

Walter'ın dün gece söyledikleri birden fazla şekilde anlaşılabilirdi. Ya kendini daha iyi göstermek için onu kötü gösteriyordu ya da doğruyu söylüyordu. Ve eğer doğruyu söylüyorsa, bu ne anlama geliyordu? Josie'nin kafasında ne vardı? İyi şeyler mi, kötü şeyler mi? En başından beri

Alix, Josie'nin hafif tuhaflığından etkilenmişti: kot pantolon, yaşlı koca, kırılmış, kopuk konuşma tarzı.

Josie'yi tanımak kolay olacaktı.

tüm tuhaflıklarının çocukluğunu narsist bir anneyle ve yetişkin hayatını Walter gibi bir adamla geçirmiş olmasının bir sonucu olduğunu varsayıyor. Ama ya tuhaflık doğuştan geliyorsa? Ya onu bu tuhaflığa sürükleyen şey böyle garip bir evliliğin ilk etapta? Ya Josie gerçekten deliyse diye merak eder.

Ve bunları düşünürken, küçük oğlunun evde bir yabancıyla yalnız olduğunu hayal eder. Köpeği kucağına alıyor, kot taşıma çantasına koyuyor ve olabildiğince hızlı bir şekilde eve yürüyor.

Sabah 10.30'da.

Josie ön kapının klik sesiyle açıldığını ve sonra çarparak kapandığını duyar. Gelenin köpeğiyle parktan dönen Alix olduğunu düşünür ve merdivenlerden aşağı bakar. Ama gelen Alix değildir. O'dur. Onun

Aptal koca. Adam, kadının hissettiğinden daha kötü görünüyor. Kızıl saçları öbek öbek birbirine yapışmış, takım elbisesinin ceketini omzuna atmış ve hava açık olmasına rağmen güneş gözlüğü takıyor.

Bulutlu. Leon'un koridora çıkıp babasının kollarına koştüğünü görür.

"Kötü kokuyorsun," diyor Leon.

"Teşekkürler dostum," diyor Nathan. Sonra bakışları merdivenlere yönelir ve Josie'yi görür. Josie onun hafifçe sıçradığını, yüzünde bir korku ifadesi belirdiğini görür.

"Aman Tanrım," diyor kalbini tutarak. "Özür dilerim. Beni zıplattın. Josie'ydi, değil mi?"

Josie başını sallar.

Sadece pijamalar. Onlar Alix'in, değil mi? Bilişsel uyumsuzluk anı. Sen nasılsın?"

"Şey," diyor Josie, yüzündeki yaraları göstererek. "En iyisi değil.

"Aman Tanrım. Umarım bu burada olmamıştır?"

Josie yüzünü buruşturuyor. Bunun gerçekten de şaka yapılacak bir şey olduğunu mu düşünüyor? "Hayır," diyor Josie. "Tabii ki hayır.

Nathan ona göz kırpmıyor ve sonra oturma odasına doğru dönüyor. "Alix'in nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?" diye sorar.

'Fred'i parka götürdü. Her an dönebilir.'

"Fred?"

"Köpeğim.

"Oh," diyor. 'Doğru. Pekala. Görüşürüz.'

Sonra ceketini merdivenin dibindeki tırabzanın üzerine bırakıp mutfığa yöneliyor.

Josie odasına geri döner ve Alix'in bu sabah ona verdiği kıyafetleri giyer: beyaz bir tişört ve biraz

bol mavi pantolonu. Saçlarını çözdü ve taradı. parmaklarıyla karıştırır, kurumuş kan pullarının yere dökülmesini izler, saçlarını tekrar at kuyruğu yapar ve bir bantla bağlar. Dişlerini banyoda fırçalıyor, Balıksırtı tarzında dizilmiş güzel karolara hayran kaldım: çok basit ama çok etkili.

Dişlerini fırçaladıktan sonra aynadaki görüntüsü. Berbat görünüyor. Çürükler bir gecede yayılmış ve renk değiştirmiş. Alt dudağı yarılmış bir domatese benziyor ve kan siyah bir kabuk halinde kurumuş. Gülümsüyor ve kabuk biraz açılıyor, küçük bir kırmızı kan damlası bırakıyor. Dilinin ucuyla kan siler ve aşağıya iner.

"Ee," diyor Nathan mutfağa girerken. "Ne oldu sana, şey...?" Elleriyle yüzünü tarif ediyor.

"Kızgın bir adam," diyor.

"Ciddi misin?" Adam soluk kirpiklerinin arasından ona bakıyor, dudakları tedirginlikle geriye doğru çekilmiş.

"Evet. Kocam yaptı.

"Aman Tanrım. Bu korkunç."

Evet. Korkunç. Sadece biraz daha korkunç Karısının kendisi için pişirdiği akşam yemeğine eve gelmeyen ve bütün geceyi dışarıda geçiren koca iş kıyafetleriyle bir yerlerde.'

Josie, Nathan'ın hamur gibi, içkiden harap olmuş yüzünde beliren ifade senfonisinin tadını çıkarır. Ona bakar ve bir yanıt bulmasını bekler.

"Evet," diyor. 'Bu oldukça baktandı. Bu, şey...' 'Bu bir sorun.

Sol kaşı yüzüne doğru kayıyor. "Evet," diyor sertçe. "Ama daha ziyade Alix'le benim aramda bir mesele olduğunu söyleyebilirim.

Dün gece öyle değildi. Üçümüz için de acı vericiydi. Ve bakın neye yol açtı.'

Nathan şaşkın görünüyor. "Özür dilerim, ne dedin?

Josie iç geçirdi. 'Dün gece kocamı buraya gelmeye ikna edebilmemin tek yolu ona senin, yani başka bir erkeğin burada olacağını söylemekti. Çünkü o bir erkeğin erkeği, Walter. Ve baskı altında geldi. Ve sen gelmedin, bu yüzden kendini ödüllü bir aptal gibi hissetti. Korkunç bir akşamdı ve hıncını benden çıkardı.

Nathan'ın yüzü bir resim gibi.

"Bunu duyduğuma gerçekten çok üzüldüm," diyor hafifçe kızarak. "Gerçekten üzgünüm.

Josie ağzını kapatır. "Daha iyi bir koca olmalısın. Nathan ona göz kırpmıyor. "Vay canına," der bir süre sonra.

"Vay canına.

Ön kapı tekrar tıklar ve ikisi de Alix'in içeri girdiğini görmek için dönerler, biraz nefessiz ve stresli görünmektedir. Nathan'ı gördüğünde yüzü yumuşar, bu da Josie'nin tuhaf bir şekilde

öfkeli. "Merhaba,"

diyor Nathan.

"Merhaba," diyor Alix, köpeği taşıyıcıdan alıyor ve Josie'ye uzattı. "Görüyorum ki Josie ile birbirinizi bulmuştunuz.

"Kesinlikle öyle," diye cevaplıyor Nathan sert bir şekilde.

Josie onun Alix'e anlamlı bir bakış attığını, gözleriyle ona bir mesaj göndermeye çalıştığını görür. Alix'in kaşlarını çatıldığını görür.

hafifçe, mesajın ne olabileceğini anlamaya çalışıyorum.

"Her neyse," diyor Josie. 'Senin için de uygunsa gidip biraz daha uzanabilirim, Alix? Hâlâ kendimi tamamen paramparça oldu.'

"Evet," diyor Alix. 'Tabii ki. Sana bir şey getireyim mi? Kahvaltı?'

"Hayır. Teşekkür ederim. Pek iştahım yok." 'Hayır.

Elbette. Peki, bana mesaj at ya da

Bir şeye ihtiyacın var, değil

mi?' Josie hüznle gülümser

ve başını sallar.

Mutfaktan çıkarken Nathan'ın yanından geçer, onun hafifçe geri çekildiğini görür, ondan gelen dumanı koklar ve karanlık bir öfke dalgası hisseder. Merdivenlerin başında

durur ve bekler, mutfaktan gelen konuşmaları dinler.

Uzun, anlamlı bir sessizlik olur.

Alix ve Nathan'ın karşılıklı bakışmalarından ibaret olduğunu biliyor. Sonra sessiz, acil fısıldaşmalar duyar, fısıldaşmalar gittikçe yükselir, ta ki Alix'in "Peki, ne yapmam gerekiyordu?" ve Nathan'ın "Lanet olası saçmalık" sözlerini duyana kadar. Sonra Leon'un mutfağa gelip yiyecek bir şeyler istediğini ve konuşmanın değişip devam ettiğini duyuyor.

Boş yatak odasına geri döner ve kapıyı kapatır. Yatağın üzerinde duran el çantasını açar ve iç ceplerinden birini karıştırır, ta ki çantanın sert kenarlarını hissedene kadar. Dün gece daireden aldığı anahtar. Parmakları anahtarı bulduğunda, bir dizi geri dönüş yaşar: et ve kemiğin ağırlığı, kanın sıçraması ve sıçraması, elektrik Açılmış parmaklar arasında gidip gelen ışık, kanın metal tadı, terli ellerin tuz tadı, ağlama sesleri. Kendisini sanki yukarıdan, yerde kıvrılmış, köpeğin başını ısırıldığını görüyor ve ardından gelen, sadece bir otobüsün tıslamasıyla bozulan sessizliği duyuyor

Pencerenin dışındaki durakta kapılarını açması, köpeğin inlemesi, otobüsün gürültüyle tekrar hareket etmesi.

Anahtarı alır ve yatağın altına kaydırır.

Pazar, 14 Temmuz

"Erin'le konuştun mu? Alix ertesi sabah mutfakta Josie'ye sorar.

Josie başını sallar. "Az önce ona mesaj attım. O iyi."

"Peki, sorabilir miyim, Walter? Onunla hiç konuştun mu?"

"Hayır. Hayır konuşmadım. Konuşmaya da niyetim yok."

"Peki - nasıl ilerleyeceksiniz?"

Alix son sorusunu dile getirirken sesinde küçük bir tutukluk duyar. Josie sadece bir gündür buradaydı ama Nathan ondan nefret ediyor, çocuklar onun yüzünü garipsiyor ve kedi de evde ona hırlayan bir köpek olmasından memnun değil.

"Gerçekten bilmiyorum, Alix. İşlemem gereken çok şey varmış gibi hissediyorum."

"Belki annen-

"Hayır! Josie, Alix daha cümlesinin yarısını bile tamamlayamadan araya girer. "Annemi karıştırmayacağım. Hayır. Bunu kendi başıma halledeceğim."

"Evet, ama Josie, bunu Walter'la birlikte çözmelisin. Görmüyor musunuz? Onu görmem gerekecek." Alix, Josie'nin yüzünden karanlık bir gölgenin geçtiğini görür,

Başını hafifçe sallayarak eşlik etti. "Henüz değil. Henüz onunla konuşmaya hazır değilim."

"Onunla konuşmamı ister misin?"

Hayır. Tanrım. Kesinlikle olmaz. Sadece istiyorum... Sadece ihtiyacım var... Alix, burada olmalıyım. Sadece bir süreliğine. Sorun olur mu?"

Alix içten içe kıvrıldığını hisseder. "Ben... Şey, evet. Tabii ki. Bir süreliğine. Ama gelecek hafta kız kardeşim kalacak. Korkarım o zaman misafir odasına ihtiyacımız olacak."

"Oh. Josie gözlerini kırptırır. "Doğru ya. Ne zaman

geliyor?'

"Cumartesi.

Anlıyorum. TAMAM. O zamana kadar yakandan düşmüş olurum. Söz veriyorum.'

Alix az önce olmasına izin verdiği şeyin farkına vararak yutkunur - Josie onun bütün hafta burada kalabileceğini düşünmektedir - ve gülümser. "Teşekkür ederim. Ve özür dilerim.

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok, Alix. Gerçekten. Sen harikasın.'

Alix bir sonraki sorusunu sormadan önce bir süre bekler. "Dinle Josie. Sana yardım edebilecek insanlar tanıyorum - sana yardım edebilecek kadınlar. Sana bahsettiğim arkadaşım Mari le Jeune. Podcast'im için onunla röportaj yapmıştım. Kendisi aile içi şiddetle mücadele eden bir hayır kurumunun kurucularından. ülke. Yardım edebilir. İstersen seni onunla görüştürebilirim. Kendini güvende hissetmiyorsan?'

Josie'nin tepkisini beklerken nefesini tutuyor ama Josie sadece başını sallıyor ve "Tamam, teşekkür ederim" diyor. Ama kendimi güvende hissediyorum. Söz veriyorum.

"Oh," diyor Alix. "Güzel.

"Bugün ne yapıyorsun, Alix? Josie soruyor.

"Pek bir şey yok aslında. Nathan bugün çalışıyor, ben de çocukları öğle yemeği için dışarı çıkaracaktım.

"Ben... Boş ver o zaman.

"Hayır. Devam et.

"Düşünüyordum da, madem buradayım, belki podcast'te biraz zaman geçir. Gerçekten kızlar hakkında konuşmak istediğimi hissediyorum.

Alix tepkisini kontrol ederek başını sallıyor. "Elbette," der, "evet.

Çocuklara nerede olacağımı söyleyeyim ve yola koyulalım.

Merhaba! Ben senin doğum günü ikizini!
NETFLIX ORJİNAL DİZİSİ

Bir kadın kafede, buğulanmış büyük bir camekânın yanında oturuyor.

Arkasında ve odak dışında, bir adam beyaz bir kurulama beziyle büyük bir krom kahve makinesini temizliyor.

Kadın röportajı yapan kişiye kararsızca gülümsüyor ve boğazını temizliyor.

Altaki metin şu şekildedir:

Mandy Redwood, Okul Yöneticisi, Parkside İlkokulu, 1998-günümüz

Alix Summer'ın çocuklarının ikisi de Parkside'daydı. Güzel çocuklar.

Bazı aileler bizimki gibi bir okulu aydınlatır, bilirsiniz ve Summerslar da bu ailelerden biridir. Ve bu yüzden Alix'in o gün, 2019'da bana gelip Fuarları sorması şaşırtıcı. İki tane daha hayal edemezsiniz

farklı aileler, iki farklı anne daha. Açıkçası o sırada Alix'in Fuarlar hakkında bir podcast hazırladığından haberim yoktu. Ben de ona hatırladıklarımı anlattım. Ancak her şey olup bittikten sonra, daha sonra kayıtları inceledim ve o zaman başka şeyler de hatırladım.

Roxy'nin resepsiyonda okuma köşesinde bir çocuğun parmağını kırdığı gün gibi. Üzerine bastı. Orada öylece durdu, ayakkabısının tabanıyla ezdi. Çocuk çığlık attı.'

Mandy ürperir ve sertçe gülümser.

'Tabii ki bundan sonra aileleri de getirmek zorunda kaldık ve onlar da...'

Mandy doğru kelimeyi ararken masaya bakar.

"Duygusuz. Tamamen duygusuz. Bu çok garip bir şeydi. O zaman şoka girmiştım ama şimdi ... şimdi o evde gerçekten neler olduğunu biliyorum. Her şey daha mantıklı geliyor.

Yine titriyor.

Sonra başını hafifçe sallar ve iç çeker.

Ekran kararır ve boş bir kayıt stüdyosunun görüntüsüne geçer.

Kamera odanın etrafında gezinir.

Aşağıda metin okunmaktadır:

Alix Summer'ın podcast'inden kayıt, 14 Temmuz 2019

Alix: "Walter'a parmağı kırık çocuktan bahsettiğinizde ne yaptı?"

Josie: 'Şey, ona söylemedim. O zamanlar erkenden işe giderdi, çoğu sabah saat yedide evden çıkar, beş ya da altıya kadar dönmezdi; okul günü onun için tam bir gizemdi. Sanırım kızların orada olduğu yıllar boyunca okul binasına yaklaşık beş kez ayak bastı. Ben de hiçbir şey söylemedim.

"Ve Roxy ona söylemedi mi?"

Hayır. Roxy ona söylemedi. Sadece... şey, onun öfkesiydi. Bilirsiniz işte. Hepimiz ondan biraz korkuyorduk. "Saldırgan mıydı? Kızlara karşı?"

O zaman değildi. Hayır. Ama sert biriydi. Onları itip kakardı. Özellikle Roxy. Ama şiddete başvurmadım. O daha sonra geldi.'

Josie yüksek sesle iç çekiyor.

'Ben iyi bir ebeveyn olamadım. İyi bir ebeveyn olamadım.'

"Ne demek istiyorsun?"

"Sadece..."

Tekrar iç çekti.

'Kötü şeylerin olmasına izin verdim. Onları durdurmadım. Her şeyin olmasına izin verdim.

Öğleden sonra 2'de.

Alix'in telefonu arka arkaya üçüncü kez çalar. Parmağını havaya kaldırıp kaydı duraklatıyor, kulaklığını çıkarıyor ve "Üzgünüm Josie" diyor. Bunu yapmalıydım.

Şunu dinle. Ben Eliza. Selam, bebeğim.'

Anne. Artık içeri gelebilir misin? Leon gerçekten sinir bozucu davranıyor ve ben de acıktım.

Alix saate bakar. Saat neredeyse iki. 'Evet. Gerçekten üzgünüm. Evet, şimdi geliyorum.'

Josie'ye özür dileyen bir bakış fırlatır. "Çok özür dilerim. Ama onları yeterince uzun süre yalnız bıraktım.

Josie başını sallar. "Evet," der. "Elbette. Özür dilerim. Bencilce davranıyorum. Sadece bu şeyleri çok uzun zamandır kilit altında tutuyorum ve hepsini tek seferde çıkarmazsam tekrar içeri girmelerinden korkuyorum.

Alix gülümser. 'Bunun olmasına izin vermeyeceğiz, Josie.

TAMAM MI? Hadi

Bugün biraz ara verelim ve yarın bütün gün çalışalım. Yarın işe gitmeyeceğinizi varsayıyorum.

Josie başını sallar.

'Yarın bütün gün o zaman.

Tamam mı?' 'Evet,' diyor

Josie. "TAMAM.

Pazartesi, 15 Temmuz

Josie, Alix'in ailesinin okul için hazırlanma sesleriyle uyanır. Bir an için bu sesler güven vericidir, plajdaki mutlu bir günün ya da çocukluğundaki bir Noel'in yankısı gibidir. Bir an için ebeveynliğinin ilk günlerine, bebeklerinin sevimli, kocasının yakışıklı ve güçlü olduğu günlere geri döner. Aklına belki de bunun hiçbir zaman Aslında durum, odak dışı bir mercekten geriye bakıyor olması. Ama başlangıçta daha iyiydi - daha iyi olmalıydı. Aksi takdirde, tüm bunlar ne içindi?

Yataktan kalkıyor ve Alix'in kendisi için bıraktığı keten elbiseyi giyiyor. Köpeği kucağına alır, terliklerini giyer ve aşağıya iner. Mutfığa girerken, "Günaydın," der.

Çocukların ona dönüp aval aval baktığını görür. Onları Parkside uniformaları içinde görmek sinir bozucu ve o da aval aval bakıyor. Köpek bulut kediye görünce hırlıyor mutfak tezgahının üzerinde oturuyor.

"Günaydın, Josie!" diyor Alix, beyaz bir elbise giymiş Yoga pantolonunun üzerine işlemeli bir tunik üst giymiş ve saçlarını kumaş bir saç bandıyla yüzünden ayırmış. Yalınayaktır ve kızarmış ekmeğin üzerinde bir muz dilimlere ayırmaktadır.

Simit ve Instagram paylaşımlarından biri canlanmış gibi görünüyor. "İçeri gelin. Sana yiyecek bir şeyler getireyim mi?"

Josie başını sallar. "Hayır. Teşekkür ederim. Sadece bir kahve içeceğim. Makinenizi kullanabilir miyim?"

'Oh, bunun için endişelenme. Nathan sana bir tane yapacak.

Nathan!'

Nathan elinde boş bir mısır gevreği kâsesi ve bir kupayla terasta belirir.

"Josie'ye cappuccino yapabilir misin?

Josie onun yüzünde acımasız bir gülümsemeyle maskelenmiş bir antipati ifadesi görür. "Elbette," diyor. "Şeker?

Josie başını sallar. 'Bir tane lütfen. Teşekkür ederim.'

Masadaki uyumsuz sandalyelerden birine, kendisine şüpheyile bakan Leon'un karşısına oturur. "Benim Çocuklar senin okuluna gittiler," diyor. 'Küçükken. Ama şimdi büyükler.

"Şimdi neredeler?

"Oh," diyor, "Erin arkadaşının evinde kalıyor ve Roxy de dünyayı geziyor.

"Yani onlar yetişkin mi?

"Evet. Onlar yetişkin. Josie sesinin çatladığını hissetti Son hecede tehlikeli bir şekilde boğazını temizliyor.

"Mandy'nin hâlâ ofiste olduğunu duydum.

Leon ciddiyetle başını sallar. Josie gözlerinin, küçük çocukların derisinin altında yaşayan şey her neyse onunla hâlâ dolgunlaşmış olan ellerinde oyalanmasına izin verir. Başparmağının boğumunda bir kabuk var ve o kabukları hatırlıyor. Siğilleri, sirkeleri, batık ayak tırnaklarını ve süt dişlerini hatırlıyor.

İpliklerle asılı ve küçük çocukların diğer tüm küçük, mükemmel kusurları. Kabuğa dokunma, ona sihirli bir öpücük verme dürtüsüne direniyor. "Olamaz, bir owee'n var" deme dürtüsüne direniyor. Çocuklarının kaybını öyle hissediyor ki

O kadar içten ve korkunçtu ki bunun acısıyla çığlık atabilirdi.

Gülümsemeyi başarıyor ve 'Çocuklarım oradayken Mandy de oradaydı' diyor.

Leon ellerini masanın kenarında bir ileri bir geri gezdirdikten sonra Josie'ye bakarak, "Nasıl oluyor da annemle aynı yaştasınız ama çocuklarınız çoktan yetişkin oldu ve biz daha küçüğüz?" diye soruyor.

"Şey. Bu gerçekten matematik, değil mi?' Leon ona sorgulayıcı bir şekilde bakar.

"Peki, ben kırk beş yaşındaysam ve en büyük kızım yirmi

üç yaşıdaysa, onu doğurduğumda kaç yaşındaydım?

Leon yüzünü buruşturarak, "Kırk beşten yirmi üçü çıkarır mısın?" dedi.

'Evet! Evet, aynen öyle. Zeki çocuk!'

"Yani bu..." Parmaklarını yumruğundan çözüyor, masanın üzerinde teker teker açılmış bir çiçek gibi sayıyor. "Yirmi iki mi?"

"Aman Tanrım! Kaç yaşındasın?" 'Altı yaşındayım.'

"Altı! Ve bu kadar karmaşık matematik yapabiliyorsun! Bu inanılmaz. Evet. Kırk beşten yirmi üçü çıkarırsak yirmi iki eder. İlk çocuğumu doğurduğumda ben de o yaştaydım. Peki kırk beşten altıyı çıkarırsak kaç eder?" "Bu kolay. Otuz dokuz.'

'Evet! Yani annen seni doğurduğunda otuz dokuz yaşındaydı. İşte bu yüzden benim çocuklarım yetişkin ve sen hala altı yaşındasın. Çünkü herkes bir şeyleri farklı zamanlarda yapar.

Josie döner ve Alix'e bakar. Alix gülümsüyor. "Oğlun matematikte çok iyi.

"Evet," diyor Alix. 'Evet. Öyle. Leon her şeyde iyidir, değil mi bebeğim? Dışarı çıkmaya hazır olmak dışında okula gitme zamanı geldiğinde kapı. Hadi bakalım. Şu ayakkabıları giyelim, olur mu?'

Çok geçmeden ev boşalır. Nathan işe gitti ve Alix çocukları okula götürüyordu.

en az yarım saat. Josie yalnız. Mutfığa geçti.

ve çocuklar için kurulan özel panodaki sanat eserlerine bakıyor. Özellikle herhangi bir stres veya karanlık belirtisi olup olmadığına bakıyor, Erin ve Roxy'nin yaptığı tedirgin edici çizimleri hatırlıyor.

Veli toplantılarında öğretmenlerin yüzlerindeki endişeli bakışlar, 'duygusal stres belirtileri' olarak tanımladıkları sanat eserlerinin üzerinden geçerken. Ama burada sadece sarı güneşler ve turuncu çiçekler ve mutlu anneler ve gülümseyen babalar. İşte mutlu bir evde yaşayan sağlıklı çocukların sanatı. O

küçük bir eskiz parçasını çıkarıyor; en ince ayrıntısına kadar çizilmiş bir kız, saçında dev bir fiyonk ve küçük bir köpek Fred'e benzeyen bir kurşun. Altında 'Teeny' yazıyor.

Josie kızın kim olduğunu ya da köpeğin kimin olduğunu bilmiyor ama görüntü o kadar saf ve mükemmel ki ona ihtiyacı olduğunu biliyor. Onu çantasının cebine koyar. keten sabahlığı giyer ve boşluğu gizlemek için diğer çizimleri biraz yeniden düzenler.

Sonra bir takvim fark eder. Aile fotoğraflarıyla basılmıştır. Gözleri gelecek cumartesiye gider. İşte orada: "Zoe ve Petal". Zoe, Alix'in kız kardeşinin adıdır. Bir şeyler hissediyor.

güven verici bir sakinlik hissi. Alix ona yalan söylememiştir. Kız kardeşi gerçekten de Cumartesi günü kalmaya gelecekti. Küçük bir tebessüm eder ve parmak uçlarıyla takvim kaydını izler.

Sonra buzdolabını açıyor, gözlerini içindekiler üzerinde gezdiriyor, Peynir Telleri ve mini Peperamis'i görünce şaşıyor, bir küvette skyr adında bir şey ve bir küvette baba ghanoush adında başka bir şey görünce şaşırmıyor.

Duş alması ve giyinmesi gerektiğini düşünüyor. Alix çocukları bırakıp döndüğünde üst kata çıkar. Bu katta üç oda vardır. Alix ve Nathan için bir yatak odası. Leon için bir yatak odası. Ve evin arka tarafında, bahçeye bakan küçük bir çalışma odası. Josie çalışma odasının kapısına gider ve içeri bakar. Pencerede bir masa, duvarda kitap rafları ve orada, arka duvara yaslanmış, çekyata benzeyen bir şey. Alt minderi yukarı kaldırır ve metal mekanizmayı görür, sonra Yastık yine düştü. Yani. Evde boş bir oda daha var. Cumartesi günü gitmek zorunda değil. Gülümser ve merdivenlerden çıkarak en üst katta Eliza'nının yanındaki odaya gider.

Gitmeye hazır değil. Azıcık bile değil.

Merhaba! Ben senin doğum günü ikizinin! NETFLIX ORJİNAL DİZİSİ

Ekranda, loş ışıklı bir barda yüksek taburelerde oturan üç genç gösterilir. İki genç kadın, bir genç adam.

Kot pantolon ve tişört giymişler; hepsinin dövmesi var ve içlerinden biri bere takıyor.

Aşağıdaki metin okunmaktadır:

Ari, Juno ve Dan: Oyun platformu Glitch'in aboneleri

Önce adam konuşuyor. Amerikan aksanı var:

"Evet, sanırım o gece hepimiz biraz takılıyorduk. Birkaç arkadaşımız gelmişti, birkaç bira içmiştik, sıcak bir Temmuz gecesi idi. Tüm pencereler açıktı. Bu yüzden normalde dikkat ettiğimiz kadar dikkat etmiyorduk. Kendimizden geçmiş gibi değildik.

Röportajcı, mikrofon kapalı: "Yani normalde kendinden geçmiş durumdaydın?" "Evet. Sanırım. Yani o inanılmazdı. Sadece biliyorduk onun oyuncu adı olarak. Silindi."

Röportajcı, mikrofon kapalı: "Oyuncu adı Erased miydi?"

"Evet. Şimdi bunun bir tür kelime oyunu olduğunu görebiliyorum, bir tür

gerçek adı ve gerçek hayatıyla ilgili bir yorumun birleşiminden oluşuyordu. Ama gerçek hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyorduk. O bizim için sadece Silinmiş'ti. Yeşil perde gibi bir fonda oynadı - bu yüzden gerçek odasını göremedik; boş bir depodaymış gibi görünüyordu. Gerçekten çok sessizdi. O

neredeyse fısıldadı. Bu dünyada alışılmadık bir şey. Ama bu onu havalı yapan şeyin bir parçasıydı. Yani bizi garip bir şeyler olduğu konusunda uyaran bu sestir.

"Bilgisayarından mı?"

"Evet. Onu sandalyesinden kalkarken gördük ve bunu hiç yapmadı. Hiç hareket etmedi. Ortadan kayboldu ve yeşil ekran yüzünden her şey bulanıktı. Nasıl olduğunu bilirsiniz.

hareketi bozar mı? Çılgılık atmak. Bağırarak. Vurma. Ve sonra öldü. Gerçekten, sadece öldü. Sandalyesi orada duruyordu, Boştu. İzledik, izledik, izledik ve geri gelmedi. Ve hepimiz birbirimize mesaj atmaya başladık. Dünyanın her yerinden. Ama kimse nerede yaşadığını bilmiyordu. Kimse gerçek adını bilmiyordu. Kimse onun hakkında bir şey bilmiyordu.

Bere şapkalı kız konuşuyor.

'Her şeyin görüntüsü elimizdeydi. Polisi aradım.

"Ne yapmamızı istiyorsun?" diye sordular. O dünyanın öbür ucunda. Görüntüleri Glitch'e gönderdik.

Onun için fiziksel bir adresleri yoktu. Sadece bir IP adresi ve e-posta detayları. Bize Kuzey Londra'da olduğunu söylediler. Biz de Kuzey Londra'da tanıdığımız herkese mesaj atmaya başladık. Bu şeyi takıntı haline getirdik. Viral oldu.

Toplumda. Herkes bundan bahsediyordu. Ve sonra aniden, tam kim olduğunu ve nerede yaşadığını öğrenmeye yaklaştığımız, hikaye ortaya çıktı. Ve sonra lanet olsun, aklımız başımızdan gitti. Aklımız başımızdan gitti. tamamen ve tamamen patladı.'

Sabah 9.30'da.

Alix çocukları okula bıraktıktan sonra döndüğünde Josie hazırdır, giyinmiştir ve mutfak masasında oturmaktadır. Köpek arka bahçede, çiçek tarhlarının etrafını kokluyor. Alix, Josie'nin yüzündeki hasarın bir kısmını makyajla kapatmaya çalıştığını görür ve onu bulduğu an. Cumartesi gecesi buraya sadece küçük el çantası ve köpeğiyle gelmişti.

Josie'nin yüzünü göstererek, "Daha iyi görünüyorsun," diyor.

"Evet. Aynada o dehşet gösterisini görmekten bıkmıştım. Banyo dolabında bir tüp bir şey buldum. Umarım

sakıncası yok mu?'

Alix dikkati dağılmış bir şekilde başını sallar. Banyoda fondöten ya da makyaj malzemesi olmadığından yüzde 99 emindi.

Dolap yedek odanın banyosundaydı ama belki de bir misafir fark etmeden orada bırakmıştır.

'Evde yapmam gereken birkaç iş var, sonra yola çıkabiliriz. Olur mu?

"Kesinlikle," diyor Josie. 'Burada, güzel mutfağınızda oturmaktan mutluyum.

Alix ona yapabildiği en sıcak gülümsemeyi atıyor ve sonra yatak odalarına yöneliyor. Kirli anahtarları Leon'un yatağındaki yatak örtülerini çıkarıp bir araya toplar. Sonra yeni çarşaf seriyor ve çöp kutusunu siyah bir torbaya boşaltıyor. Aynı şeyi kendi yatak odasında ve banyoda da yapıyor. İşten işe geçerken bir huzursuzluk hissi onu takip eder. Dener ki ama yapamıyor. Her şey yanlış, her şey dengesiz hissediyor. Köpeğin sesini duyuyor

Arka bahçede havlıyor ve onu görmek için dışarı bakıyor. ağaçtaki bir sincaba özlemle bakıyor. Mutfak masasında oturan Josie'yi, onun tuhaf iyi huyluluğunu, sakın gülümsemesini hayal eder. Josie, hiç de sevdiği biri gibi görünmüyordu.

Kocası Cumartesi gecesi kendisine saldırmış ve erken saatlerde kaçmak zorunda kalmış ve o zamandan beri eve gelmemiş. Korkunç bir kişisel travma yaşıyor gibi görünmüyor. Mutlu mu görünüyor?

Kirli çamaşırları ve siyah çöp torbasını aşağıya indirir ve işte oradadır, tıpkı onu bıraktığı gibi. "İki dakika sonra geliyorum," diye sesleniyor Josie'ye, çamaşırları çamaşır odasına götürmeden önce.

"Acele etmeyin!

Ve işte orada. O garip, sinir bozucu neşe notası.

Bir an sonra kayıt stüdyosundalar, her biri önlerinde bir kahve ve kulaklıkları takılı. Saat neredeyse sabahın 10'u ve Alix kayda basıyor.

Merhaba! Ben senin doğum günü ikizinin! NETFLIX ORJİNAL DİZİSİ

Ekranda, Josie'nin dairesindeki açık planlı mutfağın yanındaki taburede oturan genç bir kızın dramatik bir canlandırması gösterilir.

Josie'nin küçük kızı Roxy'yi canlandıran bir başka genç kadının az önce söylediği bir şeye yüksek sesle gülüyor.

Josie'yi canlandıran aktris koltukta oturmuş, bir dergiye bakıyor ve sessizce gülümsüyor.

Altındaki metinde şöyle yazıyor:

Josie Fair'in Alix Summer'ın podcast'inden kaydı, 14 Temmuz 2019

"Sana Brooke'tan bahsetmeliyim. "Brooke mu?

Evet. Roxy'nin arkadaşıydı. Okuldan. Roxy'nin Brooke'a kadar hiç arkadaşı olmamıştı. Ama onuncu sınıfın başında ortaya çıktı ve hemen ayrılmaz oldular.

Ekranda iki kızın bir yatakta bağdaş kurarak oturdukları, telefonlarıyla oynadıkları ve birlikte güldükleri görülüyor.

"Brooke, Roxy gibi cesurdu ve ağzı bozuktu. Ve aynı zamanda korkusuzdu. Hiçbir şeyden ve hiç kimseden korkmazdı. Ama ben

Roxy üzerinde iyi bir etkisi olduğu için onu severdi. Roxy'nin o yıl ders çalışmasını sağladı. Roxy'yi GCSE'lerin faydalı olduğuna ikna etti ve eğlenceliydi. Biz eğlenceli bir aile değildik. O anlamda değil. Ama Brooke eğlenceliydi ve bizi de eğlenceli hale getirdi,

neredeyse ailenin bir parçası oldu. İki küçük üvey kardeşiyle birlikte küçük bir dairede yaşıyordu, üvey babasıyla geçinemiyordu, evde pek çok sorunu vardı, bu yüzden sanırım bizim evimizi bir tür sığınak olarak görüyordu? Geriye dönüp baktığımda çok güzel zamanlardı. Sonra on birinci sınıfın sonuna doğru geldik.

GCSE'ler yaklaşıyordu, Brooke çok sık geliyordu, Roxy ile tekrar çalışıyordu.

Ekranada iki kızın yerde oturmuş, alıştırma kitaplarını inceledikleri görülür.

"Ama bir gün aniden, sınavlar başlamadan hemen önce, her şey bitti. Roxy okuldan eve geldi, büyük bir kavga ettiklerini söyledi. Brooke'u yumrukladığını söyledi. Dudağını patlatmış. Okuldan aradılar, gelmemizi istediler. Ama sonra Roxy ortadan kayboldu. Tam sınavlarının ortasında. Üç gün boyunca öylece gitti. Sonunda yeniden ortaya çıktı, kirli görünüyordu, şoktaydı, zor uyuduğunu, bir pansiyona götürüldüğünü ve üç gecedir uyumadığını söyledi. Ona banyo yaptırdım; bir saatten fazla içeride kaldı.

Ekranada Roxy'yi canlandıran aktör karanlık bir banyoda küvette uzanırken görülüyor.

Sonra dışarı çıktı ve bana neler olduğunu anlattı. Bana Brooke ve Walter'dan bahsetti.

Uzun süreli bir sessizlik olur.

Ekranada Roxy'nin banyo suyunun altında kaybolduğu ve saçlarının etrafına dağıldığı görülür.

"Walter?

Onu tımar ediyordu. Başından beri. Tıpkı bana yaptığı gibi. Burada olduğu tüm o zamanlar, ailenin bir parçasıymış gibi hissettiği zamanlar, bundan daha fazlasıydı. Ve sonra, tıpkı bana yaptığı gibi, ona bir kolye aldı, onu bara gitmiş, limonatasına bir kadeh votka atmış ve sonra on altıncı doğum gününde onunla yatmış.

Ekran kararır ve yavaşça stüdyoda bir sandalyede gölgede oturan genç bir kıza dönüşür.

Josie'nin sesi arka planda devam ediyor:

"Ben isteyken ve Roxy okulda sınavdayken onu evimize davet etti ve onunla benim yatağında yattı. Benim yatağında.

"Roxy nasıl öğrendi?

"Erin ona söyledi. Erin'in oyun oynama tarzı ve her şey yüzünden fark etmeyeceğini düşündüler. Ama o

yaptı. Onları duydu ve sonra yatak odasının kapısındaki aralıktan Brooke'un gittiğini gördü ve sınavdan döndüğünde Roxy'ye söyledi ve ertesi gün Roxy Brooke'u dövdü. Onu kanlı bir şekilde dövdü.'

Ekran, bir okul bahçesinde kavga eden iki kızın dramatize edilmiş sahneleri ile taburede gölgede oturan kız arasında gidip geliyor.

'Roxy evsizler barınağından döndükten kısa bir süre sonra, bir daha dönmemek üzere gitti. O zamandan beri onu görmedik.

Taburede oturan kızın yüzünde çok kısa bir süre yanıp sönen bir ışık, yüzünün küçük bir bölümünü aydınlatır.

Kapanış jeneriği.

11 Sabah.

Josie, Alix'in gözlerinin içine bakar. Alix'in aklı başından gitmiştir. Dehşete düşmüş.

"Biliyorum," diyor Josie. 'Üzgünüm, iğrenç. Ama işte burada.

İşte evlendiğim adam hakkındaki gerçek.

"Onunla yüzleştiniz mi?

"Hayır," diyor. 'Hayır. O zaman değil. Bilmiyormuş gibi davrandım. İşte yine orada, Alix'in yüzünün pürüzsüz yüzeyinde,

o irkilmeyi, o çimdiklenmeyi.

Josie, Alix'in yutkunduğunu duyabilir. Öldürmek için yaklaşır. "O gece," der, "Cuma günü. Seninle burada yemek yedikten sonra eve döndüğümüzde. Bu ilk seferdi. O gece Walter'la Brooke'a olanlar hakkında ilk kez yüzleştim.

"Ve bu yüzden...? Alix, Josie'nin yüzündeki hasarı işaret eder.

Josie başını sallar. 'Evet. Nedeni buydu. Aynen öyle.'

Ögle yemeği için dururlar. Alix onlar için biraz ekşi maya kızartır ve houmous ve baba ghanoush ile servis eder.

Mutfak masasının karşısındaki Josie'ye bakar ve "Walter'dan haber var mı?" diye sorar.

"Yok. Hayır."

"Normalde böyle bir olaydan sonra iletişime geçer miydi?"

"Daha önce onu hiç terk etmemiştim."

"Yani normalde öylece oturur musun?"

"Mm-hmm. Evet."

"Peki, bu sefer farklı olan neydi?"

"Her şey, sanırım. Kırk beş yaşına girdiğimden beri, hatta bu podcast'i yapmaya başlamadan önce bile, her konuda farklı hissediyordum. Yani, bu yüzden O gece ilk olarak o bara gittik. Normalde yemek için dışarı çıkmayız. En azından öyle yerlere. Sonra seninle tanıştım ve ..."

Alix sabit bir şekilde Josie'ye bakıyor, bir seğirme ya da göz kırpmayla iç huzursuzluklarından herhangi birini ele vermek istemiyor.

"Kader gibi, alın yazısı gibi hissettim. Bu benim için bir dönüm noktasıydı, anlatımın kontrolünü elime aldığım, yükümden kurtulduğum andı.

Kendimi, gerçeğimi paylaşmak, değişmek. Ve böylece Cuma gecesi,

Bana elini ilk kaldırdığı anda farklı hissettiğimi anlamıştım. Gideceğimi ve geri dönmeyeceğimi zaten biliyordum.

Alix acı acı yutkunuyor. "Sana ilk ne zaman vurdu?"

"Ah, bilirsiniz. Yani, tam olarak söylemek zor olurdu. Yavaş yavaş olan bir şeydi. Bilirsiniz işte. Oradan buradan küçük bir itme. Yaklaşık aynı zamanlarda kızlarla fiziksel. Bir bakıma bunu tercih ederdim. Beni itip kakmasını onlara tercih ederdim. Düşündüğün zaman şok edici. Böyle bir adam. Büyük bir adam. Kızlara, kadınlara dokunuyor, onları incitiyor. Yani, bunu anlamak bile imkansız. "Hayvanlara zarar veren insanlar gibi. Bakışları, ayaklarının dibinde oturmuş ona anlamlı anlamlı bakan Fred'e kayıyor. O da

Baba ghanoush'a batırılmış ekşi mayanın bir köşesini koparır ve ona uzatır. Heyecanla çiğniyor.

"Fred'i hiç incitti mi?"

'Hayır. Henüz değil. Muhtemelen sadece zaman meselesi, sanırım. Köpeğe bir parça daha ekmek ve sos uzatıyor ve sonra Alix'e bakıyor. "Peki ya sen?" diye soruyor. "Nathan seni hiç incitti mi?"

"Oh. Tanrım. Hayır. Ve Alix bunu söylerken kulağa nasıl geldiğini fark eder. Sanki kendi hayatı Josie'ninkinden farklı bir düzlemde yaşıyormuş gibi, sanki sadece Josie gibi bir kadın

sadece malikanelerde yetişmiş ve elektrikçilerle evlenmiş insanlar ona vurabilirdi.

aile içi şiddete maruz kaldığını, oysa hiçbir şeyin gerçeklerden daha farklı olmadığını söyledi. "Hayır," dedi yine, inanmazlığını yumuşatarak. "Asla.

"Ya çocuklar?"

"Hayır. İkimiz de çocuklara hiç vurmadık.

Josie tabağını kendisinden uzaklaştırır ve doğrudan Alix'in gözlerinin içine bakar. 'Ama belli ki senin başka sorunların var.

Sende içki olayı var.'

"Evet," diyor Alix. "Evet. Yine de Cuma gecesinden sonra bunun sona ermesini umuyorum.

"Göreceğiz, değil mi?"

Ve sesinde, Alix'in Josie'nin Nathan'ın bir başka alem yapmasını, bir başka büyük günah işlemesini, bir şekilde her şeyi mahvetmesini istediğini düşünmesine neden olan bir kenar var. Nathan'ın Walter kadar kötü olmasını istiyor.

Salı, 16 Temmuz

"Ne zaman gidiyor? Nathan ertesi sabah Alix'in kulağına sertçe fısıldar.

Ebeveyn banyolarında, lavabolarının üzerinde yan yana duruyorlar. Nathan iş gömleğinin düğmelerini ilikliyor. Alix yüz kremini sürüyor.

Lanet olsun. Bilmiyorum. Ona Zoe'nin geleceğini söyledim. Cumartesi günü kalacak, böylece en azından o zamana kadar gitmiş olması gerektiğini biliyor.

Dur. Bekle. Zoe geliyor mu? Bunu biliyor muydum?"

Alix iç çeker ve gözlerini devirir. 'Evet, Nathan. Bunu biliyordun. Bir aydır günlükte yazıyordu. Bunun hakkında konuşmuştuk. Zoe ve Petal yatıya kaldılar. Maxine ve çocuklar da gelecek, pizza ve margarita içeceğiz.'

'Yani, bir tür kızlar gecesi mi? Erkekler yok mu?'

Tekrar iç çekti. 'Hayır, burada kalmak zorunda değilsin.

Ama,

Nathan, lütfen eve uygun bir zamanda gel. Ben gelemem. Kız kardeşlerim de seni yargılıyor. Onunla olmak yeterince kötü.

' - tavanı işaret ederek odadaki Josie'yi gösterir

"Seni yargılıyorum. Lütfen sadece normal bir gece geçirin ve eve gelip yatın ve Pazar sabahı kız kardeşim uyandığında burada olun.

Nathan aynadaki yansımasına bakarak yüzünü buruşturuyor. Bu onun en tatlı yüzüdür. Ona karşı yumuşamadan edemiyor. "Güzel," diyor hafifçe gülümseyerek. "Güzel.

"Ama Cumartesi gecesi o kadın hâlâ buradaysa her şey bitmiş demektir.

"Olmayacak," diye yanıtlıyor Alix. "Sana söz veriyorum. Gitmiş olacak.

Josie saat sekiz buçukta mutfağa girdiğinde elinde bir yığın yatak takımı tutuyordu.

"Alix," diyor. 'Çok üzgünüm. Fred gece bir kaza geçirdi. Aslında birkaç kaza. Sanırım belki de Dün yediğimiz şey. Şu kahverengi şey. Baba-?' 'Ghanoush?'

"Evet. Sanırım midesiyle uyuşmuyor. Gerçekten üzgünüm ama yerde de biraz dağınıklık var. Ama izin verin hepsini ben halledeyim. Temizlik malzemelerinin nerede olduğunu söyleyin, ben hallederim.

O konuşurken, Alix dehşet içinde Fred'in mutfak zeminine ishal salgılamasını izler. "Oh," der, Fred'in Josie'nin elinden yatak takımını aldı. "Ah canım. Dinleyin. Sen onu bahçeye çıkar. Ben burayı temizleyeceğim.'

Çok üzgünüm, Alix. Gerçekten çok üzgünüm. Bunu daha önce hiç yapmamıştı.'

'Hayır. Hayır. Elbette. Lütfen bu konuda endişelenmeyin.'

Josie ona özür dileyen bir bakış atar ve köpeği alıp bahçeye çıkar, köpek de hemen çömelip içindeki sıvıyı boşaltır. Terasta kahvesini içmekte olan Nathan köpekten Josie'ye bakar ve sonra dönüp çift kanatlı kapılardan Alix'le göz göze gelir ve ona dehşet dolu bir bakış fırlatır. Alix omuz silkiyor ve lavabonun altından temizlik malzemelerini topluyor. O sırada aklına Cumartesi. Josie'yle vedalaşmayı, sonra kız kardeşlerinin gelişini, tekila şişelerinin açılışını, limonların sıkılışını, pizza seslerini ve bağırışlarını düşünüyor

Deliveroo uygulamasına erişen kişiyi ve odadan odaya vızıldayan çocukları tercih ediyor ve bunu o kadar çok istiyor ki neredeyse tadını alabiliyor. Ama şimdilik temizlemesi gereken sıvı Pomchi boku, yıkaması gereken kirli çarşaflar ve tabii ki düzeltmesi gereken bir yatak var. Fred'in pisliğini süper emici mutfak havlularıyla kaldırırken hafifçe öğürüyor ve antibakteriyel mutfak spreyi sıkıyor ve onları çöpe atıyor.

"Çocuklar," diyor dişlerini sıkarak. 'Çabuk olun. Biz geç kalacağım.'

Beş dakika sonra evden çıkıyor, burun delikleri hâlâ köpek boku kokusuyla dolu.

Yan komşusunun oğlu Harry, Alix yarım saat sonra eve geldiğinde evine doğru dönmektedir.

"Merhaba!" diyor.

Kadının sesiyle dönüyor ve ona iyi niyetle bakıyor.

"Merhaba," diyor.

"Nasılsın?"

"Evet. İyiyim, teşekkürler. Sen nasılsın?"

"Evet, ben de iyiyim. Ön kapıya bir göz atıyor, sonra Harry'ye bahçe yolunun sapağında katılıyor. "Roxy Fair," diye başladı sessizce. "Onun bir arkadaşını hatırlıyor musun?"

Brooke diye mi?

Evet. Onu hatırlıyorum. Biraz ...'

Aradığı kelimeleri bulmakta zorlanan adamın yüzünü izliyor.

"Biraz... oyuncu mu?" diyor sonunda.

Alix ona onaylamayan bir bakış fırlatır. 'Bir görüşe dayalı ...?'

Evet. Özür dilerim. Gerçekten hiçbir şey demek istemedim. Yaşına göre oldukça olgundu. Erkeklerle karşı oldukça sertti. I gerçekten yatıp yatmadığına dair hiçbir fikrim yok ama verdiği izlenim buydu.

Peki ona ne oldu? Hepiniz okuldan ayrıldıktan sonra? Bir fikriniz var mı?'

Yanaklarından hava üflüyor ve şöyle diyor: 'Hatırladığım kadarıyla kayboldu. Kaçmış olabilir mi? Tam olarak hatırlayamıyorum. Ama sonlara doğru Roxy ve Brooke arasında bir tür anlaşmazlık olduğunu biliyorum.

"Ah. Doğru. Peki bu ne hakkındaydı?"

"Bilmiyorum. Ama bir süreliğine zehirliydi. Gerçekten zehirliydi.

Bir kavga vardı. Kedi kavgası gibi mi? Birinin dudağı patlamış. Hangisi olduğunu hatırlamıyorum.'

"Ve Brooke. Soyadını hatırlıyor musun?" 'Evet, hatırlıyorum. Ripley'di.'

"Ve Brooke...?" "B-R-
O-O-K-E. Sanırım.

"İnanılmaz! Alix ona bir gülümseme gönderir. "Harika. Teşekkürler. Annene ve babana benden selam söyle, olur mu?"

Alix içeri döndüğünde Josie gitmiştir. Mutfak hâlâ hafif bir dezenfektan ve bok kokmaktadır ve temiz hava almak için sürgülü kapıları açar. Sonra kendine bir ve bilgisayarını açıp Google'da "Brooke Ripley "i aratıyor.

Birçok kişi var, çoğu Roxy'nin Brooke'u olamayacak kadar yaşlı. Instagram'ı açıyor ve onu orada arıyor. Beş tane var. Hiçbiri tam olarak doğru görünmüyor ama sırayla her birine tıklıyor. Yaşadıkları yerler birilerinin Kilburn'de büyümüş olan biri, en azından yirmi bir yaşına kadar yaşayamazdı. Hiçbiri de tam olarak doğru görünmüyor. Sonra Facebook'a giriyor ve onu orada arıyor. Önce People'a tıklar ama bir kez daha beklenmedik adaylarla karşılaşır.

Gönderiler'e tıklıyor. Ve orada - kalbi durur ve sonra hızla atmaya başlar - kayıp bir kızla ilgili bir dizi gönderide onun adı, Brooke Ripley , vurgulanmıştır.

Alix ilk gönderiye tıklar. İlk birkaç kelimeyi okur: 'Lütfen yardım edin! Kilburn/Paddington/Queen's Park/Cricklewood bölgeleri. Güzel yeğenim Brooke...' Ve sonra başladı.

Josie onun önünde durmuş, Fred'i tutmaktadır.

"Oh!" diyor Alix. "Beni zıplattın!"

"Üst katın zeminini temizledim," diyor. 'Ve içeri biraz hava girsin diye pencereyi açtım. Bana biraz hava vermek istersen

Taze nevresim, ben takarım.'

"Harika. Bir dahaki sefere yukarı çıktığımda sizin için biraz getiririm. Tekrar çok üzgünüm. Şimdi iyi görünüyor. Sanırım sadece sisteminden geçmesi gerekiyordu. Onu daha önce hiç böyle bir şeyle beslememiştim. Belli ki bunun için yaratılmamış.'

"Tanrı onu korusun," diyor Alix. 'Zavallı küçük şey. Bu sabah biraz daha kayıt yapmaya hazır mısınız?"

Josie başını sallar. "Kesinlikle. Evet. Kendime bir kahve alayım.'

Harika. Ben lavaboya gideyim. Yakında görüşürüz.'

Alix dizüstü bilgisayarını kapatır ve üst kattaki dolaptan Josie için yeni yatak örtüleri almak üzere yukarı çıkar. İniş. Onları merdivenlerin dibinde bırakır, Josie'nin kendi başına yapmasına izin vermek niyetindedir, ancak bir şey onu taşımaya zorlar

Merdivenlerden en üst kata çıktılar. Yedek odaya açılan kapı oda aralık. Bir esinti açık pencereden perdeleri yıkıyor.

Josie'nin giydiği kıyafetler

Cumartesi sabahı erken saatlerde gelen çamaşırlar yıkanmış ve tazelenmiş olarak ayaklı askıya asılmıştır. Alix'in Josie'ye ödünç verdiği pijamalar düzgünce katlanmış soyulmuş yatak. Lavabonun üstündeki cam rafta, Alix'in oraya koyduğunu hiç hatırlamadığı bir tüp fondöten ve bir tüp maskara durmaktadır. Onları alır ve sanki ona bir açıklama yapabileceklermiş gibi merakla onlara bakar.

Sonra yeni kıyafetlerle yatağı yeniden yapmaya koyulur. Yastıkları kılıflarına yerleştiriyor, Yorganı kılıfına sokar ve çarşafı yatağın altına sıkıştırır ve tam bunu yaparken sert bir şey hisseder ve soğuk. Onu bulur ve çıkarır.

Bu bir anahtar. İçindeki kağıt etikette 6 rakamı yazılı olan bir fob'a takılı. Anahtarlığın üzerinde kurumuş kan izleri var. Alix onu düşürür, sanki çok sıcakmış gibi, sonra kaydırır, hızlıca, acilen yatağın altına geri döner ve yatak odasının kapısını arkasından kapatır.

Josie mutfakta onu bekliyor. Gülümsüyor. "Hazır mısın?" diyor.

Alix başını sallar.

Merhaba! Ben senin doğum günü ikizinin!
NETFLIX ORJİNAL DİZİSİ

Ekranda ikolata rengi Labrador'uyla parkta yürüyen bir kadın görülüyor. Güneş onun arkasında gökyüzünde batmaktadır ve koyu, kan kırmızısıdır.

Bir sonraki çekimde küçük bir koltukta otururken, ızgarada yanan odun ateşinin yanında, ayaklarının dibinde uyuyan köpeği görülüyor.

Kadının önünde bir kadeh kırmızı şarap var ve bacakları altında kıvrılmış. Altındaki metinde şöyle yazıyor:

Ffion Roberts, Brooke Ripley'in teyzesi.

Ffion adlı kadın, ekranda kısa bir süre gösterilen dizüstü bilgisayarını açar.

Bir Facebook gnderisini gösteriyor.

Kamera Ffion'a döner ve onun yazıyı okuduğunu gösterir:

"Lütfen yardım edin! Kilburn/Paddington/Queen's'de Park/Cricklewood bölgeleri. Güzel yeğenim Brooke, arşamba günü okul balosuna gitti. Arkadaşlarına daha sonra 'bir arkadaşıyla' buluşacağını söyledi ve okul arkadaşları onu dışarıdaki otobüs durağında uğurladı. Cricklewood'daki Shoot Up Hill'de bulunan balo mekanına akşam saat dokuzdan hemen sonra gitmiştir. Yirmi sekiz numaralı otobüse saat dokuz on birde bindiğini ve Maida Vale'nin tepesinde saat dokuz yirmi ikide tekrar indiğini gösteren kamera kayıtları elimizde mevcuttur. Ondan sonra nereye gittiğini bilmiyoruz ama Telefonuna cevap vermiyor, annesi ve tüm ailesi çok endişeli. arşamba günü saat dokuz buçukta kiminle buluşacağı konusunda bir fikriniz varsa lütfen bize bildirin. Ve lütfen bunu gidebildiği yere kadar paylaşın. Bu Polis bilgilendirildi ancak yapabilecekleri çok fazla şey yok."

Dizüstü bilgisayarını kapatıyor ve röportajı yapan kişiye bakıyor. Gözleri yaşlarla dolmuştur. Yüzü buruşuyor ve ağlamak üzere olduğu belli oluyor.

"zr dilerim.

Kameraya arkasını dönüyor.

"Çok özür dilerim. Bir dakikanızı alabilir miyim?"

Çarşamba, 17 Temmuz

Facebook gönderisinde Brooke Ripley'in üzerinde beyaz bir bilek boyunda bir elbise ve gümüş spor ayakkabılar. Fotoğrafta dalgın, kırılğan ve kendinden emin görünmüyor. Bunun tek nedeni Alix'in bu kızın sadece altı hafta önce

Walter Fair tarafından tımar edildi ve istismar edildi.

Onun ruhunun derinliklerine iniyor, başının belirsiz eğitiminden, gülümsemesinin inceliğinden çok şey okuyor.

Aslında, Brooke Ripley'in okul balosuna gitmiş olmasına şaşırır, her şeyin korkunç arka planı göz önüne alındığında.

Yaklaşık yirmi kez paylaşılan Facebook gönderisi, Brooke'un teyzesi Ffion'un Brooke'un annesi adına yazdığı bir ricadır.

Alix yorumları okuyor. Hepsi "düşünceler ve dualar" türünden. Kimsenin bir fikri yok. Balo fotoğrafının kenarlarında Brooke'la birlikte olan Mia adında bir kız cevap verir: "Fotoğraftaki benim. Kaybolmadan birkaç dakika önce onu gördüm. O olduğunu söyledi

eve dönüyor. Keşke nerede olduğunu bilseydim," yazısına üzgün bir yüz emojisi ve bir kalp eşlik ediyor.

Alix, Mia'nın profiline tıklar ve arkadaş listesine erişimi engellemeye kadar maksimum güvenlik ayarlarına sahip olduğunu görür. Mesaj'a tıklar ve bir süre Messenger'daki boşluğa bir an baktı. Ne söyleyecekti? Ve nasıl söyleyecekti?

Ve Alix neden Brooke Ripley'i hiç duymadığını merak ediyor? Neden onun adı ve fotoğrafı güzel beyaz elbise 2014 yazıyla eş anlamlı değil mi? Ve sonra Alix, Haziran 2014'te uykusuz bir bebeği ve altı yaşında alıngan bir çocuğu olduğunu fark eder. Derinlerde bir yerde

Erken ebeveynlik kuyusunun içinde, bu yüzden belki de bu hikayeyi o zamanlar görmüş ve tamamen unutmuştu, ya da belki de daha büyük bir şey tarafından hızla alt edilmişti?

Merdivenlerden gelen ayak sesleriyle ekranları değiştiriyor. Gelen Josie'dir, hâlâ Alix'in Cumartesi günü ona ödünç verdiği kıyafeti giymektedir. Şimdi çarşamba. Kendi kıyafetleri odasında asılı, temizlenmiş ve giymeye hazır. Ama o hâlâ Alix'inkileri giyiyor.

"Düşünüyordum da," diyor Alix. 'Eğer birkaç gün daha burada kalacaksan, senin evine gitmemi ister misin? ve senin için kıyafet alayım mı?'

Josie'nin yüzünde bir şeyin parladığını görür. "Hayır," der, ağzı sıkı sıkıya kapanmıştır. "Hayır, teşekkür ederim.

'Hava değişiyor ama - önümüzdeki birkaç gün gerçekten çok sıcak olacak. Otuzu zorluyor. Sana şu yazlık elbiselerden biraz daha alabilir miyim?'

"Dürüstçe. Josie'nin ağzı yumuşar. "Gerçekten. Sorun değil. "Fikrini değiştirirsen bana haber ver.

"Evet," diyor Josie. "Yapacağım.

Peki sen ne yapacaksın? Cumartesi günü mü? Nereye gideceksin?'

Bu sorunun cevabını bulurken Josie'ye çok fazla bakmamaya çalışıyor, çünkü zaten mücadele edeceğini biliyor, Josie'nin her günün sonundan öte bir planı olmadığını zaten biliyor.

"Sanırım..." Bir an duraksıyor. "Emin değilim. Yani, nasıl hissederdin...?' Alix sertleştğini hisseder.

"Katlanabilir bir yatak olduğunu fark ettim. Çalışma odasında. Yani, kız kardeşin buradayken orada uyuyabilirim. Cumartesi gecesi çalışma odasını kimsenin kullanacağını sanmıyorum. Ve kesinlikle yolundan çekilirim, böylece ve kız kardeşin kardeşçe şeyler yapabiliyor mu?'

Alix'in ağzı kurudu. İşte bu kadar. Bu, onunla olan ilişkisinin içine metaforik olarak koyduğu çizgiydi. İlk günden beri Josie ve her gün bir adım daha atıyorlar.

biraz daha yaklaştılar ve biraz daha yaklaştılar ve şu anda uzanmış ayak parmaklarıyla dokunuyor ve bu çizgi bir kez ihlal edildiğinde Alix'in artık durumun kontrolünü nasıl yeniden ele geçireceği konusunda hiçbir fikri yok. Mide bulandırıcı bir kesinlikle Josie'nin Cumartesi öğleden sonraya kadar evinden gitmesi gerektiğini biliyor. Ama aynı zamanda mide bulandırıcı bir kesinlikle

Kesin olan şu ki, Josie şu anda onu kontrol ediyor ve hazır olmadan önce evi terk etmesini istiyor.

podcast'in tam da sürükleyici ve kaçırılmayacak bir şey olma yolunda ilerlerken sonunu getirecekti. Tüm bunları,

'Nathan'a sorayım' demesi için geçen iki saniye içinde düşünüyor. Onu kızlardan atıyorum'

Cumartesi gecesi boşluğa düşebilir, o yüzden çalışma odasına gidip çalışabilir.

Josie'ye hızlıca bakar, başını hafifçe tehditkâr bir şekilde arkaya doğru eğdiğini ve soğukkanlı bir şekilde yönünü yeniden bulduğunu görecektir kadar uzun bir süre.

"Peki," diyor, "tamam. Ama mümkün olduğunca çabuk bana haber ver.

"Evet," diye sıcak bir şekilde yanıtlar Alix. "Evet! Elbette.

Josie o öğleden sonra işe gitmeyeceğini söylediğinde, Alix evden çıkmak için bir neden uydurur.

Josie ve Walter'ın Cuma gecesi evine girdikleri andan beri her şey çok yoğunlu. Her şey

her günün her dakikası

bu insanların varlığı ve onların korkunç, dağınık hayatları

Josie ve köpeğinin Alix'in evindeki fiziksel varlığıyla. Zaman biçimini ve anlamını yitirmiştir. Başka bir

hafta sonu yaklaşıyor ve bunun diğer tarafında

Hafta sonu okul döneminin sonu ve ardından altı uzun

hafta yapılandırılmamış zaman ve gevşek bacaklı günler

olacak ve normal ve sadece onun için hissettiren bir şeye

ihtiyacı var. Josie'ye bazı kütüphane kitaplarını iade

edeceğini söyler.

kitaplarını okuduktan sonra öğle yemeğini kafede yemek için parka gidiyor.

Queen's Park'taki kafe, Nathan'la birlikte on yıl önce bölgeye taşındıklarından beri Alix'in hayatının büyük bir bölümünün temelini oluşturmıştır. Hayaletler görüyor ve geçmişin yankılarını duyuyor.

Leon'a hamileyken, daha sonra yeni doğmuş bir bebek ve beş yaşında bir çocukla otururken, kreşteki annelerle, okuldaki annelerle, Nathan ve

hafta sonları çocuklar. Dondurma büfesi ona Leon ve Eliza'nın parlak mavi ağızlarını düşündürüyor.

balonlu sakız aroması yiyor. Soğutulmuş biralar

Dolaplar ona sıcak yaz öğleden sonralarında gündüz vakti içki içmenin verdiği hafif sersemlik hissini düşündürüyor. Her masada farklı noktalarda oturmuş, farklı versiyonlarını yaşamıştır.

kendini çoklu ışık kırıcı parçalara ayırır. Bugün kafede oturacak, bir panini yiyecek ve

Hayatının bir parçasını daha yaşayacak ve normal hissetmeye, altı hafta önceki Alix gibi, Josie Fair ile tanışmamış olan Alix gibi hissetmeye çalışacak.

Her zaman yediği keçi peynirli ve jambonlu panini ve buzlu çay siparişi verdi ve oturdu.

Önündeki masada numaralı tahta raketiyle yemeğinin gelmesini ve normal hissetmeyi bekler. Ama normal gelmiyor. Belki de normal olan oradadır, diye düşünür, parkın diğer tarafında bir yerdedir; belki de çocuklarını bazen kendilerini küçük hissettiklerinde götürdüğü kum havuzundadır. Ya da

Belki de macera oyun alanındaki teleferikte. Ya da kırk beşinci yaş gününün gecesinde Nathan'la birlikte sarhoş bir halde yanından geçtikleri hayvanat bahçesinde, karanlık gecenin havası çıplak tenlerinde hâlâ sıcaktı.

Panini gelir ve her zaman yediği paninin aynısıdır ama bu ona normal gelmemektedir. Josie, Alix'in normalini almış ve derinlerde bir yerde yutmuş gibi hissediyor.

Karanlığının içinde bir yerlerde. Alix yatağın altındaki kan lekeli ve 6 numaralı anahtarı düşünür

üzerine karalanmış. Josie'nin onu karıştırdığını düşünüyor.

ailesiyle dışarıdayken geri dönüşüm kutusuna atılmış. O düşünüyor

Josie'yi şu anda evinde, Alix'in kıyafetlerini giyerken, Alix'in makyajını yaparken, saçlarını, ölü deri hücrelerini gittiğı her yere saçarken hayal ediyor. Josie'nin çalışma odalarına girdiğini, çekyatı gördüğünü, Alix'in banyosuna girdiğini, fondötenini aldığını hayal ediyor. Sonra Walter'ı seks yaparken görür.

Brooke'la, kulağı duvarda Erin'le, Josie hiçbir şey olmamış gibi davranıp hayatına devam ediyordu.

Alix panini'yi itiyor ve ayağı kalkıyor. Bu podcast'i bitirmesi gerekiyordu. Bitirmeli, bu pisliğin içine dalmalı, bu sefil hikâyenin sonuna gelmeliydi, Josie'yi evinden çıkarmak ve hayatını geri kazanmak. Ama önce Josie'nin dairesinin önünden geçip pencereden bakması gerekiyor, Walter'ın ne yapıyor ya da düşünüyor olabileceğini anlamaya çalışacak.

12.30'da.

Alix bir saatliğine gideceğini söyledi. Yapacaklarını söyledi. Döndüğünde kayıt yapacaktı, eğer Josie isterse.

Josie, bir saatin uzun bir süre olduğunu düşünüyor. Birinin evinde yalnız kalmak için uzun bir süre. Alix, Josie'ye öğle yemeğini kendisinin yemesini söyledi. "Buzdolabında ne varsa, buyur ye.

Josie buzdolabına bakar. Fred'i hasta eden kahverengi şey her neyse, babanın geri kalanını görür.

Ürperiyor. Sonra bir blok kaşar görüyor ve ondan bir parça ile bir dilim ekmek ve tereyağının ihtiyacı olan tek şey olacağını düşünüyor. Küçük öğle yemeğini mutfak masasında boşluğa bakarak yer. Fred mutfağın etrafında Mutfakta kırıntı arıyorum. Yerler şaşırtıcı derecede dağınık. Bir somun ekmeğin üstünden plastik bir bükölme oldu.

Üç gündür yerde ekmek var. Kimse görmüyor gibi. Alix'in Instagram'da sunmayı sevdiği imajla orantılı değil. Hiçbiri değil, gerçekten, yakından baktığınızda değil. Ama bu önemli değil. Josie doğal olarak Kendisi derli topludur, Walter öyle istediğı için derli

topludur,

Bu yüzden Alix'in üç gün boyunca bir tartışmaya yol açmadan yerde plastik bir ekmek torbası etiketi taşımaya izin verdiği için mutlu hissediyor.

Bir an sonra kendini mutfağa doğru yürürken, etiketi alıp pantolonunun cebine koyarken buldu.

İpek gibi pürüzsüz çekmeceleri açıp kapatıyor. ta ki içinde bir sürü şey olan dağınık mutfağa gelene kadar. Paket servis menülerini, biroları, Handy Andies paketlerini, bulldog klipslerini ve kitaplarını karıştırıyor. posta pulları, şişe tıparları ve lastik bantlar. Her şey oraya buraya atılmış, hiçbirinde düzen yok. Parmakları bir fotoğrafın parlaklığını hissediyor ve vesikalık fotoğraflardan oluşan bir sütun çıkarıyor. Leon'un görünüşü

Kasvetli ve ciddi, okul gömleğinin soluk mavi yakası görünüyor. Onu da cebine sokuyor.

Evdeki iç çamaşırı çekmecesini, pantolonunun arkasına sakladığı kupaları ve bibloları düşünüyor. Hayır. Sadece Alix'in. Diğerlerinin de. Bir anlığına eve gitmek, çocuğun çizimini, ekmek etiketini ve Leon'un fotoğraflarını çekmeceye koymak için bir kaşıntı hissediyor. Bunu yapabileceğinden emindi. Saniyeler içinde girip çıkabilirdi. Hiç kimse

Onu görmeye. Yarın, işten sonra gitmeye karar verir.

Sonra da üzerinde Nathan'ın bilgilerinin yazılı olduğu parlak siyah bir kartvizit çıkarıyor. Şirketinin adı - 'Condor and Bright, Ticari Gayrimenkul Danışmanları, EC1' - ve ofis numarasının altındaki cep telefonu numarası üzerine basılmış. Cebine koyuyor.

Merhaba! Ben senin doğum günü ikiznim! NETFLIX ORJİNAL DİZİSİ

Ekranda genç, çok neşeli bir kadın görülüyor. Sarı buklelerini at kuyruğu şeklinde arkadan bağlamış ve

büyük altın halka küpeler ve siyah bir hırka.

Loş ışıklı bir barda küçük kırmızı bir kanepede oturuyor ve birkaç kez kendini yeniden düzenlerken ve mükemmel pozu bulmaya çalışırken gösteriliyor.

"Bu açıdan üstümün altını görebiliyor musunuz?" diye soruyor röportajı yapan kişiye.

Röportajı yapan kişi mikrofondan 'Hayır, iyisin' derken duyuluyor. Kadın gülüyor ve "Güzel" diyor. İyi o zaman. Hadi gidelim.

Altındaki metinde şöyle yazıyor:

Katelyn Rand

"Josie'nin arkadaşı olduğumu söyleyemem. Onu tanıyordum. O da beni tanıyordu. Küçükken onun arazisinde yaşıyordum ve onu ve annesini hatırlıyorum. Özellikle de annesini.

Pat O'Neill'i herkes tanırdı. Hayattan daha büyüktü. Onunla ters düşmek istemezsiniz.

Katelyn alaycı bir şekilde gülüyor.

"Ve annemin bana Josie'nin on sekiz yaşında aniden evi terk ettiğini ve o zamanlar ortalıkta dolaşan dedikodulara göre yaşlı bir adamla gittiğini anlattığını hatırlıyorum. Onu son gördüğümde sanırım on yaşlarındaydım. Ve onu yıllar boyunca bir daha görmedim. Ta ki çalıştığı dükkana bir şeyler getirene kadar. Stitch, Kilburn'deki tadilat yeri, ve onu hemen tanıdım. Garip bir şekilde hiç değişmemişti. Hala aynı kıyafetleri giydiğine eminim.

gençken giyerdi! Ben de

Onunla sohbet ederken bana ne iş yaptığımı sordu, ben de ona oyunculuktan bahsettim. Mücadele ettiğimi söyledim. Bilirsin işte. Oyuncuların yaptığı gibi. Hafiflettim. Ve dedi ki - ve bunlar tam olarak onun sözleriydi - "Senin için bir işim olabilir. Bana numaranı ver." Ben de ona numaramı verdim ve birkaç gün sonra beni aradı. İşte bu kadar. Boğazıma kadar batmıştım. Boğazıma kadar.'

12.40.

Queen's Park'ın yemyeşil bahçesinden Josie'nin sokağının lekeli grisine on iki dakikalık bir yürüyüşle ulaşabilirsiniz. Güneşli bir günde bile alçı evler kötü durumlarıyla aşağılanmış görünüyor. Alix önce sokağın karşısından bakıyor, sonra da dışarıdan, doğrudan pencerelere. Cumbada bir masa görüyor. Koyu renkli bir ahşap, modası geçmiş türden. bu günlerde. Etrafında arpa bükümlü milleri olan üç koyu ahşap sandalye var. Eski görünümlü bir televizyona doğru bakan bir kanepa seçebiliyor. Boş duvarlar. Oturma odasına açılan bir mutfak, arka taraftaki bir oyuğa inşa edilmiş. Dolaplar beyaz plastik kulplarla kaplanmış çam ağacından. Bir kapıya açılan karanlık bir geçit seçebiliyor. Küçük pencerenin üzerindeki kot perdeler yarıya kadar çekilmiş. Aradaki boşluktan soluk çiçekli bir örtüyle yeni yapılmış bir yatak görebiliyor. yorgan ve iki çiçekli yastık, bir çift kot minder, birkaç beyaz Formika kaplı çekmece.

Önceki sahipleri tarafından yeni boşaltılmış, temizlenmiş, toparlanmış ve yeni sahipleri için giydirilmiş bir kiralık eve benziyor.

sonraki sakinler. Şu anda içinde yaşanan bir daireye benzemiyor. Büyük cumbalı pencereye geri döner, gözlerini tekrar odanın içinde gezdirir. Sabahın erken saatlerinde burada bir aile içi olayın meydana geldiğine inanmak zor. Cumartesi günü, büyük bir adam küçük karısını kanlar içinde kalana kadar dövdü.

Peki o koca adam nerede? diye merak ediyor. Orada bir dizüstü bilgisayar yemek masasında kapalı. Ama başka bir şey yok. Josie onu hiç dışarı çıkmayan biri olarak tarif etti. Her zaman evde olduğunu. Ama şu anda evde değil. Peki nerede o zaman?

Kanepeye bir kez daha bakar. Walter ve Josie'nin, Brooke'a yaptığı vahşetin ardından yan yana oturup sessizce televizyon izlediklerini hayal eder. Sonra Walter'ın beş yıl sonra karısının kafasını gecikmiş suçlamaları karşısında öfkeyle duvara vurdu.

Geri dönerken hafifçe soluna bakar. Birkaç yüz metre ötedeki Kilburn High Road'dan güneye, Maida Vale'ye doğru giden çift katlı bir otobüs görür. Ve onu gördüğünde, Brooke Ripley'in beş yıl önce beyaz sütunlu elbisesiyle otobüsten inişini düşünür.

Aslında tam orada, Kilburn High Road'un Maida Vale ile buluştuğu noktada.

Tam orada, Josie ve Walter'ın dairesinden iki dakikalık yürüme mesafesinde.

Öğleden sonra 2'de.

Alix gözlerini Josie'ye diker. Yüzünü yumuşak göstermeye çalışıyor ama bu zor çünkü içinde sert kenarlar, sivri uçlar ve karanlık hissediyor. Josie kulaklıklarını takmış ve Alix'in en sevdiği fincandan çay içiyor. (Alix şüphelenir Josie bunun Alix'in en sevdiği kupa olduğunu biliyor ve bu yüzden hep onu kullanıyor). Alix kumandanın sesini ayarlıyor ve sonra boğazını temizliyor, dizüstü bilgisayarının ekranında zıplayan satırları izliyor. Bir sonraki sorusu dilinde katı bir his uyandırıyor, sanki yanlışlıkla yutup boğulabileceği bir şey gibi. Tekrar boğazını temizliyor ve "Ee. Brooke'a ne oldu?"

"Brooke?"

Alix gülümser ve başını sallar. "Evet. Brooke.

"Hiçbir fikrim yok. Ondan bir daha haber almadım." "Ondan bir daha haber alamadınız mı?"

"Hayır.

"Onu bulmayı hiç denemedin mi?"

Josie gözlerini Alix'e dikti ve ona bir sorgulayan bir bakış. "Hayır. Neden yapayım ki? Yaptığı şeyden sonra mı?" "Belki bir fikri olabilirdi.

Roxy'nin nerede olduğu hakkında."

Alix cevap vermek için uzanan Josie'nin yüzünü izler. "Hayır," der bir süre durakladıktan sonra.

"Hayır. O yapmazdı

biliniyor. Büyük bir anlaşmazlık yaşadılar. Aralarındaki her

şey bitmişti.

Onları. Tamamen.'

Alix duygularını gizlemenin neredeyse imkânsız olduğunu düşünerek soğuk bir şekilde kaşlarını kaldırır.

"Brooke'la temasa geçmeme ne dersin?" diye soruyor. Olaylara onun tarafından baksam? Podcast için?

"Hayır.

Çarpılan bir kapı kadar ani ve kesin. "Neden olmasın?

"Çünkü... sadece, hayır. Bu çok fazla. Sana söylemek istediğim şeyi söylüyorum. Sana söylemem gerekeni. Hayatımı bu podcast'in diğer tarafında yaşamak zorundayım. Anlıyor musunuz? Kendimi göstermeliyim. dünyadaki yüz. Ve eğer onu bu işe bulaştırırsanız...' Durur ve nefes alır.

Alix bekler.

"Sadece ona güvenmiyorum. Hepsi bu.'

"Yine de merak ediyor olmalısınız? Ona ne oldu?"

Elbette merak ediyorum. Her zaman merak ediyorum. Roxy'yi. Ve Brooke'u. Her zaman. Sanki hayatım gibi... sanki o gün sona erdi. Bilirsin işte. Sanki tüm iyi şeyler durmuş gibi. "Ama Erin," diyor Alix. "Peki ya Erin?"

"Peki ya Erin?"

"Yani, size mutluluk getiriyor olmalı. Emin misin? Roxy gittiğinde onun için nasıldı? Erin hakkında neredeyse hiç konuşmuyorsun.

Josie omuz silkiyor. "Söyleyecek pek bir şey yok. "Peki, deneyelim mi? Josie başını sallar.

Merhaba! Ben senin doğum günü ikizim! NETFLIX ORJİNAL DİZİSİ

Ekranda, bir apartman dairesinde koltukta oturan ve bir otobüs geçerken pencereden bakan bir kadının dramatik bir canlandırması gösteriliyor.

Aşağıdaki metin okunmaktadır:

Alix Summer'ın podcast'inden kayıt, 17 Temmuz 2019

"Brooke olayından sonra, Walter ile olan ilişkim bir satranç oyununa dönüştü. Sanki bir piyon gibiydim. İhtiyaçlarım ve isteklerim hiç düşünülmeden, görünmez kocaman bir parmak tarafından bir kareden diğerine itiliyordum. Walter elbette kraldı ve evdeki her şey onu korumak için yapıyordu. Dairemizin kapısının arkasında, ailemin etrafında bir tür görünmez bariyer oluşturmıştım. Elbette bunu yıllardır yapıyordum, çocukların okulda olduğu on dört yıl boyunca, anneler ve öğretmenlerle birlikte ve sosyal hizmet uzmanları ve iş arkadaşlarım ve Yan ve üst kat komşuları; insanları uzak tuttum. Ama o zamanlar kimse gerçekten yanlış bir şey yapmamıştı. Tek endişelendiğim şey sahip olduğum için yargılanmakken kötü davranan çocuklar, şiddet uygulayan bir koca. Ama şimdi genç kızları baştan çıkaran ve onlarla kendi evinde yatan bir kocaya sahip olduğum için yargılanma tehlikesiyle karşı karşıyaydım ve evet, bilgisayarına girdim ve evet, yasadışı, iğrenç ve aslında çok üzücü ve evet, Walter bir sapık ve suçlu, iğrenç, itici, bir daha asla dokunmayacağım bir adam, o şekilde değil. Ve ona da söyledim. Ona bunu söyledim. evliliğimiz bitmişti. Bu yüzden yemek yaptım, temizlik yaptım, çalıştım ve güvendiğim insanlara gülümsedim, güvenmediğim insanların yanında başımı öne eğdim ve iki yıl önce Walter'a bir köpek istediğimi söyledim çünkü sevecek bir şeyim olmamasından bıkmıştım ve o da eğer bir köpek alacaksak, o zaman Bir Akita ya da Dobermann ya da yolda yürürken gurur duyabileceği bir şey istedi ve ben de "Hayır, bu köpek benim için ve bebek gibi taşıyabileceğim bir köpek istiyorum, çünkü bebeklerimi mahvettin, onları mahvettin" dedim.

"Çünkü o zamana kadar sadece Roxy gitmemiş, Walter da Erin'i istismar etmeye başlamıştı.
Ekran kararır ve jenerik başlar.

14.30'da.

"Suistimal mi? Ne demek istiyorsun?"

Josie başını hafifçe arkaya yatırır ve gözlerini tavana çevirir. Alix nefesi boğazında düğümlenmiş bir halde bekler. Sanki bunu başından beri biliyormuş gibi hissediyor, bir şekilde, sanki bu korkunç bir uğultuymuş gibi

En başından itibaren her şeyin arka planını.

"Neredeyse her gece ben uykuya daldığımda Walter yataktan kalkıp Erin'in odasına gidiyor. Sonra kalktığımda oturma odasındaki masada oturmuş, oyunculuk yapıyordu. hiçbir şey olmamış gibi."

"Ve? Yani - nereden biliyorsun?"

"Öyle işte. O adam kendini kral sanıyor, görüyorsun. Orada burada istediğimi yapmama izin veriyor, köpekle olduğu gibi. Mesela akşam yemeği için buraya geliyor. Ama bunu bir kralın yapacağı şekilde yapıyor. "Atılmış bir ikram. Koluyla işaret ediyor. 'Bunun için koşmalısın. Bilirsiniz işte. Ama ona göre o dairedeki her şey onun. Her şey ona ait ve ona artık onun olmadığını söylediğim an, artık bana dokunamayacağını anlayınca, en yakınındaki şeyi aldı. Erin'i aldı.'"

"Hiç bir şey gördün mü? Bir şey duydun mu?"

Josie başını sallar. 'Kulak tıkaçlarımı taktım. Sabah olana kadar odamda kalıyorum.

'Siktir! Josie!' Alix kendini tutamaz. Şok ve dehşeti kontrol edemez. Tarafsız olması gerekiyordu. Onun işi Yargılamak ya da tepki vermek için değil, sadece sormak ve dinlemek için. Ama bu - tepkisini düzeltecek, bunu biliyor - bu çok

özellikle de - ve evet, bunun en berbat klişe olduğunu biliyor - ama Özellikle de bir anne olarak.

"Ne yapmam gerekiyordu? Josie tersler. "Çok kademeliydi. İlk başta ne olduğunu fark etmedim. Ben sadece birkaç kez uyanıp yatağın boş olduğunu gördüm. Ona nerede olduğunu sordum.

Kanada'daki çocuklarıyla internette sohbet ediyordu. Ve düşündüm ki: Neden gecenin bir yarısı olmak zorunda? Akşamın nesi var? Neler olduğunu anladığımda, gelip bana anlatacağını düşündüm. Erin. I

beklemeye devam etti. Ama onun yerine, gittikçe daha çok içine kapandı. Ona verdiğim her şeyi yemeyi bıraktı. Her zaman

Mızmızdı ama gittikçe daha da mızmızlandı ve sonra bebek maması istemeye başladı.

"Bebek maması mı?

"Evet. Dedi ki, "Küçükken kullandığım şeyleri istiyorum. Bana kavanozdan verdiğin şeyleri. Beni kaşıkla beslediğin zamanları." Yani, ben onun bir çeşit - ne diyorlar buna? - gerileme, sanırım. Tekrar bebek olmak istedi. Güvende olmak için.'

"Ama, Josie, üzgünüm," diye araya giriyor Alix, Josie'nin önemli geçmiş hikayelerin üzerinden sıyrılarak. "Walter ne dedi? Yani, ona bir şeyler söylemiş olmalısın, değil mi?"

Josie başını sallıyor ve Alix o kadar yüksek sesle iç çekiyor ki dizüstü bilgisayarındaki ses ekranı çılgınca sallanıyor. 'Ben gerçekten

Üzgünüm, Josie. Gerçekten üzgünüm. Ama bunu açıklığa kavuşturmam gerek. Bana Walter ve Brooke'la olanlardan sonra en küçük kızınızın evden kaçtığını ve kocanızdan evlilikle ilgili yardımları geri çektiğinizi ve bunun sonucunda kocanızın büyük ergen kızınızı her gece yatak odasında ziyaret etmeye başladığını ve ona cinsel tacizde bulunduğunu söylüyorsunuz. Kızınız sadece bebek yemek isteyecek kadar gerilemeye başladı.

yemek yemeyi ve odasından çıkmayı tamamen bıraktı. Ve bu son beş yıldır devam mı ediyor?'

"Yaklaşık olarak. Evet.'

Josie'nin sesi kısık. Ağzı büzülmüş.

'Ve ne kızınızla ne de kocanızla bu konu hakkında konuşmadınız?

Başını salladı. "Bu doğru.

"Sadece... oluyor mu?

"Olur böyle şeyler.

Ve kızınız. Erin. Herhangi bir şekilde kısıtlandı mı? Yani, gitmekte özgür müydü?'

'Evet. Gitmekte özgürdü.'

"Ama gitmedi mi?

"Hayır. O yapmadı.

"Peki neden böyle olduğunu düşünüyorsunuz?

"Muhtemelen kafasının içine girmiştir. Muhtemelen her şeyin yolunda olduğunu düşünmesini sağladı. Onun yaptığı gibi. Anlıyor musun?'

Alix bir dakikalık sessizlik bırakıyor. Dinleyicilerinin bu noktada buna ihtiyacı olacak. Ama onun da buna ihtiyacı var. Sonra sorar cevabından korktuğu bir soru.

'Cuma gecesinden önce, Josie, Walter'la kavga ettiğinizde, Walter'ın seni dövdüğü gece, en son ne zaman Erin'i gördün mü?'

Omuz silkiyor. Burnunu çekiyor ve sandalyesinde hafifçe kıpırdanıyor. 'Yaklaşık altı ay mı? Belki bir yıl? O civarda.

'Hiç mi? Bir kere bile mi? Tuvalete bile gitmedi mi?' 'Ben evde olmayana kadar bekliyor. O istemiyor Beni gör.'

"Ama bunu nereden biliyorsunuz?

'Öyle olsaydı gelip beni görürdü, değil mi?

Ne zaman orada olduğumu biliyor. Onu besliyorum. Ona yemek bırakıyorum ve o da boşları odasının dışına koyuyor. Bir an için bile onu görmek istemediğimi düşünmeyin, çünkü onu görmeyi her şeyden çok istiyordum, ama bir şey bu kadar uzun sürdüğünde, bilirsiniz, gittikçe zorlaşıyor, değil mi? Geri dönmek daha zor ve

doğru olanı yapmak. Her gün, günde iki, üç kez kapısında durdum. Durdum. Kapıya dokundum ve elimi böyle yaptım. Elini yumruk yapıp parmak eklemleri. Sanki kapıyı çalacaktım gibi. Ve hiç çalmadım, Alix. Hiç yapmadım. Kendimden nefret etmediğimi düşünme çünkü kendimden çok nefret ediyorum. Çok fazla. Bunu kırmamın bu kadar uzun sürmesinden nefret ediyorum. Durdurmak için.'

"Ve benim evimde bir akşam yemeği yedi...?"

"Evet. İlk tanıştığımızda sana söylediğim gibi, her şey kalıpları kırmakla ilgiliydi. O gece süslü bir bara gitmek. Kottan kurtulmak. Seni tanımaya çalışıyorum. Bunu yapmak.' Aralarındaki boşluğu işaret ediyor. 'Sanki kırmaya hazır olmadan önce küçük kalıpları kırmak zorundaymışım gibi büyük olanlar.'

Alix yavaşça başını sallar ve kısık gözlerle Josie'ye bakar. "Anlıyorum," der. Gerçekten anlamasa da. "Anlıyorum. Ancak Erin'in son birkaç aydır sanal bir münzevi olduğunu, odasından ya da evden çıkmadığını söylüyorsunuz. Peki, nerede

Cuma gecesi tam olarak nereye gitti? Hangi arkadaşında kalmaya gitti?"

Josie kendini yeniden konumlandırır.

"Hiçbir fikrim yok." "Okula birlikte gittiği biri mi?"

Bundan şüpheliyim. Hayır, muhtemelen oyunlardan tanıdığı biri. Çevrimiçi bir arkadaş.'

"Onun için çok endişeleniyor olmalısın.

Evet, öyleyim. Onun için çok endişeleniyorum. Onun için endişeleniyorum ve Roxy için de endişeleniyorum.

Peki ya Walter? Walter için endişeleniyor musun?"

'Tanrım. Hayır. Onun için neden endişeleneyim ki? O bir sapık ve karısını döven biri. O bir canavar. Ondan nefret ediyorum. Ondan kesinlikle nefret ediyorum. Sevindim-'

Kendini kısa kesiyor.

"Neye sevindin?"

"Bana vurduğu için mutluyum. Canımı yaktığı için mutluyum. Beni oradan çıkardı. Beni o hasta hapishaneden

kurtardı. Özgür olmak için o dayağı yine yerdim.

Yüzü sertleşiyor ve Alix bunun bir belgesel, podcast değil. Dinleyicilerinin Josie'nin yüzünün nasıl donup bir maskeye dönüştüğünü ve o siyah gözlerinde beliren ve yanağından aşağı düz bir çizgi halinde dökülen tek, gliserinli gözyaşını görebilmelerini diliyor.

Ona ne olacak? Walter'a? Erin'e ne yaptığını polise anlatacak mısın?'

Gözyaşını elinin tersiyle siliyor ve burnunu çekiyor. "Hayır," diyor. 'Bu benim yapacağım bir hareket değil. Bu Erin'e bağlı.

"Onunla bu konuyu konuştun mu?

Hayır. Onunla hiç konuşmadım. Telefonlarıma çıkmıyor. Ya da mesajlarıma cevap vermiyor.

Alix ağzıyla bir daire çizer ve nefes verir. Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyor. Hiçbiri. 'Daireye gidip Erin'in bilgisayarını incelemeyi düşündün mü?

Ne bulabileceğine bakıyor musun?'

"Bilgisayarlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. "Evet, ama ben biliyorum.

Seninle gelebilir miyim?'

'Hayır. Hayır, teşekkür ederim. Erin hazır olduğunda bana gelecek.

"Ama Josie, bir düşünsene. Erin yıllardır sizin çatınız altında istismara uğruyor. Onu korumak için hiçbir şey yapmadınız. Tuvaleti kullanmadan önce sen evden çıkana kadar bekliyor. Sana ne oluyor da seninle temasa geçebilir miyim?'

Josie iç çekiyor ve omuz silkiyor. "Muhtemelen haklısın," diyor.

"Haklı olduğunuza eminim. Ama ne olursa olsun, bu onun için o adamla o dairede kalmaktan daha iyi. Ne olursa olsun, en azından özgür.'

15.30'da.

Alix okul kapısının önünde duruyor. Bugün henüz yürüyüşe çıkarılmamış olan köpeğini getirmiş. O

biraz erken çıkmak, biraz geç çıkmak için bir bahane arıyordu. Kafası patlıyor. Kendini hasta hissediyor.

Anneler sohbet eder

onunla sohbet ediyor ve o da son birkaç saatini geçirdiği yerden kendini tamamen uzaklaştırma fırsatından memnun bir şekilde karşılık veriyor. Köpek başka bir köpek görüyor ve ona havlıyor ve Alix köpeğin sahibinden özür diliyor.

Çocuklar etrafta yaygara koparıyor

Küçük bir köpek ve Alix "Dikkatli ol, biraz huysuz olabilir" diyor. Birisi köpeğin kendisine ait olup olmadığını sorar ve o da 'Hayır, bir arkadaşıma ait' der, sonra kendini düzeltir ve 'Bir arkadaşım' der.

Tanıdığım biri.'

Çocukları parka götürüyor ve onları salıncakta izliyor, köpeği kolunun altına sıkıştırıyor. Köpeğin konuşabilmesini diliyor. Köpek bilirdi, diye düşünür, köpek her şeyi bilirdi. Josie'nin annesiyle konuşmak ister ama Josie'ye konuşmayacağına dair söz vermiştir.

Walter'ı, onun Cuma akşamı yemeğe geldiği zamanki halini düşünmeden edemiyordu. Kırışıklıkları hâlâ içinde olan yepyeni kıyafetleri. Ölçülü içişi (bütün gece sadece iki bira içmişti). Sessiz bir şekilde

Kayıt stüdyosunda onunla 'Jojo' hakkında, yalan söylemesi ve kendi anlatısına uygun hikayeler uydurması hakkında konuştu. Bunu bir gaz vericinin davranışına bağlamıştı; tüm bunların onun oyununun bir parçası olduğunu varsaymıştı. Belki de öyleydi. Ama o rahatsız edici şeyi değiştiremez. başka bir şey olduğunu hissettiriyor. Kontrolcü ve baskın bir adamın işlevsizliği yüzünden mahvolmuş bir ailenin bu karanlık ama bir şekilde tipik hikâyesinin ardında bir şey var.

O görüldüğü gibi biri değil. Hiç de değil.

Söylediği buydu. İçgüdüleri ona her ne kadar tacize uğradığını söyleyen bir kadına inanmasını söylese de, Josie'ye güvenilmemesi gerektiğini de söylüyordu.

Perşembe, 18 Temmuz

Alix ve çocuklar okula gitmek için ayrıldılar, ama Nathan işe geç kalıyordu. Josie onun Alix'e sabah 10'da Bishopsgate'te bir toplantı olduğunu söylediğini duymuştu. önceden ofise gitmesine değer.

Tıpkı Alix'in tahmin ettiği gibi, hava Temmuz ortası için hoş bir havadan dayanılmaz derecede sıcak bir havaya dönüştü. Nathan dizüstü bilgisayar ve bir fincan kahvesiyle bahçede oturuyor ve Josie buradan bile onun alnındaki ter damlalarını görebiliyor. Josie'nin aklına Nathan'ın sabahları bahçede oturduğu gelir.

kasıtlı olarak onunla içeride aynı alanı paylaşmak zorunda kalmamak için. Gülümsemeye zorlar ve boşluktan içeri süzülür.

sürgülü cam kapılar arasında. Hâlâ Alix'in Cumartesi günü ona verdiği kıyafetleri giyiyor. Odasında asılı kendi giysileri var ama temiz olmalarına rağmen artık onları giymek istemiyor. Merdivenlerden indiğini gören Alix'in ona acıyacağını ummuştu.

Her sabah aynı bluz ve pantolonu giyiyor, belki ona yeni bir şeyler ödünç vermeyi teklif eder diye. Ama vermedi.

"Tanrım," diyor Nathan'dan birkaç adım ötede durarak. 'Kaynıyor ve saat dokuz bile değil!

"Öğle yemeğine kadar otuz iki diyorlar.

"Lanet olsun.

Sessizliğin geçmesine izin verdikten sonra ona dönerek, "Bu arada. Alix Cumartesi gecesi çalışma odasını kullanabileceğinizi söyledi. Kız kardeşi buradayken?"

"Ah," der, biraz telaşlı görünerek ve Josie, Alix'le onun arkasından gizlice, özel olarak bu konu hakkında konuştuklarını hemen anlar. "Şey, evet. 'Evet. planı. Ama hayır. Görünüşe göre, şimdi hepsi yatıya kalıyor.

Sanırım Alix sana söyleyecekti. İki kız kardeş ve üç çocuk. Katlanabiliri kullanacaklar. Yani...' Boğazını temizler ve sözünü keser.

Yalanlar. Hepsi.

"Oh," diyor Josie. 'Sorun değil. Ben bir şeyler bulurum. Peki ya sen ne yapacaksın? Sen nerede saklanacaksın?'

"Oh, muhtemelen biraz burada takılacağım ve sonra birkaç arkadaşım ile birkaç içki içmek için saat yedi civarında yola çıkacağım.

"Geçen Cuma akşam yemeğine gelmediğinde birlikte olduğun arkadaşların mı? Sözlerine bir parça şaka katmaya çalışıyor ama başaramıyor. O kadar kızgın ki çılgılık atabilir.

Ona kararsız bir bakış atıyor ve omuz silkiyor. "Ben Henüz emin değilim," diyor. "Emin değilim. Sonra kahvesini yudumluyor, ellerini bacaklarına vuruyor ve şöyle diyor: 'Pekala, işe gitme vaktim geldi. Bugün ne yapıyorsun?'

"Pek bir şey yok. Biraz daha podcast yapacağız, sonra işe gideceğim. Hepsi bu kadar.'

'Peki senin planların neler Josie? Genel olarak mı? Yani, Cumartesi gününden itibaren bir plana ihtiyacın olacak.

Değil mi?'

Josie ona soğukkanlılıkla bakar. Senaryo dışına çıktığını söyleyebilir.

Alix'in ona söylemesini istediği şey bu değil. Bu, o düşünüyor Öfkeyle, onu hiç ilgilendirmes. Ama "Evet, bir plana ihtiyacım olacak" derken medeni görünmeyi başarıyor. Ama ne

Bulduğum bir şey var ki Nathan, sen bir yol çizmeyi unuttuğunda hayat sana yolu gösteriyor. Yani, bekleyip görelim. Omuz silkip mutfığa geri dönüyor, köpeği kucağına alıp odasına götürüyor ve birkaç dakika sonra Nathan'ın ön kapıyı arkasından çarpma sesini duyana kadar orada bekliyor. Yatak odasındaki küçük pencereden onu izliyor, takım elbise ceketini omzuna atmış, aptal güneş gözlüklerini aptal burnuna takmış, sanki evrenin kralymış gibi caddede yürüyor.

Alix okuldan sonra alışverişe gideceğini söyledi, dokuz buçuk gibi evde olacağını söylemişti. Saat 9.10'dur ve Josie köpeği odasına kapatır ve parmak uçlarında bir sonraki kata iner. Alix ve Nathan'ın yatak odasının kapısı ardına kadar açıktır,

Bunun da Alix'in insanların içeriği görmesini önemsemediğine dair bir tür işaret olduğunu düşünüyor. Henüz odalarını doğru dürüst incelememişti. Çok fazla hissettiriyor. Çok fazla. Ama Nathan 'planlardan' bahsederek onu kötü bir ruh haline soktu.

Eğer Nathan bir planı olması gerektiğini düşünüyorsa, o zaman bir planı olacağına karar verir.

Alix ve Nathan'ın yatağı çok büyük. Rattan ve soluk yeşil kadifeden yapılmış bir yatak başı var. Yatak toplanmamış; yatağın ayak ucunda, bir önceki gecenin yaklaşan sıcaklığında atıldığına şüphe olmayan devasa hacimli kremi yorgan bulutları toplanmış, üst uçta iki şişman yastık servet kurabiyelerine sıkıştırılmış ve her iki tarafta da iki tane daha yere atılmış. Duvarlara asılmış bir baskılar, tablolar ve fotoğraflardan oluşan bir karmaşa. Tavandan bir çift süt beyazı ışık sarkıyor, her birinde bir tane

Josie, masa lambası yerine yatağın yan tarafında bir lamba olduğunu tahmin ediyor. Arka bahçeye bakan, içine küçük bir koltuk yerleştirilmiş kare bir cumba var. Çoğunluğu Nathan'a ait olan atılmış kıyafetlerle dolu, aralarında iğrenç görünümlü bir çift yırtık çorap da var (yeni çorap alacak parası var sanırsınız).

Yatak odasıyla ebeveyn banyosu arasında bir tür antre ya da giyinme alanı var, iki yanında giysiler asılı: Alix'inkiler bir tarafta, Nathan'inkiler diğer tarafta. Bir iki dakikasını Alix'in giysilerini karıştırarak geçiriyor. Kumaşları parmaklarının arasında ovalıyor, ipekleri ve çarşafları ve yumuşak bambu pamukları. Altındaki ayakkabı çekmecelerini açıyor ve sıra sıra dizilmiş altın rengi bantlı sandaletlere, süet topuklu botlara ve bilekten bantlı ipek topuklara bakıyor. Onları çıkarıp denemek, boy aynasında kendine hayran olmak istiyor. Ama dakikalar ilerliyor, o yüzden Nathan'ın rayına dönüyor ve elbiselerini

karıştırmaya başlıyor

ceplerinde. Ne aradığını bilmiyor.

Kesinlikle, ama Nathan'ın yeterince aptal olduğuna ve Alix'in ihtiyaç duyacağı bir şeyi bulması için yeterince güvendiğine dair çok güçlü bir his var.

Buruşuk kağıt makbuzları, kartvizitleri ve boş sakız paketlerini çıkarıyor. Ataşları, şeker paketlerini ve buruşmuş kağıt tüpleri çıkarıyor.

pipetler; Brüksel ve Dublin uçuşları için biniş kartları; bir tarak; yarım Polo nanesi. Ve sonra, evet. İşte.

Tam orada. Mavi iş ceketinin iç cebinde tam da aradığı şey vardı. Küçük, şeffaf bir çanta.

Beyaz toz kalıntıları iç kısımlarına yapışmış. Onu şimdi bir barda, kravatını omzuna atmış halde hayal ediyor, Etrafı tekila shotları ve cam masada kokain çeken adamlarla çevrili. Aşağılık, diye düşünüyor.

Sadece aşağılık. Evde karısı ve çocukları varken. Başka bir cebinde, üzerinde bir yazı olan bir kağıt peçete parçası bulur.

Üzerinde okunamayan bir numara yazılı. Bir diğerinde ise üzerinde 23 numaralı odanın yazılı olduğu bir otel anahtar kartının (Railings) karton kılıfı.

Üç eşyayı da alıp cebine koyar, odasına geri döner ve Alix'in eve gelmesini bekler.

Nathan onun bir planı olmasını istiyor. Artık bir planı var.

Alix birkaç dakika sonra döner. Çantalarla yüklüdür.

Josie de onu süpermarketten aldığı meyveleri mutfaktaki adaya boşaltırken izliyor. Kavun ve çilekli meyve kasesi. Çıtır Fındıklı Mısır Gevreği. Kocaman bir biftek. Bir torba soğan. Üzerinde bulut-kediye tıpatıp benzeyen bir kedinin resmi olan kedi maması poşetleri, sanki Alix'in kedisi onun için kişiselleştirilmiş bir akşam yemeği tasarlatmış gibi.

Josie Alix'e, "Anneme gideceğim," der. "Cumartesi günü. Kız kardeşlerin geldiğinde."

Alix yaptığı işi bırakır, elinde bir silindir çikolatalı bisküvi tutmaktadır. "Oh!" dedi. "Tamam."

Harika. Onunla temasa geçme fikrini ne değiştirdi?'

Josie omuz silkiyor ve Fred'in kürkünden küçük bir tüy koparıp tembelce yere bırakıyor. "Sanırım başka seçeneğim yoktu. Yani, Nathan bana diğer kız kardeşinin kalmaya geleceğini söyledi. Bu yüzden katlanabilir yatağın alınacağını biliyorum. Gerçi diğer kız kardeşinin Londra'da yaşadığını sanıyordum?

Evet. Evet, yle. Ama çocukları bu fırsatı kaçırmak istemedi.

eğlenceye. Onlar da yatıya kalmak istediler. Yani evet. Bunun için özür dilerim. Biraz son dakika işi oldu. Ama anneni göreceğin için çok mutluyum! Bence gerçekten zamanı geldi.'

Josie, Alix'in sözlerini ciddiye almış gibi başını sallar. düşündü ve şimdi onunla aynı fikirde. 'Neyse o,' diyor. 'Ama ben hala buradayken, iki günümüz daha var.

onlardan en iyi şekilde

yararlanmalıyız. "Podcast'i mi kastediyorsun?

"Evet. Elimizden geldiğince çok şeyi kayda almaya çalışmalıyız.

Josie, Alix'in pamuğunun altında kalbinin sıkıştığını hissediyor.

Gelecek haftayı düşününce pahalı bir tişört giyiyor.

Havadaki sıcaklığı hissediyor, güneş boş gökyüzünde yay çizmeye başlayıp Alix'in mutfak eklentisinin cam çatısından içeri girerken şimdiden yakıyor ve daha da sıcak olacak.

Pazar günü hava 35'i gösterecek.

Daha fazla vakti olacağını düşünmüştü. Zamanı tükeniyor.

Alix'in düşünceli bir şekilde ona baktığını görmek için başını kaldırıyor.

'şu anda konuşacak başka ne var emin değilim. Yani, sonuna geldik sanırım? Bugüne kadar geldik. Cuma gecesi olanları saymazsak tabii. Konuşmak ister misin?

Bu konuda?'

Josie başını sallar, ağzı sımsıkı kapalıdır.

"Gidelim mi...? Alix stüdyoyu işaret eder.

"Evet," diyor Josie. "Hadi.

Merhaba! Ben senin doğum günü ikizinin! NETFLIX ORJİNAL DİZİSİ

Ekranda karanlık bir sokakta yürüyen bir çiftin dramatik bir canlandırması gösterilir.

Metinde şöyle yazıyor:

Alix Summer'ın podcast'inden kayıt, 18 Temmuz 2019

"İlk etapta gitmek istememişti. Çok yaygara kopardı. Ona güzel yeni kıyafetler aldım ama onları giymeyi reddetti, Primark'tan ucuz şeyler giymekte ısrar etti, Sırf bana inat olsun diye saçlarını kasten berbat bir şekilde kestirdi. Ve tabii ki Nathan ortaya çıkmayınca...'

Josie iç çekiyor.

"Ne kadar sinirlendiğini görebiliyordunuz. Ve sonra Bütün eve yürüyüş boyunca sızlandı. Ondan geldiğini hissedebiliyordum.

Karanlık öfke gittikçe artıyordu. Eve vardığımızda...'

Ekranda bir çiftin kendilerini Fuar binasına bıraktıkları görülüyor.

'... atmosfer kokuşmuştu. O noktada öfkemi kontrol edemiyordum. Her şeyi hissettim, her şeyi, bir fırtına gibi içimde yuvarlanıp çalkalanıyordu ve sonunda, bunca yıldan sonra, ben

onu içimden çıkarıp havaya fırlatacak gücü buldum, Walter'ın tam gözlerinin ortasına vurmak için. Ona bağırdım. "Pedofil! Sen bir pedofilisin! Beni yetiştirdin ve ne istediğimi bilemeyecek kadar küçükken beni aldın. Sonra Brooke'a göz kulak oldun ve ne istediğini bilemeyecek kadar küçükken onu aldın. Ve sonra kendi kızını istismar ettin. Roxy'ye yaptıklarından sonra elinde kalan tek kızını. Kızını defalarca istismar ettin ve ben de bunu yapmana izin verdim.

Çünkü senin tarafından buna inanmaya programlandım.

Sen Tanrı'sın ve istediğin her şeye sahip olabilirsin. Ama sen Tanrı değilsin Walter ve istediğin hiçbir şeye sahip olamazsın. Sahip olamazsın. Ve bu gece bitecek. Erin'e yaptığın şey. Bu gece bitecek. Artık yok. Artık yok."

"Sonra koşarak Erin'in kapısına gittim ve kapıyı iterek açtım; bebeğim, Erin'im, kocaman, ölü gözlerle bana bakıyordu. Dedim ki, "Çantayı hazırla, bebeğim. Çabuk ol. Seni buradan çıkaracağım. Gidiyoruz." Dedim ki, "Babamın ne yaptığını biliyorum.

yapıyorum ve çok ama çok üzgünüm bebeğim. Seni terk ettiğim için çok üzgünüm." İşte o zaman hissettim, başımın arkasına bir darbe, ardından derin bir ısı, acı ve ıslaklık yayıldı. Döndüm ve Walter'ın kolunun bana doğru geldiğini gördüm, elinde az önce vurmak için kullandığı uzaktan kumanda vardı.

elinde tutarak yüzüme doğru geldi ve sonra yüzümün ve başımın her yerine vurdu. Erin sadece orada duruyordu; çok zayıftı. Çok zayıftı. Kendimi Walter'a doğru attım ve iki elimle göğsüne bastırarak "Yeter. Bu kadar yeter."

Çocuğuma vurmak için elini kaldırdığını gördüm ve kendimi onların arasına attım, sonra da başladığı gibi durdu.

Ekranda Walter rolünü oynayan bir aktör, kapı aralığında ağır ağır nefes alıyor, uzaktan kumanda Erin ve Josie'yi oynayan aktörler elinden sarkıyordu, Erin'in odasında duruyorlar, kollarını birbirlerine dolamışlar. Sonra Walter döner ve gider.

"Bir an sonra oturma odasına baktım. Walter dizüstü bilgisayarının başında oturuyordu. Uzaktan kumanda masanın üzerinde duruyordu.

Sehpa. Sanki hiçbir şey olmamış gibi bir izlenim vermeye çalışıyordu.

dudağımdan ve ensemden kan sızıyordu. Sanki hepimizin devam edeceğini düşünmüş gibiydi. Normal olarak. Her zaman yaptığımız gibi. Ama yanılıyordu. Çantamı aldım, köpeği aldım, Erin'i aldım ve oradan ayrıldık. İkimiz de veda etti.'

Ekranada Erin ve Josie binalarının ön kapısını arkalarından kapatırken gösterilir; Josie'yi oynayan aktör hafifçe dönerek cumbadaki Walter'a bakar.

Ekran karanlığa gömülür.

Saat 11'de.

Alix nefes verir. Dakikalardır nefes almıyormuş gibi hissediyordu. Josie'nin içinde çizdiği senaryo Başı ona klostrofobik hissettiriyor, sanki üçüyle birlikte o karanlık, eski püskü dairede kapana kısılmış gibi. Yapabilir Burun deliklerinde kokusunu duyuyor: korku ve kan. Onları sokakta hayal ediyor, Josie ve Erin'i, çıkarken ellerine geçenleri taşıyorlar, Josie'nin yüzünde kan birikiyor. Walter, cumbalı pencerede hareketsiz ve pişmanlık duymuyor.

Ancak resim burada parçalanmaya başlıyor. Josie Kilburn yakınlarındaki evinden Alix'in Queen's Park'taki evine on altı dakika yürüdü. Ama saat sabahın üçüydü. Alix'in kapısının önünde belirdi. Soğuktu. Ne oldu? Eve dönecekleri saat 10 ile Josie'nin buraya geldiği saat 3 arasında?

Josie'ye bakıyor ve "Nereye gittin?" diye soruyor. Dairenden ne zaman ayrıldınız?

Josie küçük bir kahkaha atar. "Burada tabii ki. "Ama arada?"

"Hiçbir yerde.

'Ama - tartışmanın eve geldiğinizde başladığını söylemişsiniz. Ve sadece birkaç dakika sürdü. Ben sadece-'

Josie araya giriyor. 'Hayır. Eve geldiğimizde olmadı. Ben öyle bir şey demedim. Walter yataktan çıktığında oldu. Neredeyse her gece yaptığı gibi. Sana söylediğim gibi. Yatağa gittik ve sonra uyuyamadım. Çok uzun sürdü. Ve sonra ben

Sonunda düştü ve onu hissettim, yorganı sıyırdığını hissettim. Biliyordum. Ne yaptığını biliyordum. Nereye gittiğini. İşte o zaman onunla yüzleştim.

"Yani, yataktaydın. Pijamalarınla mı?"

'Evet.'

"Sonra da kalkıp onu mu takip ettiniz?"

"Evet. Onu Erin'in kapısına giderken gördüm. Ve o zaman ona bağırdım.'

'Ama bana geldiğinde pijamalarını giymiyordun. Elbise giyyordun. O güzel elbiseyi.'

"Tekrar giydim. Kilburn'ün yarısını pijamalarımle yürüyecek değildim.

"Ama elbisenin üzerinde kan vardı. Saldırı sırasında giymediyseniz elbisede nasıl kan vardı?"

Alix. Ne söylemeye çalıştığını anlamıyorum. Bana inanmadığını mı söylüyorsun?"

'Hayır! Hiç de değil. Tabii ki hayır. Ama dinleyiciler bunu bir roman gibi dinleyecekler, olay örgüsündeki boşlukları fark edecekler.

Siz ve ben bu konuşmayı bir aydır yapıyoruz, ancak dinleyiciler bunu bir günde yalayıp yutacaklar.

orada ve düzenlenmiş. Anamlı olması gerekiyor. Dinleyici için. Anlıyor musunuz?"

Josie derin bir iç çeker. "Şey, evet. Sanırım öyle. Ama sizi dinleyen insanların biraz sempati, biraz empati duyacağını düşünürsünüz. Onların

Böyle bir şey olduğunda, benim başıma geldiği gibi, birisi istismar, şiddet ve gaslighting mağduru olduğunda, belki de biraz kafası karışabilir.'

Evet. Josie, evet, elbette. Bu kesinlikle doğru. Bu yüzden ben sadece her şeyi biraz çözmenize ve sonra tekrar bir araya getirmenize yardımcı olmak istiyorum. Böylece mantıklı olacak. Hepsi bu kadar. Böylece Walter Erken saatlerde yataktan kalktı. Ona saldırdın. O da sana saldırdı. Erin'e saldırmaya çalıştı. Sonra siz ve Erin birkaç şey topladınız - üzerinizi değıştirdiniz - ve sonra ikiniz birlikte ayrıldınız?"

Josie sertçe başını sallar. "Evet.

'Ve sen buraya yürüdün - ve Erin? Erin nereye yürüdü?'

'Ters yöne.'

"Sabahın üçünde mi?" "Evet.

"Yanında bir şeyler var mıydı?"

"Sanırım vardı, evet. Küçük bir çanta.

Alix, Josie'ye cam gibi gülümser. Zorlamak istiyor.

Josie'nin onu nasıl terk ettiğini anlamak istiyor.

savunmasız kızı gecenin bir yarısı tek başına kim bilir nereye yürüyor. Bilmek istiyor. Ama Josie'nin şu anda kendini kapattığını, asma köprüsünü çektiğini söyleyebilir.

İç çeker. "Umarım Erin iyidir. Bu çok korkutucu

"Gecenin bir vakti onu tek başına düşünmek.

Josie kararlı bir şekilde 'Evet,' diye yanıtlar. 'Ama dışarıda daha güvende

kendi evindeydi. Nerede olursa olsun, güvende.'

Bunu garip bir kesinlik içinde söylüyor, sanki dünya gençleri avlayan tehlikeli insanlarla dolu değilmiş gibi. Sanki Cumartesi günü saat üçten sonra kızının başına kötü bir şey gelmiş olamazmış gibi savunmasızdı. sabah ve şimdi.

"Bence gerçekten de onu bulmaya çalışmalıyız Josie.

Neredeyse altı gün oldu. Mesaj yok. Arama yok. Artık

Walter'dan uzakta olduğunu biliyorum. Ama onun

Walter'dan

kendini daha kötü bir yerde mi buldu? Belki de çevrimiçi

arkadaşı olduğunu iddia ettiği kişi değildi? Yani, duyuyorsun

Bu tür şeyleri çok yapıyorsunuz, değil mi? Sahte online

kimlikleri olan insanlar. Bu sadece-'

O iyi, Alix. O iyi. Kendi başının çaresine bakabilir.' Ama bakamaz demiştin. Onu beslediğini söylemiştin.

bebek maması. Dedin ki-'

Josie kulaklıklarını çıkarıp masanın üzerine çarpınca Alix

irkilir. "Sana hikâyemi anlatmaya çalışıyorum, Alix.

Benim gerçeğim. Ve sen bunu benim gerçeğim haline

getirmeye çalışıyorsun.

olmayan bir şey. Hikayemi ya istersin ya da istemezsin.

İkisine birden sahip olamazsın. Yapamazsın.'

Sonra köpeğini kucağından alır ve kayıt stüdyosundan hışımla çıkar, Alix'i de peşinden sürükler.

Cumartesi, 20 Temmuz

Josie erkenden uyanır. Bu onun Alix'in evinde uyandığı son sabah. Son sabahı perdeleri açıp Queen's Park'ın manzarasını küçük pencereden izliyordum, Eski yatak odasından otobüsteki insanların gri bakışları yerine. Alix'in pijamalarını giydiği ve Alix'in tasarım banyosunda duş aldığı son sabah ve Alix'in parlak kahve makinesinden kahve içiyorduk. Bir gece önce dışarıdan köri getirmişlerdi. Josie para yardımını yapmaya çalıştı, ama Alix kabul etmeyi reddetmişti. "Bu senin son gecen," dedi eli Josie'nin elinin üst kısmına hafifçe dokunarak. "Bu bizim ikramımız.

Büyük bir bardakta şarap ve bir televizyon programı vardı. Evin her yerinden sesler yükseliyordu ve Leon ayak parmaklarını Josie'nin bacağının altına hafifçe gömecek şekilde kıvrılmıştı.

Sonra bir ailenin gıcırtısı, gürültüsü ve gevezeliği sessiz fısıltılar, ışık düğmelerinin tıkırtısı, Bulut kedisi, herkesin nereye gittiğini sorar gibi karanlık koridordan hafifçe miyavladı.

Bazı açılardan Josie'nin hayatının en mükemmel gecesi.

Josie derin derin iç çekiyor. Hava bulanık ve yapış yapış. Telefonu ona havanın şimdiden yirmi bir derece olduğunu ve saatin henüz yedi buçuk olduğunu söylüyor. Josie'nin düşündüğü tek şey gerçekten hayal kırıklığı yaratan bir İngiliz yazıyla karşı karşıyayız ve hava tanrıları muazzam bir sıcak hava dalgası sunuyor.

Üzerindeki elbise ve hırkaya baktı. bir hafta önce buraya geldiğinde giyiyordu. Elbiseyi burnuna doğru çekip kokluyor. Alix'in deterjanı kokuyor.

Alix'in evi kokuyor. Alix'in baharatlı deterjanını kullanarak duş alıyor.

kokulu duş jeli, ve saçlarını Alix'in Alix'in kalın havlularına sarınıyor ve Alix'in yumuşacık yatağının kenarına oturuyor ve bir an için içinden bir hüzün dalgasının geçtiğini hissediyor. Ama sonra bir sonraki planını düşünüyor ve üzüntüsü hızla kayboluyor.

Josie birkaç dakika sonra mutfağa girdiğinde Alix, "Oh!" der. "Kendi kıyafetlerini giymişsin!

"Evet, tabii ki. Bir elinde yıpranmış giysileri ve pijamaları, diğer elinde köpeği tutuyor. 'Nereye gideyim? Bunları koyayım mı?' diye sorar. 'Oh, sadece onları bana ver. İşte.

Onları Alix'e veriyor, o da çamaşır odasına götürüyor.

"Teşekkür ederim! Josie arkasından seslenir. "ok teşekkür ederim. Sonra da "Kız kardeşlerin ne zaman geliyor?" diye sorar.

Sanırım beş gibi. Yani acele etmene gerek yok. Sadece acele etme. Josie'ye o altın gülümsemelerinden birini atar ve sonra bir paket kruvasanı yırtıp açıyor. "Bir tane ister misin?" diye sorar ve Josie başıyla onaylar.

Nathan bir saat sonra aşağı iner, Leon da peşinden gelir. arkasında pijamalarıyla. Nathan Josie'ye yukarıdan aşağıya bakar ve "Güz elbise Josie" der.

"Teşekkür ederim," diyor, aynı anda hem gururlanmış hem de iğerlenmiş hissederek.

Eliza birkaç dakika sonra gelir ve Snapchat'te birinin kendisine söylediği kötü bir şey yüzünden ağlamaya başlar ve Josie o zaman gitme vaktinin geldiğini anlar. Fred'i taşıyıcısına koyar ve el çantasını omzuna asar.

Alix'in endişeyle ona baktığını görür. "Seni götürebilir miyim?" diye sorar. "Oldukça uzun bir yürüyüş, özellikle de bu sıcakta?

Josie başını sallar. "Sorun değil," diyor. 'Gölgede yürüyeceğim. Acelem yok.

"Annen geleceğini biliyor mu?" "Evet.

Biliyor.

Alix Josie'yi kollarının arasına alır ve Josie ilk kez kendisine sarılmasına izin verir.

Ayrıldıklarında Alix doğrudan Josie'nin gözlerinin içine bakmaktadır. 'Lütfen irtibatta kal Josie. Yapmayacak mısın? Yardım getir

İhtiyacınız olan ve iletişimde kalın.

Ve sonra aralarına süt mavisi kapı giriyor, Alix ve dünyası bir tarafta, Josie diğer tarafta.

Köşeyi dönünce, Josie orada olup olmadığını kontrol etmek için çantasını açtı, bütün hafta boyunca Alix'in evi ve işi arasındaki çeşitli bankamatiklerden topladığı para, Eliza'nın pembe simli saç bantlarından biriyle bir arada tutulan kalın, güven verici ağırlığı ve şekli daha önce merdivende bulmuş. Sonra bahçede bir sandalyenin altında bulduğu güneş gözlüklerini çıkarır. sabah - orman yeşili çerçeveli büyük bir çift - onları yüzüne yerleştirir ve yürümeye başlar.

Bir sonraki yere doğru ilerlerken güneş kalpsiz bir gökyüzünden aşağı vuruyor.

Üçüncü Bölüm

Cumartesi, 20 Temmuz

Ev hemen farklı hissettiriyor. Daha hafif, daha yumuşak ve nihayet yeniden normal hissettiriyor. Alix bir an koridorda durur ve enerjideki değişimi özümser. Kedi koridorda ona doğru ilerler ve sanki o da bölgesinin kendisine geri verildiğini biliyormuş gibi sevinçle Alix'in bacaklarına atılır. Alix onu kollarına alır, mutfığa taşır ve mama kabının yanındaki çalışma yüzeyinin üzerine koyar.

"Gitti mi?" diyor Nathan, okuma gözlüklerinin üzerinden ona bakarak.

"Gitti.

"Emin misiniz? Kontrol ettiniz mi?"

'Hayır, kontrol etmedim. Ama onun kontrol ettiğini biliyorum. "İyi olacak mı?" diye sorar Leon.

Alix ona gülümser. 'O iyi olacak. Annesi ona ihtiyacı olan bakımı sağlayacaktır.

Ama bu sözler bir şekilde boş ve anlamsız geliyor. Josie'nin annesinin ona yardım etmeyeceğini düşündüğü için değil, Josie'nin nereye gittiğinden tam olarak emin olmadığı için. Bu tedirgin edici bir duygudur, ancak bunu bir tarafa bırakır, çünkü bugün tüm hafta boyunca dört gözle beklediği gündür ve yapacak işleri vardır, özellikle de Maxine ve çocuklar için yedek yatak odası ve Zoe ile Petal için çalışma odası.

En üst katta kimsenin olmadığını ve Josie'nin dramındaki rolünün sona erdiğini bilerek merdivenleri hafif adımlarla çıkar. Ama küçük bir gölge kalır.

Josie yatağını soymamış ama düzgünce yapılmış, yastıkları dolgun ve yağlı, yorganın yüzeyi kaygan bırakmış.

Alix onu çıkarır ve soyar.

Josie duş odasını pırıl pırıl bırakmış, havluları ısıtmalı raya düz ve simetrik bir şekilde asılmıştı. Alix onları aşağı çeker ve çamaşır yığınınına ekler.

Pencereyi iterek açıyor ve perdeleri kapatıyor. Öğle yemeğine kadar doğrudan bu odaya vuracak olan yakıcı güneşe karşı.

Odayı gözden geçirir ve sanki Josie hiç burada olmamış gibi, sanki bunların hiçbirisi gerçekten yaşanmamış gibi hisseder. Ellerin ve dizlerinin üzerine çöküp yatağın altına bakıyor. Birkaç toz tavşanı, ama hepsi bu. Sonra doğrulur ve parmak uçlarını şiltenin altında gezdirir.

Anahtar hala orada. Etiketinde 6 numara olan. Bir an için ayağa fırlamayla düşünür, ön kapıya doğru koşup, ona yetişip yetişemeyeceğini Josie'ye geri vermesi için. Ama vermemesi gerektiğini hemen anlar. Bu anahtarın bir anlamı olduğunu biliyor. Bu Belki de bir sebepten dolayı bırakılmıştır. Metal çemberden yavaşça çekip çıkarır ve bir süre ona bakar. cebine koydu.

Yatağı düzeltiyor, havluları değiştiriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Önce Zoe geldi. Alix'in kız kardeşlerinden büyük olanı. En küçüğü. En sessiz. Petal kuzenlerin en küçüğü, Zoe'nin uzun zamandır beklediğı tek çocuğı, kırk bir yaşındayken donör dölleme yoluyla hamile kalmış ve doğmuştur. Maxine, Zoe'den yarım saat sonra gelir. Alix'in kız kardeşlerinin en küçüğüdür ve Billy ve Jonny adında, biri Zoe ile aynı yaşta iki oğıu vardır.

Leon ve Petal, diğeri Eliza ile aynı yaşta. Maxine en uzun ve en gürültücü olanıdır ve çocukları korkunç derecede davrandılar ama onlarınki umursayacak türden bir aile değil ve açıkçası, Josie'nin haftalarca anlattıklarını dinledikten sonra

İki çocuğunun davranışları, şimdi karşılaştırıldığında melek gibi görünüyorlar.

Alix bahçeye iki ocuk havuzu kurmuş ve şarap ile çocukların içeceklerini soğutmak için gölgede kocaman bir kova buz bulunduruyor. Üç kız kardeş de kabarık Pamuklu elbiseler ve hava, birbirlerinin boyunlarına ve kürek kemiklerine sürdükleri güneş kremi kokuyor. Nathan saat altı sularında yerel bahçe malzemeleri merkezine yaptığı geziden yeni bir su fıskiyesi ile dönüyor. eskisinin öldüğünü keşfediyor. Onu kurar ve

Çocuklar sevinç ıglıkları atarak koşturuyor. Bir süre kız kardeşlerle oturur ve bir bira içer, yavaşça, neredeyse Alix, doğal olmayan bir şekilde, daha sonra arkadaşlarıyla birlikte olduğunda başlayacak olan gerçek içki için kendini hızlandırdığını varsayıyor. İini kaplayan rahatsızlık hissini yutkunarak

Nathan'ın gece için yaptığı planları düşündüğünde ve ona verdiği sözü hatırladığında. Yüzde 99 emindir ki onu hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyor. Kız kardeşlerini seviyor ve her zaman onların onayını almak için can atıyor ve biliyor ki

Eğer bu gece Alix'i hayal kırıklığına uğratırsa, ikisi de onu yargılayacak.

Çok sert bir şekilde. Sadece bu da değil, gece yarısından önce eve gelirse ona seks sözü vermiş. Elini uzatıp

Bir noktada bileğini hem şefkatle hem de uyararak sıkıyor.

Adam ona gülümsüyor ve kız onun daha iyisini yapma ve daha iyi olma kararlılığını görebiliyor. Bileğini tekrar sıkıyor ve dikkatini kız kardeşlerine geri çeviriyor.

Saat yedide pizzalarını sipariş ediyorlar ve margaritalarını yapmaya başlıyorlar. Maxine yirmili yaşlarında üç yıl boyunca bir kokteyl barda çalıştığı için bu işten sorumludur. Yedi buçukta Nathan ayrılır. Alix onu ön kapıya kadar takip ediyor ve dudaklarını boynuna dayayıp bacağına kasıklarına sürüyor. "Uslu dur," der. "Lütfen.

"Yemin ederim," diyor. "Yemin ederim.

Onu önce dudaklarından, sonra da boynundan usula öpüyor ve bu günlerde böyle davranmaları çok alışılmadık bir şey.

Alix'in iini bir kızarma hissi kaplıyor. Pencereden onu izliyor Koridorda, lacivert şortu, iek desenli gömleği ve kızıl

saçlarıyla

Siyah güneş gözlükleri yüzünü geriye itiyor ve onu özlediğini düşünüyor. Onu istediğini. Şimdiden onun eve gelmesini dört gözle beklediğini. Sonra kız kardeşlerinin ve çocuklarının karmaşasına, "Kim tuzlu jant ister?" seslerine ve mutfağının çatısından kiremitli zemine vuran sıcak mı sıcak güneşe geri döner.

Akşam 7.30'da.

Nathan arka sokaklardan Kilburn metro istasyonuna doğru ilerlerken telefonunu kulağına dayamış. Konuşuyor.

Bazı insanların yaptığı gibi yüksek sesle, sanki Dünyadaki herkes onun işini duymak istiyor. Sesi uzaktan bile Josie'nin kafasını tırmalıyor. Bir tarafa göre planda bir değişiklik oldu.

Josie'nin duyabileceği bir konuşma. Buluşmak için sözleştikleri yerde buluşmuyorlar; Lamb & Flag'de buluşuyorlar. 'Evet, ve suratımı asmayacağım, unutma. I Alix'e gece yarısından önce evde olacağımı söyledim. Söz verdim. Evet!' Gülüyor. "Kesinlikle!

Telefonu kapatır ve Josie tiksintiyle onun başının arkasına bakar. Alix bunu nasıl düşünebildi? diye merak eder. Sırf medeni bir insan gibi davranması için ona herhangi bir söz vermesi gerektiğini nasıl düşünebilir? Her yönden bu adamın liginin dışındadır. Josie onu hissediyor

Alix'e olan saygısı azalır, ona karşı hislerinde küçük bir düşüş daha kaydeder, ancak sonra ne yaptığını ve neden yaptığını hatırlar ve kendini yeniden onarılmış hisseder.

Nathan'ı metro istasyonuna kadar takip eder. Üzerinde bu sabah Sainsbury'den aldığı yeni bir elbise vardır.

Alix'le birlikteyken aldığı şeyler kadar güzel değil ama sıcağa iyi geliyor ve Nathan'a da yabancı değil. Saçlarını hasır bir şapkanın içine sokmuş.

Sainsbury's, ve hayatında ilk kez kırmızı ruj sürmüş, bu da onu daha da az kendisi gibi gösteriyor.

Nathan'ı metroda kaybetme ihtimaline karşı, arkadaşlarıyla buluşacağı barı Google'da araştırmıştır. Oxford Caddesi'nin bir yan sokağında, Selfridges'in arka ucuna yakın;

En yakın metro istasyonu Bond Street, altı durak ötede.

Kilburn bir metro istasyonu ve bu sıcakta yeraltında olmamaktan memnun. Bir esinti geliyor eteğinin kenarını sıyrıyor ve boynundaki teri serinletiyor. Nathan, salonun diğer ucunda telefonuyla uğraşıyor. Şort giyiyor.

Bacakları bir çocuğunki gibi sıska ve solgun. Bir kez daha Alix'in bu adamda ne bulduğunu merak ediyor. En azından, diye düşünüyor, Walter gençken yakışıklıydı. Güçlü. Uzun boylu. Yakışıklı.

Tüp geldi ve yirmi dakika sonra Josie Nathan'ı, dükkânların hâlâ açık olduğu, kaldırımların alışveriş yapanlar ve erkenden yemek yiyenlerle dolu olduğu Cumartesi gecesi Oxford Caddesi'nin karmaşası boyunca takip ediyor. Ne tuhaf insanlarız, diye düşünüyor vatandaşları hakkında:

Diğer insanlar gölgeye, klimaya sığınırken, içeride kalıp sıcakta perdelerini kapatırken, İngilizler kendilerini fırına atılmış domuzlar gibi fırına atıyorlar.

Barın dışındaki bir masada oturan üç adam, Nathan'ın yaklaştığını gördüklerinde ayağa kalkıp hayvan sesleri çıkarırlar. Sırtına vurup eline zorla bir bira tutuşturuyorlar ve sonra oturabilmesi için bank boyunca sıkışıyorlar ve hepsi ona benziyor ya da en az farklı versiyonu. Biri Asyalı, biri Siyah, biri beyaz ve siyah saçlı, ama hepsi aynı giyiniyor, aynı sesi çıkarıyor, aynı şekilde gülüyorlar. Bir sürü olduklarını düşünüyor, bir sürü erkek. Evlerinde aileleriyle birlikte olması gereken erkekler, burada oturup bir avuç büyümüş okul çocuğu gibi davranan erkekler değil.

Barın yanında, kaldırımda masaları olan bir İtalyan restoranı vardır. Oturur ve bir kola ile bir kahve sipariş eder.

taze domates ve fesleğenli makarna yemeği. Nathan ve arkadaşları neredeyse her yemekte sağır edici kahkahalar atıyor.

kırk beş saniye. Masaya daha fazla bira getirilir ve bir tur içki içilir. Nathan'ın arkadaşlarına kutlama yaptığını söylediğini duyar çünkü

"Cehennemden gelen misafir".

"Ah evet. Kimdi o zaman?" diyor Asyalı olan.

"Karımın arkadaşı. Ya da tam olarak arkadaşı değil ama hakkında podcast yaptığı bir kadın. Kocasıyla kavga etti ve geçen gün bizim kapımızın önüne geldi.

bir hafta sonu geçirdi. Alix onu içeri aldı, tabii ki. Karım çok yumuşaktır. Ve bu kadın eve gitmeyi reddetti, polise gitmeyi reddetti, annesine gitmeyi reddetti, bütün hafta boyunca Alix'in kıyafetlerini giyerek, sanki biri osurmuş gibi bir suratla evimizde oturdu. Ve bugün, sonunda

Sola! Yani, şerefe! Evimi geri almanın şerefine!"

Onlar bira bardaklarını birbirine vurup şerefe derken Josie dönüp suratını ekşiterek onları izler.

"Nereye gitti?" diye sorar siyah saçlı adam.

'Hiçbir fikrim yok ve umurumda da değil. Kendi evimde hiç bu kadar rahat hissetmemiştim, tek bildiğim bu. Kadın bir ucubeydi.'

Birisi başka bir hayvan sesi çıkarır ve bardaklarını tekrar birbirine vururlar.

Josie yarısı yenmiş makarnasını kendisinden uzaklaştırıyor. Nathan'ın söyledikleri hoş şeyler değildi ama Josie buna şaşırmadı. Nathan'ın onun orada olmasından hoşlanmadığını biliyordu. Ama sorun değil. Tüm bunlar onun kararlılığını güçlendiriyor.

Telefonunu eline alır ve daha önce başlattığı mesaj dizisini bulur. Başka bir mesaj yazar.

Lamb and Flag'in dışındaki bir masada. Çiçekli gömlekli ve kıvılc saçlı olan, diğer üç adamla birlikte. On dakika içinde burada olabilir misin?

Cevap hemen gelir.

Metrodan yeni indim. Birazdan orada olurum.

Josie bir başparmak yukarı emojiyi gönderir ve ağzının kenarlarında küçük bir gülümsemeyle telefonunu bırakır.

Akşam 9'da.

Josie, Nathan'ın yüzünde küçük bir şok ifadesi belirmediğini görür.

Genç kadın onun yanında durup "Arkadaşımı beklerken buraya oturabilir miyim?" dediğinde hoş bir sürpriz oldu.

"Oh, evet. Tabii. Elbette. Nathan bankta arkadaşının yanına çömeliyor ve kadın da kolunu arkadaşının koluna bastırmak için kendini bankın ucuna sıkıştırıyor. Önündeki masaya bir içki koyar ve küçük el çantasını karıştırır, bir paket tütün ve biraz Rizlas çıkarır ve kendine bir sarma yapar. Josie onun Nathan'a dönüp "Bir tane ister misin?" değişimini izler.

"Oh," diyor Nathan. 'Hayır. Hayır, teşekkür ederim. Hiç yapmadım...' 'Yapmamın sakıncası var mı?

Hiç de değil. Devam edin. Sorun değil.'

Josie, Nathan'ın yüzünden renklerin yükseldiğini görebiliyor. Kadın uçuşan siyah bir askılı yaka üst ve dar bir Beyaz kot pantolonu ve kıvrırcık sarı saçları, çok ustaca uygulanmış bir makyaj gerektiren şekilde makyajsız olan zarif yüzünden geriye doğru bağlanmıştı.

Nathan evine geri dönmenin yolunu bulmayı başardı. Üç arkadaşıyla sohbet ediyordu, ama Josie onun şu anda mücadele ettiğini görebiliyordu.

Baş döndürücü güzellikteki genç kadın hemen yanında oturuyor, çıplak kolu birkaç saniyede bir adamın çıplak koluna değiyor. Kadın birkaç dakika telefonuyla oynadıktan sonra içinden küfrediyor ve telefonunu masaya vuruyor. Nathan ona döner ve "İyi misin?" diye sorar.

Kadın iç geçirir. 'Az önce havaya uçuruldu,' diyor. "Arkadaşım tarafından. Bunu hep yapıyor. Her seferinde. Ciddiyim. Bu üst üste üçüncü kez oluyor. Tanrım.'

"Bu berbat bir şey," diyor Nathan. "İnsanların bana bunu yapmasından nefret ediyorum.

"Evet. Bu çok saygısızca, değil mi?

Bir an için hiçbir şey söylemiyorlar. Kadın sigarasından bir nefes çeker ve ağzının kenarından üfler. Nathan bira bardağını alır ve bir yudum içer. 'I

"Biraz sizinle kalabilir miyim acaba?

kadın diyor ki. 'Sadece içkimi bitirene kadar mı? Boşa harcamak yazık olur.'

Tanrım. Evet. Tabii ki. Lütfen.'

"Oh, çok teşekkür ederim. Siz bir kurtarıcısınız. Bu arada ben Katelyn.'

Elini sıkması için ona uzatıyor ve o da elini tutuyor.

"Nathan," diyor. "Memnun oldum Katelyn.

Sonra onu grubun geri kalanıyla tanıştırıyor, ellerini sıkıyor, onlar gülümsüyor, o gülümsüyor, hepsi genç ve güzel bir kadının aralarına katılmasından çok memnun grup, yumuşak midelerini tutuyor ve masaya en iyi oyunlarını getiriyor. Josie memnuniyetle izliyor ve ardından Katelyn'e bir mesaj daha gönderiyor.

Harika. Yaptığında bana haber ver. Seni bekliyor olacağım.

Sonra yenmemiş makarnasının ve bitmiş Coca Cola'sının parasını öder ve bardan uzaklaşıp sıcak yaz gecesinin girdabına doğru yol alır.

10.30'da.

Alix, Nathan'a bir mesaj gönderir.

Merhaba! Çok kötü davranıyoruz. Eğleniyor musunuz?

Bir süre mesajdaki tik işaretlerini izler, ancak gri kalıyorlar. Rahatsızlık hissini yutar ve telefonunu kaldırır. İçten içe onun şimdiye kadar eve dönmüş olmasını umuyordu. Ne kadar geç çıkarsa, kendini geceye kaptırma ihtimali de o kadar artar.

Zoe kendine nane ayı yapıyor. İçki içmek için doğal bir sınır noktası var; her zaman ilk duran o oluyor. Maxine ve Alix daha önce açtıkları ve bahçedeki buz kovaının içinde karanlıkta sallanırken buldukları bir şişe Prosecco'nun ılık tortularını içiyorlar. Petal ise Zoe yatma saatleri konusunda çok katıdır. Diğer ocuklar oturma odasında inanılmaz bir şekilde bilgisayar oyunu oynuyorlar.

Alix yüksek sesle içeri girip onlara sessiz olmalarını söylemek üzeredir çünkü oturma odasının duvarının diğer tarafında yandaki evin daireye dönüştürüldüğü bir yatak odası vardır ve komşuları rahatsız etmek istememektedir ama şimdilik gecenin yumuşak kenarlarının, serinleyen gece havasının tadını çıkarmaktadır

Günün yoğun sıcağını azaltıyor ama yine de çıplak kollar için yeterince sıcak. Sohbetin tadını çıkartıyor; onlar Hırvatistan'da büyük bir villa, , çocukları, kocaları, anneleri, bir havuz, on gün sürececek mutluluk dolu bir yaz tatilini tartışıyorlardı. Ocak ayında rezerve edilmişti ve önce dokunulacak kadar yakın, sonra kış yavaş yavaş bahara geçerken inanılmaz derecede uzak geliyordu ve şimdi sadece yirmi iki gün var ve Zoe onlara telefonunda John Lewis'ten sipariş ettiği yeni bikiniyi gösteriyor ve göğüslerini, gbeklerini, hormonlarını ve ruh hallerini tartışıyorlar ve sonra,

Birden saat neredeyse on bir buçuk oldu ve Zoe esnemeye ve yatağa doğru ilerlemeye başladı.

Alix, Nathan'ın ona eve dönmek üzere olduğuna dair bir mesaj gönderip göndermediğini görmek için telefonunu kontrol eder. Ama hiçbir şey yoktur. Kız kardeşinin az önce söylediği bir şeye sıkıca gülümser. Sorulara cevap vermek zorunda kalmak istemiyor

Bu konuda. Kız kardeşleri, Nathan'ın ama Alix onlara ne kadar kötü olduğunu ve evliliğinin ş anda üzerinde durduğu ince dayanak noktasının ne olduğunu söylememiştir.

Tüm ocuklar yataklarına girdiğinde ve kız kardeşler de kendi yataklarına girmeye hazırlandığında

gece yarısıdır. Alix yatağın kenarında sırtüstü ve gergin bir şekilde oturuyor. Gece yarısını beş geçene kadar bekleyecek ve sonra

onu arayacak. Şimdilik banyoya doğru yürüyor ve giderken giysilerini dolaba atıyor. Ve sandaletlerini çıkarıp eğilerek onları kaldırırken, ayakkabılıkta bir şey fark eder. Küçük, şeffaf bir plastik torba. Üzerinde bir numara olan bir peçete parçası.

Üzerinde okunaksız bir şekilde "Daisy" yazıyor. Otel anahtar kartı için bir karton tutucu. Otelin adı Railings. Biliyor, Nathan'ın Farringdon'daki ofisinin yakınında: tüm pencere çerçeveleri ve tuğla işçiliği kireçli siyaha boyanmış havalı bir butik yer. Nathan'ın ofisindekiler burayı sık sık iş çıkışı içki içmek ve müşteri ağırlamak için kullanıyor. Nathan da birkaç kez Alix'i oraya götürmüştü, orada bir şeyler içmişler ama kesinlikle bir oda tutmamışlar. Küçük plastik torbayı ışığa tutuyor

ve iç kısımlarına yapışmış beyaz bir toz kalıntısı görür.

Kara bir bulantı bulutunun içinden geçtiğini hissediyor. karnının altından boğazının arkasına kadar. Eşyalara tekrar bakar. Hiçbirinin üzerinde tarih yoktu. Onlar herhangi bir zamanda herhangi bir yerden gelmiş olabilir. Ama gelmediklerini biliyor. Son zamanlarda evinden, yatağından uzakta, hatırlamadığını iddia ettiği bir kara delikte geçirdiği birkaç geceden birine ait olduklarını biliyor.

Banyoda öfkeyle dişlerini fırçalarken, aynadan kendisine bakan haksızlığa uğramış bir eşin çarpık yüzüne bakmaktadır. Daha önce hiç haksızlığa uğramış bir eş olmamıştı. Birlikte geçirdikleri onca yıl boyunca hiç şüphelenmedi. Kocasının, kadınları barlardan alıp otellere götüren ve yirmi dört saat sonra eve gelip hiçbir şey hatırlamıyormuş gibi davranan bir koca olabileceğini düşünmektedir. Bu duyguyla daha önce hiç yüzleşmek zorunda kalmamıştır ve bu mide bulandırıcıdır.

Gece yarısına kadar eve gelmediği için Nathan'a kızgın olan kız kardeşlerini düşünüyor, neler olacağını hayal ediyor

Ayakkabı çekmecesinin dibinde bulduğu şeyleri görseler ne düşünürlerdi?

ona yapması gerekenleri, vermesi gereken cezaları, yapması gereken eylemleri söylüyor ve o hayır diyor,

Bunu kendi yöntemiyle halletmek istiyor. Sakince. Mantıklı bir şekilde. Alix dramatik ya da tepkisel bir insan değil.

Kendisini kötü hissettiren durumlardan uzaklaşmayı, onlara sanki kendi başına geliyormuş gibi objektif bir şekilde bakmayı seven bir kişidir.

ve ardından barışı korumak ve statükoyu sürdürmek için en iyi yolun ne olduğuna karar vermek,

Çünkü Alix, bunu kendine itiraf etmek ona ne kadar acı verse de, çocukların iyiliği için, yaşam tarzının iyiliği için, hepsinin iyiliği için statükoyu korumak zorunda. Öfkeyle hareket ederek kaybedeceği çok şey var, hem de çok.

Nathan'a korkularının yersiz olduğunu kanıtlaması için bir şans vermesi gerekiyor ve sonra devam edebilirler.

Gece yarısını yedi dakika geçe yatağın kenarına oturur ve adamın numarasını tuşlar.

Telefon çalıyor.

12.30'da.

Saat gece yarısını geçmiştir ve Josie, Alix'i yatak odasında, aptal kocasının neden hâlâ eve gelmediğini merak ederken resmeder.

Soyunma odasına eğildiğini ve ayakkabılıkta bıraktığı kanıt parçalarını bulduğunu hayal ediyor

Bu sabah ayrılmadan önce, anahtarlık, küçük çanta, okunaksız telefon numarası ve üzerine eklediği bir kız ismi. Daisy. Bundan memnun olmuştu. Son derece kadınsı, kulağa genç gelen bir isim.

alarm zilleri çalıyor.

Alix'in aptal kocasını aradığını ve telefonun çaldığını hayal eder.

Alix'in aptal kocasını Soho'da gürültülü bir barda güzel Katelyn'le içki içerken hayal ediyor.

Telefonu çalıyor ve açıyor. Katelyn arıyor.
İçeri giriyoruz. Ne zaman geliyorsunuz?
Hemen şimdi diye cevap veriyor. Hemen şimdi gidiyorum.

Pazar, 21 Temmuz

Alix uyuyamıyor. Saat neredeyse sabahın üçüdür ve sırtüstü yatmış, gözlerini tavana dikmiş, uyanık bir şekilde yatmaktadır. Hava sıcak ve yapış yapış ve elektrikli bir vantilatör yatağının başucundaki ciltsiz kitabın sayfalarını hışırdatmaktadır. Aynı anda hem şoke olmuş, hem de yatağına bırakılmış olmasına hiç şaşırmamıştır. Nathan tarafından. Ve Nathan tarafından bir seks teklifinin yeterli olabileceğini düşündü Kendisiyle seks yapmak isteyen birini bulmak için eve gelmesine gerek yokmuş gibi görüldüğünde onu gece yarısı eve çağırın.

Zihninde, adamın aldatan erkeklere karşı duyduğu hayal kırıklığını dile getirdiği tüm zamanları tekrarlıyor. Arkadaşlarının hepsinin 'iyi adamlar' olduğunu, asla böyle bir şey yapmayacak adamlar olduklarını söylüyor. Şöyle demişti eşlerine böyle davranan erkeklerle rahatça arkadaş olamazdı. Ama yine de... Daisy; kokain; oda numarası 23.

Giovanni'ye gece 1 sularında mesaj atmış ve Nathan'ı gece yarısından hemen önce Soho'da bir barda bıraktıklarını iddia etmişti.

Yalnız mı? diye sordu.

Bildiğim kadarıyla, o cevap verdi ve kadın onun yalan söylediğini biliyordu.

Amerikan dizilerindeki gibi banyo dolabında uyku hapi zulası bulunduran türden bir kadın olmayı dilerdi. Beynini kapatmak için yapabileceği bir şey olmasını dilerdi. Sonunda yataktan vazgeçer ve aşağıya iner. Kedi beklenmedik bir gece ziyaretçisine sahip olduğu için mutludur ve Alix onu okşamak için çömeler.

Mutfak eklentisinin cam çatısından, tepesinde şişman, turuncu bir ay görür. Aynı turuncu ayın Nathan'ın üzerinde

de asılı olduğunu hayal ediyor, her neredeyse, her ne ise

yapıyor, muhtemelen bir butik otel odasında Daisy adında meçhul bir kadına girip çıkarken sırtının küçük kısmındaki yumuşak tenden parlıyor.

Alix saat beşte uyanır. Yaptığı ilk şey telefonuna uzanıp bir şey var mı diye kontrol etmektir.

herhangi bir şey onun

kocasını eve geliyor. Ama hiçbir şey yok. Telefonunu yatağının başucuna koyar ve tekrar uzanır. Güneş doğuyor ve perdeleri şeftali kırmızısı parlarken

Ev tekrar genişlerken gıcırdıyor ve iç çekiyor. Kediye besliyor ve kocaman bir bardak su içiyor.

Bir an sonra koridorda ayak sesleri duyar ve Petal oradadır.

Alix'in bütün gece aklından çıkmayan karanlık düşüncelerle tezat oluşturan mavi pamuklu geceliğinin içindeki taze ve minik yeğeninin şoku neredeyse nefesini kesecekti. "Günaydın tatlım," dedi. "Erkenden kalkmışsın.

"Her zaman erken kalkmayı severim," diyor. "Sadece kendim olmayı seviyorum.

Alix ona başıyla selam verip gülümsüyor ve sonra ona yemesi için yiyecek ve içmesi için meyve suyu ikram ediyor.

Arka kapıları kaldırarak açar ve

bayat gece havasını dışarı atıyor. Bulaşık makinesini boşaltıyor ve mutfak masasında yavaşça bir kase Special K yerken arada bir Petal'a bakıyor. Onunla konuşmuyor, onu sabahın erken saatlerindeki yalnızlığının tadını çıkarmaya bırakıyor. Nathan'ı arar. Bir kahve yapar. Nathan'ı tekrar arar. Ne yapması gerektiğine dair hiçbir fikri yoktur.

Alix zamanın o gün geçtiği kadar yavaş geçmesinin mümkün olduğunu bilmiyordu. Sabah 7'de yatağına geri dönüyor ve bir saat kadar uyuyor, ama kısa süre sonra tekrar uyanıyor, sabah güneşi perdelerin arasından vücudunu yakıyor, kafası keskin endişe iğneleri ve parçalanmış düşünce kırıntılarıyla dolu. Kendini biraz yemek yemeye zorlar ve arka arkaya üç espresso içiyor, hiçbirini

yorgunluğunun yanlarına dokunuyor. Daha ne kadar, diye merak ediyor, daha ne kadar sadece oturup bekleyebilir?

Saat dokuzda Giovanni'yi aramanın kibarlık olacağını düşünür. Giovanni hemen telefonu açar. "Gio," der. 'Nathan hala evde değil. Lütfen, bana söylemediğin bir şey varsa, şimdi söyle!

Hattın diğer ucundaki kalın, kokuşmuş sessizlik Alix'e bilmesi gereken her şeyi anlatıyor. "Hayır," diyor sertçe. 'Hayır. Onu bir barda bıraktık. Her zaman yaptığımız gibi. Hiçbir şey yoktu.

Alix bunu kendisine aktardığında Zoe "Pekala," dedi. bir an sonra. 'Kardeşlik kodu. Bunu söylerdi, değil mi?'

Alix iç çeker. Zoe'nin haklı olduğunu biliyordu.

"Bir alemde sonra normalde kaçta döner? Zoe soruyor.

"Öğleden sonra mı?

"Peki o zaman, öğleden sonraya kadar endişelenmeyelim," diyor Zoe ve Alix başını sallıyor ama sonra aklına bir şey geliyor ve

telefonunu çıkarıyor ve bankacılık uygulamasını açıyor. O ve Nathan'ın ortak bir banka hesabı vardı. Alix'in hiçbir zaman çok kazanan biri olmayacağı ve Nathan'ın zaten öyle olduğu anlaşıldığından beri hep öyleydiler. Nathan hiç bakmıyor. Banka hesap özetlerine ya da restoran faturalarına hiç bakmıyor ya da makbuzları saklamıyor. Geliriyle giderini kabaca dengelediği varsayımıyla para harcıyor ve çoğunlukla da haklı çıkıyor.

Online ekstresinin bekleyen ödemeler bölümünde geziniyor, onun nerede olabileceğini açıklayacak bir şey arıyor ama hiçbir şey yok. Giovanni'nin onu bıraktıklarını söylediği West End'deki bara yapılan 25.60 sterlinlik ödemedən beri hiçbir şey yok. Uber ödemesi yok. Otel masrafları yok.

Hiçbir şey yok. Hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu.

Öğleden sonra gelir. Tepede kara bulutlar belirir ve sıcaklık nihayet bir iki derece düşer. Zoe ve Maxine planlanandan daha uzun süre kaldılar ve

Havada garip bir tedirginlik var, sanki bir bekleme odasındalar ve bir tür duyuru bekliyorlar.

Alix bir saatini gömme dolabında Nathan'ın kıyafetlerinin ceplerini karıştırarak geçirir, davranışlarına dair daha fazla ipucu arar ama hiçbir şey bulamaz. Kız kardeşleri ona yemek teklif eder ama o yiyemez. Düşünemiyor. Zar zor nefes alabiliyor.

Kara bulutlar hız kazanıyor ve saat dörtten hemen sonra gümbürtüler başlıyor ve saat dört buçukta yağmur yağıyor, hava taş kokusuyla doluyor ve sıcaklık Sonunda düşer. Evin her tarafındaki pencereleri kapatmak için koştururlar. Alix Giovanni'yi tekrar arar ama Giovanni telefonu açmaz. Kız kardeşleri ona bir saat içinde gitmeleri gerektiğini, çocuklarının ödevleri olduğunu, kedilerinin beslenmesi gerektiğini, okul gecesi olduğunu söyler ve Alix kız kardeşleri gittiği anda evde kapana kısılacağını, bir şey yapamayacağını fark eder.

Çocukları almadan ayrılır ve hızla yazlık elbisesini çıkarıp tozluk ve spor ayakkabılarını giyer ve Giovanni'nin evine doğru olabildiğince hızlı yürür, yarım mil uzakta. Yalan söylüyor; yalan söylediğini biliyor. Onunla yüz yüze görüşmesi, gözlerinin içine bakması, ortağının gözlerinin içine bakması, dün gece olanlarla ilgili gerçeği öğrenmesi gerekiyor.

Onu kapıda gördüğünde şok olmuş görünüyor. Kapıyı bir aralık açıyor ve sonra teslimiyet dolu bir iç çekişle tamamen açıyor. "Hâlâ ondan bir iz yok mu?" diye soruyor uysalca.

Hayır. Hala bir işaret yok. Ve Gio, lütfen bana aptalmışım gibi davranma. Dün gece bir şey olduğunu biliyorum. Bak. Ayakkabı rafında bulduğu şeyleri ceplerine boşalttı. "Bak," dedi tekrar. "Bunlar Nathan'ın. Ben buldum dün gece. Saftan da saf olduğunu söylüyor.

Sonra peçetelere, kokain torbalarına yazılmış kızların telefon numaralarını buluyorum. Yani, ciddi, bana karşı dürüst ol. O zamanlar

Dün gece bir kız var mıydı? Söyle bana!"

Ve sonra Giovanni'nin kalan tüm pufları söner ve onu içeri davet eder ve onu mutfak masasına oturtur.

Bir aile yemeğinin kalıntılarıyla kaplı, aniden bastıran yağmurdan korunmak için getirilen tabak ve çanakların kenarlarında hala yağmur suyu izleri var. Giovanni ve ortağının bakıştıklarını görüyor ve sonra Giovanni ona dönüp, "Bir kız vardı" diyor. Ama ciddeten, dürüst olmak gerekirse, Alix, hiçbir şey değildi.

Ve yemin ederim, Nathan daha önce hiç bir kızla gitmemiştir. Peçetede ki Daisy'nin kim olduğunu bilmiyorum. Belki de iş, ofis ya da başka bir şey isteyen biri. Dışarı çıktığımızda hep rastgele insanlarla konuşuruz. Ama o asla ama asla biriyle çıkmadı. Yemin ederim. Ama dün gece bu kadın geldi ve bizimle oturdu. Adı Katelyn'di.

Arkadaşı tarafından ekildiğini söyledi.

bir süre bizimle takıldı. Sonunda bizimle kaldı ve içti ve sonra bara gitmek için bardan ayrıldık.

Soho'da ve o da bizimle geldi. Ama yemin ederim Alix, aralarında hiçbir şey yoktu. Nathan sürekli senden bahsediyordu. Evli olduğunu söyleyip durdu. Ne kadar güzel olduğunu.'

Alix yavaşça göz kırpar. Alyansına bakar ve parmağının etrafında bir kez döndürdükten sonra başını kaldırıp

Yine Giovanni. "Peki sonra ne oldu?" "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, Nathan'ı gece yarısı barda bıraktığını söylemiştin. O da mı gitti?"

Giovanni bakışlarını masaya indirir. Başını yavaşça sallar. Ama sonra hızla ona bakar ve şöyle der: "Onu eve götüreceğini söylüyordu. Nathan'ın ona söz verdiğini söylediğini ve onun da eve gittiğinden emin olacaktı... bilirsiniz işte?"

Alix derin bir nefes verir ve başının geriye doğru yuvarlanmasına izin verir. "Tamamen yabancı birine seks hayatımızdan mı bahsetmiş?"

Giovanni tekrar başını sallar. 'Ama dürüst olmak gerekirse, sadece eğleneliydi. Sadece şakalaşıyorduk. Çocuklardan biri gibi görünüyordu, bilirsiniz. O gibi görünmüyordu ...'

"Ne gibi?"

Bilmiyorum. Sanki onu yoldan çıkaracakmış gibi. O

gecelerden biri gibiydi, bilirsin, ne zaman

Nathan durmayacaktı. Gecenin içinde kaybolacağı o gecelerden biriydi ve - dürüst olmak gerekirse? Sanırım yanında birinin olmasına sevinmiştik, böylece biz de eve gidebilecektik.

Adam mahcup bir ifadeyle ona bakıyor. "Eminim yakında evde olur," diyor. 'Onun nasıl biri olduğunu bilirsin.

Muhtemelen

Şu anda evde. Az önce kapıdan girdim. Adam ona gülümsüyor ama kadın gülümsemesine karşılık vermiyor.

"Neye benziyordu? Bu Katelyn mi?" "Güzel mi?" diyor, sesi özür dilemekten çatlamış. "Kaç yaşındaydı?

Genç mi? Belki yirmili yaşların sonu? Otuzlu yaşların başında?'

İç çekiyor ve gözlerini deviriyor. "Keşke bunu bana daha önce söyleseydin," diyor. "Keşke yalan söylemeseydin.

"Özür dilerim, Alix," diyor tırnaklarıyla bir parça kâğıdı karıştırırken. "Gerçekten çok üzgünüm.

Pazartesi, 22 Temmuz

Ertesi sabah çocukları okula götürmek gerçeküstü bir duygudur. Hava serin ve yeşildir ve yazlık kıyafetlerinin üzerine bir ceket giymiştir. Sokaklar çocuklarla dolup taşıyor.

Gök mavisi ve lacivert giysili çocuklar. Alix onlara dikkatle bakar.

Hiçbirinin bu hafta sonu kaybolan bir babası yok.

Eve geldikten on dakika sonra tanımadığı bir numaradan cevapsız çağrı aldığını fark eder. Numarayı Google'da arar ve sinirsel bir enerji sarsıntısı hisseder

Tottenham Court Road'un hemen dışındaki bir otelin numarası olduğunu görünce içi kıpır kıpır oluyor ve sonra içinden bir rahatlama dalgası geçiyor. Nathan'ı hayal eder. Şimdiye kadarki en büyük aleminden sonra uyanıyor, gözlerini ovuşturuyor, saate bakıyor, uzun süredir baygın olduğunu fark ediyor

Kırk sekiz saat boyunca telefonunu aradı, şarjının bittiğini fark etti, onu aramak için otelin sabit hattını kullandı ve her şey yerli yerine oturuyor. Elleri hafifçe titreyerek numarayı hemen geri arar.

"Merhaba!" diyor telefonu açan genç sesli kadına hızlıca. 'Sanırım az önce kocam bu numaradan aramış olabilir.

Nathan Summer mı? O mu?

Orada mı kalıyorsun?"

Küçük bir sessizlik oldu ve sonra genç kadın "Merhaba, Alix Summer'la mı görüşüyorum?" dedi.

"Evet," dedi. "Evet. Ben, şey - adımı nereden

biliyorsunuz?" "Şey, aslında az önce sizi arayan bendim, Mrs.

Summer. Gerçekten çok üzgünüm. Başka ne yapacağımı bilemedim. Ama Bay Summer bu hafta sonu buradaydı ve ne yazık ki, bu sabah çıkış yapmayınca, odasına girmek için

ana anahtarı kullandık ve bir sürü

Hasar mı? Odada kartvizitini bulduk ve Onu cep telefonundan birkaç kez aramayı denedim ama sürekli telesekretere düşüyordu, ben de şimdi ofis numarasını arayıp

Ama bugün işe gelmediğini söylediler ve bana senin telefonunu verdiler.

"Umarım size böyle hitap etmemin bir sakıncası yoktur.

Senaryolar kafasında çılgınca dönerken Alix donup kalır. Sonunda, "Hayır. Tabii ki hayır." dedi.

"Ama korkarım ki Bay Summer'dan odasındaki hasar için ücret almamız gerekecek.

Pardon, ne olduğunu açıklayabilir misiniz? Tek tek. Çünkü korkarım ki gerçekten anlamıyorum.

"Oh! Evet! Elbette!" diye cevap verir genç kadın parlak bir şekilde. 'Bay Summer Cumartesi gecesi buraya giriş yaptı. Oldukça geç bir saatte. Arkadaşı bize iki gece için internetten ödeme yaptığını söyledi.

"Yoldaş mı?

"Evet. Birlikte olduğu kişi.

"Peki kimdi o?

Korkarım bilmiyorum. Cumartesi gecesi çalışmıyordum. Ama oda için iki gecelik ön ödeme yapılmıştı. Bay Summer Pazar günü bir noktada ayrılmış gibi görünüyor.

Çıkış yapmadan ayrıldığını kimse görmemiş ve bununla ilgili elimizde hiçbir kayıt yok ve bu sabah odasını boşaltmasını istemek için odasına gittiğimizde oda boştu. Ne Bay Summer'dan ne de arkadaşından bir iz vardı. Ve korkarım ki oda darmadağın edilmişti.

"Çöp mü?

'Evet. Ve korkarım ki masrafları karşılamak için bir tür ödeme almamız gerekecek. Ve onun refakatçinin kartı reddediliyor ve biz

"Bay Summer ile iletişime geçin, bu sorunu çözmemize yardımcı olursanız çok minnettar oluruz.

"Oda," diyor Alix. 'Kocamın odası. Toparlandı mı? Temizlendi mi?

'Hayır, yönetimin uzman bir temizlik ekibi göndermesini bekliyoruz. Henüz dokunulmadı.

Tamam. Görmek istiyorum, lütfen. Çünkü kocam eve gelmedi, ortadan kayboldu ve belki de odada onun nerede olduğunu açıklayan bir şey olabilir. Nereye gittiğini. Lütfen? Yarım saat içinde orada olabilirim.'

Genç kadın müdürüne sormaya giderken kısa bir sessizlik olur ve sonra tekrar hatta gelir. 'Tabii. Sorun olmaz. Yarım saat sonra görüşürüz.

Resepsiyon görevlisi Alix'e anahtarı uzatır. "Oda on sekiz, diyor. 'Birinci katta. Aşağıda ve merdivenlerden yukarı. Alix koridordan aşağı iner ve dar bir merdivenden yukarı çıkar. Oda 18 soldaki ikinci kapıdır. Kartı panele dokundurur ve kapı açılır.

Perdeler çekilir ve gözleri bir an için Anahtar kartının yuvasını bulup aydınlatmayı etkinleştirmeden önce karanlığa alışır ve her şey tam olarak Şok edici bir hayat.

Oda yağmalanmış. Yatak takımları Yatak, şilte görünecek şekilde neredeyse tamamen çekilmiş ve yorganın yarısı yerde asılı. Minibarın suyu çekilmiş; tüm yerde boş kutular var. McDonald's paket servisinden arta kalanlar her yere saçılmış: ketçap bulaşmış kağıt ambalajlar ve yağlı soğuk patates kızartması torbaları. Alix kaosun içinden geçip banyoya doğru yavaşça ilerliyor. Burada yerde ıslak havlular, lavaboda boş mikser kutuları ve orada - Alix'in midesi şiddetle dönüyor - kadın iç çamaşırları, bir ucuz dantelden yapılmış tanga, çıkarılıp yere atılmış, lavaboda sarı kıvrıkcık saçlar, renkli bir leke Bir bardağın kenarındaki dudak parlatıcısı ve koku, havada her yerde bir kadının saf ve kusursuz kokusu.

Alix banyonun kenarına oturur ve etrafına bakınır. Yavaşça ayağa kalkar ve çöp kutusuna bakarak ipucu arar. Yatak odasına döndüğünde, bu odada sarhoşken yaşanan bir cinsel ilişkiden daha fazlasını görmeye başlar. Duvarda eğri asılı bir resim görür, resimde bir çatlak vardır.

Cam. Yan yatmış bir masa lambası görür. Lamba komodin duvara doksan derecelik bir açıyla çevrilmiştir. Ve orada, ahşap zemine doğru eğildikçe, ilk başta marmite ya da McDonald's ketçabına benzeyen ama parmağının ucunda parlak kırmızı kan olarak beliren küçük bir leke görür.

Onu görünce yüzünü buruşturuyor ve o kadar hızlı ayağa kalkıyor ki başına kan hücum ediyor. Bir daire çizerek dönmeye çalışıyor.

Odanın detaylarından zihnini dolduran binlerce soruya daha fazla cevap bulmaya çalışıyordu ama hiçbir şey yoktu. Bir kavga. Bir kız. Yemek. İçki. Atılmış bir tanga.

Alix yağmalanmış yatağın kenarına oturur ve telefonunu çıkarır. Nathan'ı arar ve telesekretere düşer. Resepsiyona geri döner ve genç kadınla konuştuğunda Masadaki kadın ağladığını fark eder. "Lütfen," diyor, "lütfen. Kayıtlarınızı görmem gerekiyor. Kamera kayıtlarınızı görmem gerek. Kocam kayboldu, nerede olduğunu bilmiyorum ve böyle bir günü daha kaldıramam. I Bilmeden bir gün daha geçiremem. Lütfen.'

Resepsiyon görevlisi gergin bir şekilde gülümser ve "Müdürüme sorayım. Bana bir dakika verin.

Bir an sonra ön masanın arkasındaki ofisten siyah boyalı saçlarıyla göz alıcı bir kadın belirir. Adı Rozetinde 'Astrid Pagano' yazıyor ve her iki kolunda da karmaşık siyah dövmelemler var.

"Lütfen," diyor yumuşak bir aksanla, "benimle gelin. Onu arka ofise çağırır ve Alix de onu takip eder.

Küçük bir oda ve güvenlik monitörlerinin önünde dirsek dirseğe sıkışmış durumdadır. "Özür dilerim," diyor Astrid. 'Zor zamanlar geçirdiğiniz için çok üzgünüm. Bakalım size bazı cevaplar bulabilecek miyiz?

Aradıkları şeyi bulmaları birkaç dakika sürüyor. Ekrandaki tarih damgasında 'Pazar 1.41' yazıyor. İlk olarak Nathan'ı ve sarışın güzel bir kadını görür. otele yaklaşıyor. Bu Katelyn olmalı, diye düşünür, Giovanni'nin ona bahsettiği kız. Alix'ten daha yaşlı görünüyordu.

Hayal ettiği gibi; at kuyruğu şeklinde yüzünden uzakta bağlanmış sarı kıvrıcık saçları ve çok yumuşak yüz hatları var.

Beyaz kot pantolon, beyaz spor ayakkabı, bol siyah askılı bir bluz ve büyük altın küpeler takıyor ve bir tanrıça gibi görünüyor. Arkasından gelen Nathan, onunla kıyaslandığında gülünç görünüyor. Bir ayağını diğerinin önüne zar zor koyabiliyor ve ön kapıya ulaştığında duvara tutunmak zorunda kalıyor.

kendini düşmekten alıkoyuyor. Görüntü başka bir ekrana geçer ve Alix burada Nathan'ın tökezlemesini izler Katelyn onları kontrol ederken arkasından dolaşıyor.

Nathan'ı pek çok kez sarhoş görmüştür ama hiç bu görüntüdeki kadar sarhoş olmamıştı. Sonra ekrandan kaybolurlar ve otelin arka tarafındaki merdivenlere doğru karanlık bir şekilde ilerlerler. Astrid sonraki birkaç saati ileri sarar ve saat 3 sularında görüntüyü tekrar durdurup yavaşlatır

Nathan orada. Giyinmiş ve hâlâ tökezliyor. Ön masanın karşısındaki konsol masasına çarptı ve sonra bir an duraklıyor ve cebinden telefonunu çıkarıyor. Açıyor ve kaşlarını çatıyor, ekrana odaklanmaya çalışırken olduğu yerde hafifçe sallanıyor. Sonra telefonu cebine geri koyuyor ve ön kapıdan çıkıyor. Şimdi ikinci monitöre geçiyorlar ve işte orada, karanlık sokakta Nathan, bir sokak lambasının doğrudan ışığı altında kısa bir süre parlıyor ve sonra uzaklaşırken tekrar gölgelere dönüşüyor. Sokak lambası tarafından aydınlatılıyor.

Yaklaşan bir arabanın farlarını görünce dönüyor ve neredeyse ayağı kayıyor. Gözlerini kısa bir süreliğine sonra da gülümseyip el sallıyor.

Araba otelin sol tarafına yanaşır, çekimde sadece görünür. Nathan otelin girişinden kaldırıma doğru ilerler ve arabanın yolcu kapısına ulaşır. Alix kapıyı açmaya giderken onu izler ve sonra durup şoföre bakar.

Arabaya binmeyi aklından geçirir, ama belki de şoför ona bir şey söylediği için geri döner ve bir an sonra arabaya tırmanır.

içeri. Sonra araba yavaşça uzaklaşır ve sokak bir kez daha karanlığa gömülür.

"Arabayı tanıdın mı?" diye sorar Astrid.

Alix başını sallar. 'Biraz geri sarabilir miyiz, tam geldiği ana? İşte,' der. "Tam orada duraklat.

Astrid ekrandaki duraklatma düğmesine basar ve işte kayıt plakası, tamamen okunaklı bir şekilde karşısındadır. Astrid Alix'e bir

Alix de bir kâğıt ve kalem alıp yazıyor. "Belki de bir Uber'dir? Astrid önerir.

Alix başını sallar. "Hayır," diyor. 'Nathan asla bir Uber'in ön koltuğuna binmez. Her zaman arkaya biner. Şoförü tanımayı bekliyormuş gibi görünüyordu. Ama tanımiyordu. Ama yine de bindi...' Sesi iz bırakıyor uzakta. Bunların hiçbiri mantıklı değil. Kimin arabasına bindiğini sanıyordu? Sabahın üçünde kimi görmeyi bekliyordu? Gitmeden önce telefonunda kimin mesajını görmüştü?

Astrid görüntüyü kapatmak üzeredir ama Alix onu durdurur. 'Gidişini görebilir miyim lütfen? Kadını mı? Sorun olur mu?'

"Evet, tabii ki.

Ve işte Katelyn, birkaç saniye sonra, havalı görünüyor ve toparlanmıştı, çöplüğe dönmüş otel odasında Nathan'la arasında olanlara dair görünürde hiçbir iz yoktu, tek bir saç teli bile yerinde değildi, kot pantolonu hâlâ bembeyazdı. Ama tam resepsiyonun önünden geçerken, Alix onu görüyor - yanağının yan tarafında kırmızı, çığ bir çizik. Katelyn tekrar dönüyor ve çizik yok oluyor, ama Alix bu sefer Astrid'den duraklatmasını istemiyor. Tekrar görmek istemiyor. Bilmek de istemiyor.

Rezervasyonu yapan kadının adı. Kim olduğunu biliyor musunuz? O muydu? Katelyn mi?'

Astrid ekranları otelin rezervasyon sistemine çeviriyor ve bazı düğmelere tıklıyor. "Tamam," diyor, "öyleyse. Rezervasyon, günün erken saatlerinde bir rezervasyon motoru aracılığıyla yapılmış. Ve hayır. Rezervasyon Katelyn adına yapılmamış. Durur. ve sesli bir şekilde nefes alır. 'Ve gerçekten sana

söylememeliyim

Bunu bildiğinize eminim. Ama bugün patron benim ve bunun önemli olduğunu görebiliyorum. O yüzden...' Tekrar ekranına bakar ve başka bir düğmeye tıklar. 'Şunu görebiliyorum rezervasyon kocanızın adına yapılmış ancak ödemesi Bir başkasının adına düzenlenmiş bir kartla. Karttaki isim' - Alix'e döndü ve sanki bir şey biliyormuş gibi bir kez başını salladı - 'Bayan Erin Jade Fair'di.

Merhaba! Ben senin doğum günü ikizinin! NETFLIX ORİJİNAL DİZİSİ

Ekranda yine kırmızı koltukta oturan Katelyn Rand görülür. İç çekiyor ve şöyle diyor:

"Stitch'te sohbet ettikten kısa bir süre sonra Josie beni aradı, ona numaramı verdim ve bana bir konseri olduğunu söyledi.

Ve görünüşe göre, özü, arkadaşının kocasını aldatma suçundan tutukladı. Görünüşe göre bu adam yıllardır birileriyle yatıyormuş - evet, erkekler, değil mi? - Ve bu kadın kendi gözlerinin ve kulaklarının kanıtlarına inanmayı reddediyordu. Ve Josie sadece arkadaşının bilmesini, görmesini istiyordu, Kocasının neler yapabileceğine inanmaya başlamıştı. Dedim ki, "Hayır, hiç sanmıyorum, ben aslında telekız değilim, biliyorsun. Ben bir aktörüm."

Katelyn güler ve başını sallır.

"Onunla yatmak zorunda değilsin. Sadece onu bir otel odasına götürmelisin. Sadece onunla yatmış gibi görünmesini sağla. Gerisini bana bırak." Yani, açıkçası, kulağa saçma geldiğini düşündüm. Kulağa delice geliyordu. Ama sonra dedi ki... bana bin pound vereceğini söyledi. Ve düşündüm ki, evet. Neden olmasın? Bir gecelik iş için bin pound, o bile değil. Ben de evet dedim. Daha fazla talimat bekledim.'

Görüşmeci mikrofon dışında araya girer. "Neydi o?"

"Bana Oxford Caddesi'ndeki bir barın dışında onunla sohbet etmemi söyledi. Temmuz ortasındaki o çok sıcak hafta sonuydu, hatırladın mı? Hava 35 dereceydi. Oraya gittim ve onunla konuşmaya başladım, evet, gerçekten iyi bir adamdı. O ve arkadaşları. Tatlılar. Eve gitmesi gerektiğinden bahsedip duruyordu çünkü karısı Ona sevişme sözü vermiştim, bu bir şaka gibiydi ve kendimi çok kötü hissettim, gerçekten çok kötü. Elimden geleni yaparım diye düşündüm ama gerçekten yapabileceğim çok şey var. Dürüst olmak gerekirse, bin poundumun tehlikede olduğunu düşündüm. Ama sonra onu gördüm, beşinci tekilasını içtikten sonra, gözlerinin gittiğini gördüm, farklı bir yere gittiğini gördüm ve o zaman eve gidip karısıyla sevişmeyeceğini anladım. Zavallı kadın.'

Röportajı yapan kişiye bakıyor ve hüzünle gülümsüyor.

"Evet. Zavallı ikisi de.'

Gün Ortası

Alix yaklaşık on dakika boyunca Pat'in dairesinin önünde durur, kapı zilini defalarca çalar, ta ki yan dairenin kapısında bir komşu belirip Pat'in orada olmadığını, Stansted'e gittiğini söyleyene kadar Cumartesi sabahı Pat'in tatile gideceğini ve nereye gideceği konusunda hiçbir fikri olmadığını söyledi. İspanya'da bir yere, belki?

"Ama kızıyla birlikte mi gitti?"

"Josie?"

"Evet. Burada onunla kalıyordu. Ya da en azından bana öyle söyledi.

"Josie'nin onunla birlikte gittiğini görmedim," diyor komşusu.

Josie'yi aylardır görmedim. Pat evden ayrıldığında

Cumartesi tek başınaydı. Ama Josie'yi etrafta görürsem, onu aradığınızı söylerim, olur mu?

"Evet," diye belli belirsiz cevap veriyor. "Evet, lütfen."

Alix, Pat'in evinden doğruca Josie'nin Manor Park Yolu'ndaki binasına gider. Pencereden bakar ama hiçbir yaşam belirtisi görmez. Buraya en son geldiğinde nasıl görünüyorsa aynen öyle görünüyor. Kapalı dizüstü bilgisayar hâlâ bölmedeki kahverengi masanın üzerinde durmaktadır. Yatak odasında yatak hâlâ düzgünce yapılmış. Josie'nin binasının solunda bir yan dönüş olduğunu ve bunun bir dizi tekerlekli çöp bidonu tarafından engellendiğini fark eder. Birkaçını yoldan çeker ve sonra parmak uçlarında durarak dönüş bakan küçük kirli pencereden içeri bakar. Perdeler kapalı ama küçük bir aralıktan Alix dağınıklık ve sefalet izlenimi veren giysi ve kutu yığınlarını, yapılmamış bir yatağın köşesini, pasaklı siyah ve kırmızı bir oyun sandalyesinin bir ayağını görebiliyor.

Burasının Erin'in odası olduğunu varsayıyor.

Dönüş kötü kokuyor. Çöp kutuları dolu ve sıcak hava dalgasının sonundayız. Eliyle ağzını kapatıyor ve kaldırıma geri dönüyor. Kapı zilini çalar, ancak Orada kimsenin olmadığını zaten biliyor. Kimse gelmeyince de eve gidiyor.

Alix'in yıllar boyunca röportaj yaptığı çok çeşitli kadınlarla ilgili çok iyi bir şey, ona çeşitli uzmanlık biçimlerine erişim sağlamasıdır. Zaman zaman Adres defterinde bazı e-posta adreslerinin bulunmasının avantajını kullanarak şimdi dizüstü bilgisayarının başına oturmuş ve birkaç yıl önce podcast'ine konuk ettiği, Londra Metropolitan Polis Gücü'nün komiser yardımcısı Joanna Dafoe'yu arıyor.

Sibiryalı kedileri ve bir seferde dört Weetabix yeme alışkanlığı.

Joanna, özür dilerim, bu benim için çok arsızca ama Kocasını ortadan kayboldu ve eminim ki bir yerlerde tüm alemlerin anasını uyuyarak geçiriyordur.

Gecenin bir yarısı rastgele bir araba tarafından alındığına dair kamera kayıtları gördüm, Uber'e benzemiyordu, plakaları bende var. Ne kadar kolay olurdu

arabanın kime kayıtlı olduğunu öğrenebilir misiniz?

Bir süre sonra Leon ve Eliza'yı okuldan almaya gider. Güneş parlıyor ve serin bir esinti var ve okul yılının solmakta olan günleriyle atmosfer yumuşak, gelecek uzun yaz tatillerinin vaadi, sadece üç gün sonra. Alix bir an için her şeyin normal olabileceğini, eve gidip Nathan'ın mutfakta onu beklediğini görebileceğini hisseder ama Birkaç dakika sonra e-postasını kontrol eder ve Met Komiser Yardımcısı Joanna Dafoe'dan bir cevap gelir.

Merhaba Alix

Sesini duyduğuma sevindim. Zor zamanlar geçirdiğin için üzgünüm. Plakalar bir kiralama şirketine kayıtlı çıktı. Araba onlardan Cumartesi günü Erin Jade Fair tarafından kiralanmış. Umarım bu yardımcı olur! Ve lütfen Skye'a benden bir kucak ver.

Alix e-postayı iki, üç kez okur. Sonra dizüstü bilgisayarını kendisinden uzaklaştırır ve elleriyle ağzını kapatarak soluk soluğa kalır. Düşünceleri sıçırıyor ve birbirine çarpıyor, Şiddetli bir şekilde, sonra ortalık sakinleşir ve telefonunu alıp polisi arar.

"Kulağa delice gelebilir ama sanırım kocam kaçırıldı" diye söze başlıyor.

Merhaba! Ben senin doğum günü ikizinin!
NETFLIX ORJİNAL DİZİSİ

Ekranda, kadife perdeli uzun bir pencerenin önündeki uzun deri koltukta oturan ciddi görünümlü bir kadın gösteriliyor. Pantolon takım elbise ve topuklu botlar giyiyor.

Altındaki metinde şöyle yazıyor:

DC Sabrina Albright

İlk başta ciddiye almadık. Queen's Park'ta yaşayan ve gece alemlerinde ortadan kaybolma geçmişi olan bir emlakçı, gecenin bir yarısı kiralık bir arabayla bir ev hanımı tarafından kaçırılıyor. Kulağa aile içi saçmalık gibi geliyordu, bilirsiniz, bir tür ilişki. Dağınık insanların dağınık hayatları. Bunu arka plana attık. Ama birkaç saat sonra telefon geldi.

Görüşmeci, mikrofon kapalı: "Çağrı mı?

"Evet. Bristol'daki bir ankesörlü telefondan isimsiz bir arama.

Ses, kaydedilmiş bir polis çağrısını çalar.

Merhaba. Kayıp bir kişiyi bildirmem gerekiyor. O benim ... arkadaşım. Erin Fair. Ve onun babası. Walter Fair. 43A Manor Park Road, NW6 adresinde yaşıyorlar. Uzun zamandır onlardan haber almadım. Bir haftadan fazla oldu. Erin'in özel ihtiyaçları var, babası da oldukça yaşlı ve genellikle evden hiç çıkmıyorlar. Biri benim için gidip onları kontrol edebilir mi diye merak ettim. Lütfen. Onlar için gerçekten endişeleniyorum.'

Kamera DC Albright'a geri dönüyor.

'İki raporu bir araya getirmemiz birkaç saatimizi aldı, aynı gün içinde aynı isimden iki kez bahsedildi. Erin Fair. Ve sonra bunu yaptığımızda pow gibi oldu.'

DC Albright elleri ve kollarıyla bir kafa patlatma hareketi yapar.

"Manor Park Road'a bir devriye arabası gönderdik ve sonrasında neler olduğunu biliyorsunuz.

Evening Standard , 23 Temmuz Salı

Pazartesi gecesi Kilburn'ün arka sokaklarından birinde korkunç bir keşif yapıldı. Kentish Town Polis Karakolundan polis ve dedektifler, Bristol'da yaşayan ve bir süredir arkadaşından haber alamadığı için endişelenen bir kadından gelen isimsiz telefon üzerine Manor Park Road'daki bir evin zemin katındaki daireye gittiler. Erin Fair ve babasının nerede olduğunu tespit edemeyen dedektifler, yüksek sesli çığlıklar ve bağırışmalar duyduklarını söyleyen komşularla konuştuktan sonra

Bir haftadan uzun bir süre önce bir Cuma gecesi geç saatlerde polis eve zorla girmiştir. Dairenin bir yerinden yayılan korkunç bir kokunun hemen farkına vardılar ve birkaç dakika sonra 72 yaşındaki Walter Fair'in çürümekte olan kalıntıları küvette bulundu. Feci şekilde dövülmüş, kolları ve bacakları birbirine bağlanmış halde bırakılmıştı. Polis daha sonra Bay Fair'in kızı 23 yaşındaki Erin Fair'i koridordaki bir dolapta ahşap bir çocuk sandalyesine bağlanmış olarak buldu. Sandalye deri kayışlar ve bacak bağlarıyla özel olarak hazırlanmıştı. O da dövülmüştü ve ilk başta öldüğü sanıldı, ancak yaşam belirtileri gösterdikten sonra acilen
Şu anda koma halinde yoğun bakımda.

Komşularına göre Fair ailesi bir süredir ortalıkta görünmüyordu ve Walter'ın eşi Josie Fair'in izine de keşfin yapıldığı günden bu yana rastlanmadı. Polis şu anda onun kayboluşunu araştırıyor ve ayrıca Fair ailesini yakından tanıyan ve en son Pazar sabahı erken saatlerde Londra'nın merkezindeki bir otelin dışında, Bayan Fair'in kızı Erin'e ait bir kartla kiralanan bir arabaya binerken görülen yerel bir adam olan Nathan Summer'ın ortadan kaybolması. Bay Summer'ın eşi, popüler podcaster Alix Summer,

Josie Fair ile bir podcast kaydı yapıyordu ve Bayan Fair, Bay Summer'ın kaybolmasından bir hafta önce Summers'lara misafir olmuştu.

Kocası tarafından aile içi şiddete maruz kalmış.

Komşuları Fair ailesinin kendi hallerinde ve genellikle 'çok sessiz' olduklarını söylüyorlar.

Çarşamba, 24 Temmuz

Alix çocukları okuldan alıyor. Yarın dönemin son günüdür ve oyun alanının dışında görünürler

Eski projeler, alıştırma kitapları ve sanat eserleri ile ağırlaşan Alix, onlar gevezelik ederken ve birbirleriyle oynarlar. Anneler yaklaşıp koluna hafifçe dokunuyor ve iyi olup olmadığını soruyor. O da sıkıca gülümser ve başını sallar.

O iyi değil. Gerçekten iyi değil.

Basında çıkan haberlere yardımcı olacak bir yanıt gelmedi. Kiralık arabayı gören yok. Nathan'ı gören yok. Josie'yi gören yok. Erin'in kartı bir daha kullanılmadı.

Katelyn ortaya çıkmadı. Katelyn'i tanıyan hiç kimse ortaya çıkmadı.

yanağındaki büyük çizikle birlikte otelin CCTV'sinden alınan kan geniş çapta yayıldı. Tottenham Court Road'daki otelin zemininde bulunan kan damlaları test için gönderildi ve polis şu anda

Erin'in bilgisayarında bulunan bazı mesajların göndericisinin izini sürmeye çalışıyorlar. Köpek sahiplerini ve köpek barınaklarını hedef alarak onlardan Pomchis için gözlerini dört açmalarını istiyorlar. Güvenlik kamerası görüntülerine bakıyorlar.

Geçen haftadan beri Erin'in banka kartını kullanarak hesabındaki yaklaşık on bin poundluk nakit parayı boşaltan kişi tarafından kullanılan bankamatikler. Josie'nin Manor Park Road'da görülüp görülmediğini görmek için güvenlik kameralarına bakıyorlar.

Neredeyse iki hafta önce gece yarısı ayrıldığından beri bölgeden ayrılmamış ve gece 11 ile 3 arasında Fairs'in evinin önünden geçen altı otobüsün yolcularının izini sürmüşlerdir.

Josie'nin Walter tarafından dövüldüğünü iddia ettiği gece,
herhangi birinin pencereden bir şey görüp görmediğine
bakmak için

Pencere. Erin'in ölümünden önceki günlerde ve haftalarda mesajlaştığı kişilerin izini sürdüler.

ortadan kayboldu. Walter'ın Kanada'da bulunan ilk evliliğinden olan iki oğluya ve Josie'nin işverenleri ve iş arkadaşlarıyla temasa geçtiler.

Ancak Josie'nin Nathan'ı Tottenham Court Road'daki otelin önünden çalmasının üzerinden neredeyse dört gün geçti ve ortada hiçbir şey yok. Tek bir şey bile yok.

Şimdiye kadar. Alix anahtarı ön kapısının kilidine sokarken telefonu çalar. Arayan DC Sabrina Albright'tır. 'Acaba sizi bir ara karakola götürebilir miyiz? Beni ve meslektaşım DC Bryant'ı görmek için. Uygun bir zamanınızda. "Fuarda bazı nesneler bulduk.

mülk. Garip şeyler var. Buna

Bayan Fair'in siz dışarıdayken geri dönüşüm kutunuzdan çıkardığını gördüğünüzü söylediğiniz iç mekan dergisinin baskısı. Ve başka bir şey, şey... eğer

gelip göz atabildiniz mi, başka bir şey tanıyıp tanımadığınızı görebildiniz mi...?

"Şimdi orada olabilirim. Sadece' - hala okul üniformalarını giymiş, koridorda ayakkabılarını tekmeleyen iki çocuğuna bakar ve annesinin Harrow'dan oraya arabayla gitmesinin ne kadar süreceğini düşünür ve şöyle der - 'bana bir saat verin. Bir saat içinde orada olurum.

Alix'in önündeki masada bir Nespresso kapsülü, misafir tuvaletinde kullandığı pahalı el sabunundan bir şişe, Nathan'ın taktığı küçük kristallerin asılı olduğu bileziği ona doğum günü için verilen, organik ürünlerden bir makbuz Alix'in doğum günü tarihli süpermarket, iç mekan dergisi, parlak bir çay kaşığı, Alix'in mutfak duvarından, üç yıl önce köpek Teeny öldükten sonra Eliza'nın onun için yaptığı bir kart ve Leon'un vesikalık fotoğraflarından oluşan bir şerit. Bu küçük, hayat dolu, yoğun fotoğrafları görünce ağzının eksidiğini hissetti.

soğuk kurumsal masanın üzerinde aile efemerasının kişisel parçaları.

Ama Alix'in önündeki masada başka şeyler de var. Biri genç bir kızın dizinde oturan iki küçük çocuğun fotoğrafı var, üç çocuk da kameraya gülümsüyor. Pembe satenden yapılmış bir saç tokası var. Üzerinde taşlar olan kauçuk bir telefon kılıfı var.

arkasına yapıştırılmış çiçekler halinde düzenlenmiş. Boş bir Hubba Bubba kabı var. Tek bir gümüş küpe var.

Üzerinde bir haç asılı. Üzerinde pembe lekeler olan buruşturulmuş bir kâğıt peçete ve bir lastik çembere iliştirilmiş büyük bir ipek çiçek var. Başını sallıyor

"Bunlar benim değil." dedi. Bilmiyorum, yani kızlarına ait olduklarını varsayıyorum. Ama bu...' Gözleri dizlerinin üzerinde küçük çocuklar olan genç kızın fotoğrafına gidiyor. "Bu Erin ya da Roxy değil. Ama kız... tanıdık geliyor.

Görünüşe bakılırsa...' Alix zihninde bu yüzü hayatında daha önce gördüğü yeri arar. Sonra bulur ve kalbi hızla çarparken fotoğrafı işaret eder

"Brooke Ripley" diyor. Bu Brooke Ripley, değil mi? Baksana! Josie'nin Brooke'un iki küçük kardeşi olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Üvey kardeşi ve kız kardeşi. Ve o ... bekle ...' Çantasından telefonunu alır ve Facebook'ta Brooke Ripley'i arar. "İşte. Chris Bryant ve Sabrina'ya gösterir. "Bakın. Bu o. Ve...' Gözü Brooke'un mezuniyet gecesi fotoğrafında daha önce fark etmediği bir ayrıntıya takılır - bileğine iliştirilmiş büyük beyaz bir çiçek.

Boğazı kuruyor ve midesini sıkıyor.

Sol eliyle bilinçsizce. "Bak," der, gözleri fotoğraftan çiçeğe ve sonra iki dedektife gider. "Bakın.

Dedektifler eşyalara ve Alix'in telefonundaki fotoğrafa bakarken sıcak ofise bir ürperti yayılır.

"Bir anahtar var," derken buluyor kendini Sabrina'ya. 'Josie onu boş odamdaki yatağın altına bırakmış. Üzerinde kan var.

"Bu anahtarı tarif eder misin? Sabrina Alix'e söyler.

Küçük bir şey. Altın, sanırım, ya da pirinç. Tek bir anahtar. Üzerinde plastik bir etiket var, bir anahtarın parçası olarak gelenlerden biri.

şeffaf plastik pencereleli, üzerinde 6 numara olan çoklu paket. Sadece bu. Evde var. Size verebilirim. Ben Özür dilerim. Bunu size daha önce vermeliydim.

Düşünemedim.' 'Lütfen, endişelenmeyin. İnanılmaz derecede yardımcı oluyorsun. Ve

Bu' - Sabrina ipek bilek korsajını işaret ediyor, bu Brooke Ripley'in iki küçük kardeşiyle birlikte çekilmiş fotoğrafı - 'bu çok önemli olabilir. Brooke'un ailesini bulmak için girişimlerimizi iki katına çıkaracağız. Ve bu arada, Lütfen kendinize ve ailenize iyi bakın. Paylaşacak daha fazla şeyimiz olduğunda sizi arayacağız.

Alix gitmek için ayağa kalkar ve günlerdir aklını kurcalayan bir şeyi hatırlayınca durur.

"Hepsi bu muydu?" diye sorar dedektife. "Kolye yok muydu? Altın bir yaban arısı kolyesi?"

"Hayır," diyor Sabrina. 'Bildiğim kadarıyla yok. Ama ortaya çıkarsa size haber veririm.

"Teşekkür ederim," diyor Alix, parmakları içgüdüsel olarak kolyenin asılı olduğu köprücük kemiğine gidiyor. "Bu harika olurdu.

Alix'in annesi yarım saat sonra Alix'in ön kapıyı arkasından kapattığını duyunca Leon'la birlikte oturduğu mutfak masasından başını kaldırıyor. Ona "Eee?" diyen bir bakış fırlatır.

Alix belli belirsiz başını sallıyor ve bir süre bulaşık makinesine bir şeyler koymakla, telefonunu şarja takmakla, ocaktaki kedi tüylerini silmekle meşgul oluyor. İşini bitirdiğinde, annesine bahçede kendisine katılmasını işaret ediyor. Yan yana oturup bahçenin arka duvarına doğru bakıyorlar. Parlak akşam ışığı Alix'in kayıt stüdyosunun pencerelerinden altın renginde parlıyor ve bir an için bir daha ses masasının arkasında oturup oturamayacağını, bir daha başka birinin hayatına saf, odaklanmış bir ilgi gösterip gösteremeyeceğini merak ediyor.

"Ee?" diyor annesi kısa bir süre sonra.

"Hiçbir şey," diyor Alix. 'Hiçbir şeyleri yok. Ama...'
Hayatının, evinin, ailesinin o küçük parçalarının bir kenara atılmış olduğunu görmenin tatsızlığını hatırlarken hafifçe titriyor

Josie'nin iç çamaşırı çekmecesinin derinliklerinden çıkarılmış, önünde duruyordu. Eliza'nın Teeny, Alix'in yeni ölen köpeği ve Leon'la birlikte çizdiği değerli resmi düşününce

Josie'nin hüznü, solmuş iç çamaşırlarının arasına sıkışmış, biraz ürkmüş görünen dört yaşındaki yüzü midesini bulandırıyor.

"Çekmecelerinden birinde bana ait bazı eşyalar buldular. Evden çaldığı şeyler.

Değerli bir şey yok. Sadece ufak tefek şeyler. Sesi çatlar ve annesinin elini kendi elinin içinde kavrar ve annesinin onu sertçe sıktığını hisseder.

Annesine korsajdan bahsetmiyor.

Brooke Ripley, Josie'nin yatağının altına saklanmış kan lekeli anahtar hakkında. Sadece elini tutuyor ve orta mesafeye bakıyor, tehdit eden gözyaşlarını tutuyor onu ezmek.

"Gelecektir," diyor annesi usulca. 'Geleceğini biliyorum. Onu hissedebiliyorum. Dışarıda bir yerde. Sanırım hafta sonuna kadar evde olur.

Ve bu tam da Alix'in duymak istediği şeydir. Kendisinin de onu orada hissedebileceğini düşünmek istiyor; hissetmek istiyor

Bu hafta sonu kapıdan içeri gireceğinden, ona şarap eşliğinde anlatacak bir hikayesi olacağından, yatakta birlikte kıvrılacaklarından, vücudunun belki daha küçük, daha ince olacağından, kollarının onu çaresizce saracağından emindi.

bekleyeceklerini, Katelyn hakkında konuşmak için bekleyeceklerini, otel odası hakkında konuşmak için bekleyeceklerini, iyileşeceklerini, bir araya geleceklerini, seveceklerini ve sonra o kadar bozuk olan her şeyi düzelteceklerini

Nathan kendini Katelyn adında bir kızla bir otel odasında buldu. Bu hikâyenin böyle bitmesini istiyor ve

annesini yanağından nazikçe öper ve "Teşekkür ederim" der.
Evet, teşekkür ederim. Teşekkür ederim.

Merhaba! Ben senin doğum günü ikiznim! NETFLIX ORJİNAL DİZİSİ

Ekranda küçük kırmızı kadife koltukta oturan Katelyn Rand görülüyor.

"Nathan hala eve gidip karısıyla seks yapmak istediğini söyleyip duruyordu, oysa bir ayağını diğerinin önüne zor atıyordu. Kendimizi Soho'da bir barda bulduk ve arkadaşlarının biraz solduğunu söyleyebilirim, huzursuzlanmaya başladılar. O gece çok sıcaktı ve genç de değillerdi. Ama sürekli bir içki daha istiyordu. Ben de dedim ki, "Dinleyin. Neden siz gitmiyorsunuz? Onu bana bırakın. Onu eve götürebilirim." Sonra gittiler ve ben de Nathan'a onu eve götüreceğimi söyledim ama önce

Onu ayıltmak için bir şeyler yedirdim ve Josie'nin onu götürmemi söylediği otele götürdüm. Orada Nathan'ın adına ayrılmış ve tüm masrafları ödenmiş bir oda olduğunu söyledi. Sadece giriş yapması gerekiyordu. Söylemesi yapmaktan kolaydı. Onu zar zor dik tutabildim. Ben her şeyi yaparken onu desteklemek zorunda kaldım.

İş. Sürekli "Alix nerede? Burada mı? Burada mı?"

Ben de "Evet" dedim. Yukarıda seni bekliyor. Hadi tatlım, seni yukarı çıkaralım." Sonra odaya girdik ve acıktığını söyledi, ben de McDonald's'tan bir paket aldım; onu yedik; bütün minyatürleri içti. Sürekli "Alix nerede? Geliyor mu? Geliyor mu?"

"Evet dedim. Geliyor. Bir Uber'e bindi. Birazdan burada olur. Ve sonra ... Şey, gitmeye çalıştı. Evet."

Elini ensesine götürüp ovuşturuyor ve ekran dışındaki röportajcıya özür dileyerek gülümsüyor.

Bu çok kötüydü. Telefonumda Josie'den geleceğini söyleyen bir mesaj var mı diye bakıyordum ve onu arayıp duruyordum, kapıyı kilitlemişim ve

önünde duruyordu. Deliye dönmüştü. "Bırakın beni. Bırakın gideyim!" Sonra bir şeyler fırlatmaya, bir şeyleri devirmeye başladı. Bana dokunmadı ama

kazara yanağımdan yakaladı.

keskin bir şey. Tam bir kaçıkla birlikte bu odada kapana kısılmış gibiydim, kendini kaybetmişti ve Josie cevap vermiyordu, cevap vermiyordu ve sonunda sabah saat üç gibi aradı. Onu dışarı göndermemi söyledi. Alix'in siyah bir Kia'yla dışarıda olduğunu söyle, plakası falan her neyse. Ben de kapıyı açtım, gitmesine izin verdim. Banyoda yere iç çamaşırı düşürdüm. Parfümümü her yere sıktım. Yatağı dağıttım. Çıktım. On dakika sonra PayPal'ıma bin pound düştü. Ve ben de öyle olduğunu düşündüm. Yüce Tanrım.'

İç çekiyor ve elini tekrar ensesinde gezdiriyor.

"Bu konuda daha fazla yanılamazdım, değil mi?

Perşembe, 25 Temmuz

Alix'in annesi geceyi burada geçiriyor. Alix'le birlikte geliyor.

Ertesi gün, kapıları açık duran ama içeri serin hava girmeyen, aşırı sıcak okul salonundaki dönem sonu toplantısına. Bir bankta yan yana oturuyorlar, dizleri keskin açılarla bükülmüş ve Alix annesinin, yaşına göre genç olsa da, bittiğinde ve bacaklarını tekrar uzatabildiğinde mutlu olacağını biliyor. Sonunda

Eliza için ilkokul. İçinde yaşadığı dünyada Cumartesi gecesinden önce, Alix'in en çok endişe duyduğu gün bu olmuştu. Bir dönemin sonu. Bir dönemin sonu. nazik, besleyici bir ilkokulun güvenlik ağının sonu. Eliza için artık gök mavisi polo tişörtler yok. Artık Velcro yok-kitap çantası. Artık Alix'in katılacağı toplantılar, eşlik edeceği müze gezileri yok.

Ve sonra bitti, okul dağıldı, güneş parlıyor, yaz başladı, altı haftalık masumiyet ve özgürlük ve kızının hayatının yeni bir aşamasının başlangıcı ve o bunların hiçbirini hissetmiyor. Parka giderler ve dondurma kuyruğuna girerler. Çocuklar arkadaşlarıyla oynuyor. Alix annesiyle birlikte diğer ebeveynlerden uzakta oturur. Eve giderler ve Alix çocukların üniformalarını Eylül ayına kadar son kez çamaşır makinesine koyar. Bekleyebildiği kadar bekler, ki bu saat 16.58'dir, sonra kendisi ve annesi için şarap doldurur.

Ve sonra, boş bardağına bakıp kendine bir tane daha dondurma olasılığını düşünürken, Saat henüz beş buçuk olmamasına rağmen telefonu çalar ve arayan Sabrina Albright'tır.

"Bil bakalım az önce istasyona kim geldi, Alix? Ve seni görmek istiyor?"

Merhaba! Ben senin doğum günü ikizinin! NETFLIX ORJİNAL DİZİSİ

Ekranda, boş ve hafifçe aydınlatılmış bir odanın ortasına yerleştirilmiş eski bir koltukta oturan genç bir kadın gösteriliyor.

Sarı saçlarının bir tarafı kısa kesilmiş, diğer tarafı ise omuz hizasına kadar uzamış. Düğmeli bir ceket giyiyor. soluk mavi gömlek ve siyah kot pantolon.

Her iki kulağında da çok sayıda küpe var ve endişeyle gülümsüyor. Aşağıdaki ekranda kelimeler var:

Roxy Fair, Josie ve Walter Fair'in kızı

Ekran başlık grafiklerine kesilir ve bölüm sona erer.

14.50'de.

Roxy tırnaklarının etrafındaki deriyi karıştırıyor ve duvardaki saate bakıyor. Neler olup bittiğini öğrenmek üzeredir, eğer biri gerçekten gelip onu görecektse olursa. Birkaç dakika sonra kapı açılır ve bir çift federal içeri girer, bir erkek ve bir kadın, Chris ve Sabrina diye çağırılırlar, gülümserler ve Roxy'nin babası için ne kadar üzgün olduklarını söylerler, sonra boğazlarını temizlerler ve not defterlerini açarlar ve kadın, "Annenin nerede olduğunu biliyor musun, Roxy?" diye sorar.

Roxy başını sallar. "Onu on altı yaşından beri görmedim.

"Büyükannen Pat O'Neill'a ulaşmayı başardık mı?

Roxy başını sallar.

"Şu anda Minorka'da ama yarın geri dönüyor. Eğer istersen onunla kalabileceğini söyledi.

"Kalamam. İşim var. Geri dönmem gerek.'

Tamam. Sorun değil. Ama bilmelisiniz ki, eğer Babanın öldürülmesi ve Erin'in öldürülmeye teşebbüs edilmesi ile ilgili olarak anneni aramakta olduğumuzu haberlerde zaten görmüştüm.

Roxy önce kadın polis dedektifine, sonra da erkeğe bir bakış fırlatır. "Ciddi misin?

Evet. Şu anda çok şey oluyor Roxy. Ve sanırım en iyisi seninle adım adım konuşmak, böylece kafan çok karışmayacak. Olur mu?"

Roxy sıkıca başını sallar.

"Görünüşe göre annen ve baban 12 Temmuz Cuma gecesi kavga etmişler. Bir arkadaşlarının evinde akşam yemeğine gitmişler-'

Roxy bir kahkaha atarak araya girer. "Evet, doğru.

"Alix Summer adında bir kadın yakın zamanda Annen. Birkaç haftadır birlikte bir tür proje üzerinde çalışıyorlardı. Bu bir akşam yemeği ile sonuçlandı o cuma gecesi. Annen ve baban Bayan Summer'ın evinden ayrıldıktan birkaç saat sonra, annen Bayan Summer'ın kapısının önünde ağır yaralı olarak tekrar ortaya çıktı, "Baban tarafından dövüldüğünü iddia ediyor.

"Babam mı?

Evet. Bayan Summer'a söylediği buydu. Bayan Summer'a Erin'le birlikte sabahın erken saatlerinde daireden ayrıldıklarını söylemiş ve babanızın hayatta ve iyi olduğunu ima etmiş. Daha sonra Cumartesi sabahı ayrılmadan önce bir hafta boyunca Bayan Summer'ın evinde yaşamış, Bayan Summer'a annesinin, yani büyükannen Pat'in evine gideceğini söyledi. Aynı gece, Bayan Summer'ın kocası şehirde içki içtiği bir geceden sonra ortadan kayboldu.

arkadaşlarıyla birlikte. Bayan Summer'ın kocasının kaybolduğu sırada kaldığı otel odası dışında, bu iki olay birbiriyle tamamen ilgisiz görünmektedir, ve onu kaldığı otelden alırken görüntülenen arabanın her ikisi de banka kartıyla ödenmiştir. adı ...'

Kadın duraksar ve Roxy sanki "Peki, devam et o zaman" der gibi ona bakar.

"Erin Fair.

"Ne, pardon, şu anda komada olan kız kardeşim rastgele bir adam için otel odası parası mı ödedi?

"Kız kardeşin olduğunu düşünmüyoruz, Roxy. Annenin kız kardeşinin kartını kullandığını düşünüyoruz. Mesele şu ki, kız kardeşinin banka hesabını inceliyorduk ve orada kayda değer miktarda para vardı. Kırk bin pounddan fazla. Ve son iki hafta içinde bu paranın on binden fazlası Queen's Park'taki bankamatiklerden çekilmiş. Ve Annenizin Bayan Summer'a anlattığına göre, kız kardeşiniz Erin'in özel ihtiyaçları varmış. Bebek maması yiyor ve evden dışarı çıkmıyordu ama yine de banka hesabına her gün para geliyordu. Hepsi bir canlı yayından Glitch adında bir şirket. Kız kardeşinizin hayatının bu yönü hakkında bir şey biliyor musunuz?

"Evet, o ünlü. "Ne için ünlü?

'Oyun. İnsanlar Glitch'e abonelik ücreti ödüyor ve sonra oyuncularını çevrimiçi izleyebiliyorlar. Ve kız kardeşim en iyilerden biri.

"Yani video oyunları oynayarak mı para kazanıyor?

Roxy bazı insanların kendisinden farklı bir dünyada yaşıyormuş gibi yaşlı konuştuklarına inanamıyor ama gözlerini devirmek için kendini zor tutuyor ve "Evet" diyor. Bu doğru.

"Yani, şey..." Her iki dedektif de oturuş pozisyonlarını ayarlar. Adam evraklarına bakıyor; kadın Roxy'ye bakıyor: 'Annenizin nerede olabileceğini düşünüyorsunuz?

Roxy bir kahkaha attı. "Bunu bana mı soruyorsun?" "Şey, evet.

'Korkarım size yardımcı olamayacağım. Annem ...' Roxy durdu, dikenli cephesi bir anlığına kaydı. "Annem benden nefret ederdi. Annem babamdan nefret ederdi. Annem kız kardeşimden nefret ederdi. Belli ki Erin'in parasını alıp içinde hiçbirimizin olmadığı yeni bir hayata başlamış.

'Ama özellikle bir yer var mı? Onun için anlamı olan bir yer? Bayan Summer annenizin aile hayatının ilk günlerine dair çok nostaljik olduğunu söylüyor.

Aşırı derecede belki? Ailecek gittiğiniz bir yer var mıydı?

Roxy omuz silkiyor. Çocukluğunu bu şekilde görmüyor. Hiçbir yerinden altın bir parıltı yayılmıyor. "Her yaz Göller Bölgesi'ne giderdik. Bir haftalığına. Ben nefret ederdim, hepimiz bir karavanda ya da her yerinde örümcekler olan kılı bir kulübede sıkışıp kalırdık. Ama o bayılırdı. Her gece şarap içer ve manzarayı anlatıp dururdu.

"Göller Bölgesi'nde nereye gittiğinizi hatırlıyor musunuz?

"Evet. Ambleside. Suyun hemen yanında.'

Roxy bunları yazmalarını izler. Gözlerini onlara diker ve şöyle der: "Babamın anneme elini sürmesinin mümkün olmadığını biliyorsunuz, değil mi?

"Elimizde annenizin yaralarını gösteren fotoğraflık kanıtlar var.

"Nasıl?

"Bayan Summer onları geçen hafta aldı.

Roxy iç çeker ve susar. 'Üzgünüm, Bayan Summer...

Bayan Summer

. "Kim bu Bayan Summer?" "Annenin arkadaşı.

"Ama annemin hiç arkadaşı yok.

"O bir arkadaş, ama aynı zamanda onunla bir podcast yapıyor.

"Podcast mi? Ne tür bir podcast?"

"Annenizle hayatı hakkında röportaj yapıyordu.

Roxy gülmekten kendini alamaz. "Ciddi misin?"

"Evet. Kayıtları dinledik. Oldukça ... Üzücü.

"Ne Şekilde?"

"Çocukluğunuz. Taciz. Arkadaşın Brooke'a olanlar.'

"Brooke? Kalbi bir an için kararıyor; midesi çalkalanıyor.

Dedektifler birbirlerine bakarlar. Evet. Brooke Ripley. Okuldan arkadaşınızdı. Babanla bir ilişkisi var mıydı?"

"Benimle bir ilişkiniz var mıydı-?"

"Sizin evden ayrılmanızla aynı zamanda kayboldu ve onun kaybolmasının ailenizle ilgili olabileceğİ ihtimalini araştırıyoruz.

"Şaka yapıyorsun, değİl mi?"

"Hayır. Şaka yapmıyoruz. Annenizin Bayan Summer'ın podcast kaydında bıraktığı ifadeye dayanarak hareket ediyoruz.

Roxy başını sallar ve gözlerini kapatır. "Dinle. Bununla başa çıkamam, tamam mı? Annem bu kadına başka ne söyledi?"

Onunla saatler süren bir tanıklık paylaştı. Tüm bunlar, sizin evinizde çok zehirli bir aile içi duruma işaret ediyordu.

kız kardeşinize yönelik iddia edilen cinsel istismar da dahil olmak üzere, eş ve çocuk istismarı olasılığına karşı'. Bu Kadın durur, dudaklarını yalar, şeftali rengi parmak uçlarıyla evraklara dokunur. "Baban tarafından.

"Benim-? Roxy ellerini masanın üzerine vurur ve iki dedektif hafifçe zıplar. 'Ciddi misin? Babam mı? Annem ona böyle söyledi, değİl mi?"

"Babanızın her gece evlilik yatağından ayrılıp Erin'in yatak odasına gittiğini ve bir daha geri dönmediğini söyledi.

"Evet. Onunla oyun oynuyordu.

"Oyun mu?"

Evet. O da olayın bir parçasıydı, gösterinin bir parçasıydı. Aboneler babamın orada olmasına bayılırdı. O sadece

onun arkasında oturur ve espriler yapardı. Bir lakabı vardı. Pops. Silinmiş ve Pops. Yayınının bu kadar popüler olmasının bir nedeni de buydu, onun yüzünden.

"Peki sence neden annene bundan bahsetmedi?" "Annem onun sahip olduğu hiçbir şeyle başa çıkamazdı. ikimizle de ilgisi yoktu. Onu o kadar kıskanıyordu ki. Onu sevdiğimiz gerçeğini. Bu konuda hastaydı. Bilirsin işte. Kafadan hastaydı. Söyle bana, lütfen, bunu kaldırabilirim. Söyle bana. ona ne yaptı. Annemin babama ne yaptığını söyle."

Roxy, Salusbury Yolu üzerindeki şık kafenin önünde oturuyor. Beyni yanıyor. Bir şeylerle, düşüncelerle yanıyor. Yuvarlanıyor, itilip kakılıyor, görüntüler yanıp sönüyor ve çarpıyor ve umursamıyormuş gibi davranıyor, her şeyi daha önce görmüş gibi davranıyor ama görmemiş ve babası ölmüş ve Erin bir hastane odasında binlerce kabloya bağlı, hayatı hala dengede duruyor. Bir kağıt peçeteyi parçalıyor sonra ne yaptığını fark ediyor ve parçaları sıkıca bir araya getiriyor. Yukarı doğru bakar ve dükkâna doğru aceleyle yürüyen bir kadın görür. Kadın uzun boyludur ve saçları çok sarıdır. doğal, ama Roxy saç köklerinin yandan ayrıldığı yerde yeniden uzamaya başladığını görebiliyor. İspanyol paça kot pantolon ve sweatshirt giymiş, topuklu ayakkabılar giymiş ve makyaj yapmamış. Günlerdir uyumamış gibi görünüyor. Kafeye girerken Roxy'yi görür ve ona sorgularcasına bakar. Roxy başını sallar.

"Merhaba. Roxy. Oturdu. "Tanrım. Bu..." Sözcükleri unutmuş gibi görünüyor ve gözleri Roxy'nin yüzünü tarıyor sanki

Sonrası için hatırlamaya çalışıyordu. "Sen olduğuna inanamıyorum. Sanki..." Elleri havaya kalktı ve çırpındı Kucağına düşmeden önce belli belirsiz etrafta dolanıyordu.

"İyi misin?"

Roxy başını sallar. Roxy her zaman iyidir ve kimsenin aksini düşünmesini asla istemez.

"Baban için gerçekten üzgünüm.

Roxy tekrar başını sallar. Sonra Alix'e bakar ve "Annem

sana babam hakkında ne söyledi?" diye sorar.

Alix ona kararsızca bakar ve sonra, "Söylediklerinin çoğunun ne kadar doğru olduğundan emin değilim." der.

"Sadece
söyle. Alix de
öyle yaptı.

Öğleden sonra 3'te.

"Bu rahat mı?

Alix kayıt stüdyosundaki masanın üzerinden kulaklıklarını ayarlamakta olan Roxy'ye bakar. Roxy başını sallıyor ve onu onaylıyor.

"Harika.

Roxy 1.80 boyunda ve korkunç biri. Çenesi, nazik davrandığı zamanlarda bile meydan okurcasına sallanıyor.

"Bunların hepsi saçmalık," dedi az önce kafede, arkada oturan iki genç annenin konuşmalarına ara verip koltuklarında hafifçe dönmelerine neden olacak kadar yüksek sesle. 'Sana bunları anlattığına inanamıyorum. Bu-' Ve tam kendi çocukluğunu anlatmaya başlayacaktı ki Alix onu durdurmak için elini kaldırdı.

"Podcast'e katkıda bulunmaya ne dersin?" diye sordu. Kendi tarafını anlatmak?

"Ne zaman? Roxy sordu.

"Şimdi mi? Hemen şurada oturuyorum. İki dakika uzaklıkta. Daha az.'

Roxy'nin hayır demesini, ketum, özel ve huysuz olmasını bekliyordu ama Roxy hemen küçük sırt çantasını alıp ayağa kalkmaya başladı. "Bu gerçek bir suç podcast'i gibi mi olacak?" diye sordu ve Alix bir şekilde bunun farkına vardığında içinden bir ürperti geçtiğini hissetti, korku ve dehşetin boğucu sisinden geçerek şu anda yaptığı şeyin tam olarak bu olduğunu söyledi. Kendi hayatındaki olaylardan gerçek bir suç podcast'i hazırlıyordu.

Şimdi Roxy'ye Josie'nin kayıtlarından birinin küçük bir bölümünü çalıyor. Bu Josie'nin ona

Brooke. Dinlerken Roxy'nin yüzünü, ince yüz hatlarından geçen şaşkınlık ve kuşku dolu bakışları izliyor. Sanki kulağındaki bir şeyi çıkarmaya çalışıyormuş gibi ara sıra başını sallıyor. Alix duraklatır ve Roxy'nin konuşmasını bekler.

Merhaba! Ben senin doğum günü ikizinin! NETFLIX ORJİNAL DİZİSİ

Ekran, mikser masasında kayıt tuşuna basan birinin yakın plan canlandırmasına dönüşür.

Metnin altında şunlar yazmaktadır:

**Sonraki yirmi dört saat boyunca Alix Summer,
Roxy Fair'in yaklaşık dört saatlik ifadesini
kaydetti.**

Roxy'nin sesi, Fairs'in dairesinin iç mekanının bulanık bir görsel canlandırması üzerinde çalışıyor.

Genç bir kız mutfakta yaşlı bir adamla sohbet ederken arkadan görülebiliyor.

"Brooke Ripley okuluma geç başladı. Herkes ondan nefret ederdi. Sevindiğimi hatırlıyorum çünkü bir anlığına dikkatleri üzerimden çekmiştim. Güzel sayılırdı, on dört yaşından büyük gösteriyordu, büyük göğüsleri vardı. Herkes bizden nefret ettiği için eşleştik. Ve evet, o ve ben oldukça yakınlaştık.

Çok yakındık. Aslında, Brooke ve ben sonunda birlikte olduk, anlıyor musun? Eşcinsel olduğumu çok küçük yaşlardan beri biliyordum. Ama Brooke benim ilk kız arkadaşımdı ve bir süre çok yoğun geçti. Gerçekten aşık olduk.

Kimseye söylemedim, sadece Erin'e. Ama ne anneme ne de babama. Ve bu sefer hatırlıyorum, Noel'di, babam evdeydi. Bunu şimdi hatırlıyorum. Kurabiye pişiriyordu.

Noel önlüğü. Noel müziği dinliyorduk. Çok güzeldi, bir kez olsun normal bir aile gibi hissettik.

Alix araya giriyor: "Siz normal bir aile değil miydiniz?"

"Hayır. Biz normal bir aile değildik. Hem de hiç. Ama tam o anda, o anda, normal hissettirdi. Babam gülüyor ve şakalaşıyordu ve ben Brooke'a baktım ve şöyle düşündüm: Eminim sen de babanın benimki gibi olmasını isterdin. Şöyle düşündüğümü hatırlıyorum.

Bu. Çok net hatırlıyorum. Gurur duymuştum. Anlıyor musun? Ve evet, tabii ki annem bundan nefret etti. Hepimizi gülerken görmekten nefret ederdi. Hepimizin mutlu olmasından. Daha sonra Brooke "Sanırım annen benden nefret ediyor." gibi bir şey söyledi. Ben de dedim ki, "Neden öyle diyorsun?"

Bu mu?" "Bilmiyorum. Ondan aldığım titreşimler." Sanırım annem ona gerçekten içerlemişti, çünkü ondan ne kadar hoşlandığını anlayabiliyordu. Hepimizin onu ne kadar sevdiğini. Brooke'un benim için ondan daha önemli olduğunu, onu sevdiğimi anlayabiliyordu ve bununla başa çıkamıyordu. Kendisiyle ilgili olmayan hiçbir şeyle başa çıkamazdı. Kıskançlıktan hasta olmuştu.

Arka plan sahnesi bir okul oyun alanına dönüşür
Üniformalı gençlerle dolu.

Alix soruyor: 'Ve sonra bir kavga oldu? Görgü tanıklarına göre, okulun son döneminin sonlarına doğru Brooke ile okul binasında fiziksel bir kavga etmişsiniz.

"Evet. O, ya da en azından ben Erin hakkında bir şey söylediğini sanıyordum. Birisi bana onun hakkında aşağılayıcı bir kelime kullandığını söyledi. Ben de her zaman yaptığım gibi, aptalca, doğruluğunu kontrol etmeden gittim ve ona iftira attım. Sınavlarıma başlamak üzere olmama rağmen okul beni uzaklaştırdı.

Ekran, boş bir barda bir taburede oturan Roxy'ye dönüşür.
Soğukkanlılıkla gülümsüyor.

Kayıtta iç çektiği duyulabiliyor.

"Gençken biraz aceleciydim. Dürüst olmak gerekirse bir tür kabustum. Okul ve benim için bu kadardı. Okulla işim bitmişti. Her şeyle işim bitmişti. Ama esasen annemle işim bitmişti. Bu yüzden annemden kaçtım.

Evde. Brooke'un benimle gelmesini istedim. Hazır olmadığını söyledi. GCSE'lerini yapmak istiyordu. O aptal baloya gitmek istiyordu. Hepsini yapmak istedi. düzgün bir şekilde. Ben de onsuz gittim. Aklının başına gelmesini umdum. Gelip beni bulacağını umdum. Ama onun yerine, gitti ve ortadan kayboldu. Havaya karıştı. Ve hepsi bu kadar.'

Alix soruyor: 'Yani evden kaçmanızın babanız ve Brooke ile bir ilgisi yok muydu? Evet, vardı. Hiçbir şey olmuyor mu? Erin sana onların seks yaptığını duyduğunu söylemedi mi? Bunların hiçbirisi gerçekten olmadı mı?'

Roxy bakışlarını kameraya doğru kaldırır ve başını sallar. "Hayatımda hiç bu kadar saçmalık duymamıştım.

11'de.

Roxy o gece Alix'in boş yatak odasında uyur. Kaba kabalığına rağmen, Alix altındaki yumuşak çocuğu hisseder. On altı yaşında, zehirli bir ortamda yaşayan ve sadece kendisini besleyecek birine ihtiyaç duyan bir kız. Alix ona odasını gösterirken, annesinin kaybolmadan hemen önce bir hafta boyunca burada uyuduğunu anlatıyor. "Yatağının altına sakladığı bir anahtarı vardı. Üzerinde altı rakamı yazıyordu. Bunu polise verdim ama ailenizin evindeki hiçbir kilitle eşleştiremediler. Biliyor musun?

Bu konuda bir şey var

mı?' Roxy omuz

silkiyor. "Hayır.

"Bir müstemilata ya da barakaya ya da ne bileyim, bir tür depoya erişiminiz yok mu?

"Sanmıyorum. Gerçi babamın bir garajı vardı sanırım. Babası orada eski bir araba saklıyordu sanırım. Biz küçükken oraya bir ya da iki kez girdiğimi hatırlıyorum. Her yer tozlu ve örümcek ağılıydı.

"Nerede olduğunu hatırlıyor musun?

"Evet. Arka tarafta."

"Neyin arkasına?"

Ev. Bir çeşit - ne deniyordu ona? Bir mews? Birbirine bakan iki garaj seti gibi, yaklaşık yedi ya da sekiz tane, sanırım?

"Peki evinizden bu mews'e nasıl geldiniz?" "Ön kapıdan çıkıp köşeyi döndükten sonra bir kapıdan. Ama aynı zamanda banyoda oraya açılan bir penceremiz de vardı."

Alix ve Roxy birbirlerine bakarlar ama ikisi de düşüncelerini dile getirmez.

Merhaba! Ben senin doğum günü ikizini! NETFLIX ORJİNAL DİZİSİ

Ekranda on altıncı yüzyıldan kalma bir barda kanepede oturan bir anne ve genç kızı ile küçük kahverengi bir köpek görülüyor aralarında uyuyor.

Annenin kırpılmış beyaz saçları ve kırmızı çerçeveli okuma gözlükleri var.

Kızın uzun, sarı saçları ağır bukleler halinde beline kadar sarkıyor. Altındaki metinde şöyle yazıyor:

Clare ve Georgie Small: Ambleside Manor Lodge Park'ta tatil yapanlar

Önce kızı Georgie konuşuyor.

"Temmuz 2019'da oradaydık. Ben, annem, babam, kardeşlerim. İki gün önce gelmiştik. O zamanlar yaşadığımız sıcak hava dalgası sırasındaydı. Hava çok sıcaktı, göllerin orada bile. Geldiğini görmedik. Ertesi sabah uyandıığımızda oradaydı. Parkın karşısında ona el salladık, değil mi? Yanında küçük bir köpek vardı,

ve o da el salladı ama ben onun Dostça. Ama sorun değildi. Oraya arkadaş edinmek için gitmemiştik.

Clare, anne, konuşuyor.

"Kulübeler mahremiyet için inşa edildi, görüyorsunuz. Hepinizin tıkiş tıkiş olduğu sıradan bir tatil parkı gibi değil. Kulübeler yeni, sadece birkaç yıl önce inşa edildi ve hepsi göle bakıyor ve etraflarında boşluk var, böylece diğer insanların mülklerini göremezsiniz. Yani evet, biz Orada olduğunu biliyorduk ama onu pek görmedik. Geceleri güvertesinde oturup bir kadeh şarapla gün batımında göle bakıyordu. Bir keresinde ona kadeh kaldırmıştım. O da onunkini bana doğru kaldırdı. Ama etkileşim bu kadarla sınırlı kaldı. Sonra bir gün, geldikten yaklaşık üç ya da dört gün sonra, artık orada değildi. Sadece kalktı ve gitti. Ama araba hala oradaydı. Bunun garip olduğunu düşündüm. Ama ondan sonra bu konu hakkında fazla düşünmedim. Toplamda on gün kaldık. Ve son günümüzde polis Ambleside'a geldi."

Georgie araya giriyor: 'Onca gün boyunca orada olmamız inanılmazdı. Sadece takılıyor, içiyor, su sporları yapıyor, manzaraya hayran kalıyor, eğleniyor, en iyi hayatlarımızı yaşıyorduk...'

Clare Georgie'nin koluna dokunur ve Georgie bir damla gözyaşını siler.

'Yani, insanların nesi var? Cidden. Bazı insanların derdi ne?'

Pazar, 28 Temmuz

Ev Roxy ve Nathan olmadan sessiz, Annesi olmadan. Sadece o ve çocuklar, uzun bir yolculuk, bulutlu bir Pazar günü. Roxy daha önce hastaneden ona mesaj atmış ve Erin'in hâlâ bilincinin yerinde olmadığını, hâlâ bağlı olduğunu ve durumunun hâlâ kritik olduğunu söylemişti. Ve etrafındaki her yerde haberler yavaş, şok edici bir tsunami gibi patlıyor. Bunun korkunçluğu Alix'in tam olarak algılayamayacağı kadar büyüktür. Kız kardeşleri ona sürekli mesaj atıyor. Şimdi yaklaşan tatilleri hakkında WhatsApp'lıyor olmaları gerekirdi. Yeni alınan elbiselerin fotoğraflarını paylaşıyor ve kitap okumak istiyor olmalılar. tavsiyeler, villada saç kurutma makinesi olup olmadığını sormak, akşam yemeği için rezervasyon yaptırmak, çünkü önceden planlama yapmadan bir restoranda bu kadar çok insanı oturtmak imkansızdır. Alix odasındaki arkadan görünürlü aynada mayo deniyor olmalı ve hala bir şeyler giyip giyemeyeceğini merak ediyor olmalı.

Kırk beş yaşında bir bikiniyle uzaklara gitmek ve sonra Tanrım, evet, elbette yapabilirdi ve şimdi yapamazsa ne zaman yapabilirdi diye düşünmek. Ve midesini emer, bir o yana bir bu yana döner ve fena değil, bir kadın için hiç de fena değil, diye düşünürdü.

orta yaşlı iki çocuk annesi.

Şu anda yapması gereken de bu.

Bunun yerine, Gotik, tik taklı, yavaş yanan bir kâbusun içinde sıkışıp kalmıştır. Bu yüzden o uzun, hiç bitmeyen Pazar günü saat iki sularında Pat O'Neill onu hastaneden arayıp "Roxy'nin bana podcast'inizden bahsediyordu. Josie'nin sana anlattığı şeyler hakkında. Bence, Alix, denge adına ve içeri girip seninle konuşmalıyım. Hikayeyi kendi açımdan

anlatmalıyım. Çünkü biliyorum ki benim muhtemelen bir

Kötü bir anneydim ve birçok açıdan öyleydim. Ama dürüst olmak gerekirse, neler olup bittiğini anlamayı ummadan önce Josie'yi, onun gerçekte nasıl biri olduğunu doğru bir şekilde anlamanız gerekiyor.

"Şimdi gelebilir misin? Alix, Pat'e adresini verir ve mutfakta oturup onun gelmesini bekler.

Merhaba! Ben senin doğum günü ikizinin! NETFLIX ORJİNAL DİZİSİ

Ekranda, parlak ve modern bir dairede oturan genç bir kızın bulanık bir dramatik canlandırması gösteriliyor.

Kahverengi saçları bob şeklinde kesilmiş ve yerde bir oyuncakla oynuyor.

Genç Pat O'Neill'i canlandıran bir aktör dairenin mutfağında durmuş bir adamla konuşmaktadır. Kadın, adamın az önce söylediği bir şeye gülmektedir.

Genç Josie'yi oynayan aktör onları merakla izliyor.
Altındaki metinde şöyle yazıyor:

Pat O'Neill'in 28 Temmuz 2019 tarihinde Alix Summer ile yaptığı konuşmayı dinliyorsunuz.

'Josie'nin annesi olmaya hazır olmadığım doğru. Hem de hiç hazır değildim. Okuldaki ikinci yılımın sonuna geliyordum. Sosyal Antropoloji diplomamı almıştım. Zirvedeydim. Kendimi çok canlı hissediyordum. Çok canlı. Sadece devam etmek istiyordum. Devam etmek

ne kadar ileri gidebileceğimi görmek için. Sonra hamile kaldım ve belli etmediğim için bir şey yapmak için çok geç olana kadar hiçbir fikrim yoktu. Josie'nin babası o zamana kadar çoktan ölmüştü. Şu anda soyadını bile hatırlayamıyorum.

gün. Korkunç değil mi? Sanırım K ile başlıyordu. Kelly, belki?

Her neyse. Josie geldi ve ben hazır değildim. Hayır. Anne olmaya hazır değildim. Ama esas olarak Josie için hazır değildim.'

Canlandırmada genç Josie'yi canlandıran aktör dönüp kameraya bakıyor.

"Karanlık bir çocuktuk. Ve evet, belki de bu kısmen benimle, benim annelik tarzımla ilgiliydi. Onun bağımsız olmasını istedim. Güçlü ve etkileyici olmasını istedim. Muhtemelen onu çok fazla kendi haline bıraktım. Yine de çocukların kendi hatalarını yapmaları ve bunlardan ders çıkarmaları önemlidir. Çocuklarınıza asla izin vermemek iyi değildir.

Siktir git. Ama çok muhtaçtı. Çok muhtaçtı. Ona verebileceğim kadarını verdim, ama asla yeterli olmadı. Ve sadece ben değildim.

Bunu arkadaşlarıyla da yapardı; bunu defalarca gördüm. Sosyal ortamlarda düşünceli bir duruşu vardı; sanki tüm hayatı boyunca

onu istemediklerini göstermek için. En ufak bir şey için pek çok arkadaşını kendinden uzaklaştırdı. Ve benim bir erkek arkadaşım olmasına gelince - unut gitsin. Cidden, unut gitsin. Ne zaman bir erkeğin hayatımıza girebileceğini düşünse psikopatlaşırdı. Onlara zalimce oyunlar oynardı. Onlara hakaret ederdi. Biriyle çıkacaksam hastaymışım gibi davranırdı. Bir keresinde voodoo bebeği bile yapmıştı, şaka yapmıyorum. Yani, nerede

Bu fikri nereden bulmuş olabilir ki? Ama evet, görüştüğüm bir adamın resmini yaptı ve adam beni görmeye geldiğinde iğneler saplanmış bir şekilde dairenin etrafında bıraktı. Böylece hepsi çekip gitti, tabii ki gittiler. Ve sonra Walter'la görüşmeye başladım-'

Alix'in sesi araya giriyor. "Pardon?

Walter'la çıkmaya başladım. Josie on üç yaşındayken mi? Uzun süreli bir sessizlik olur.

"Josie bana bunu söylemedi.

'Şey, hayır, tabii ki söylemedi, çünkü size sadece bilmenizi istediği şeyleri, kendi tuhaf hikayesine uygun olanları anlattı. İşte tam da bu yüzden burada sizinle konuşuyorum. Çünkü Josie size pek çok şeyi anlatmadı ve Josie tüm

dünyanın kocasının

bir canavar olduğunu, onu tımar ettiğini, çocuklarını istismar ettiğini ve dünyanın bunun saçmalık olduğunu bilmesi gerektiğini söyledi. Bunun saçmalık olduğunu bilmeniz gerekiyor. Walter Fair

Mükemmeldi. Oldukça kontrolcüydü. İşlerin kendi istediği gibi yapılmasından hoşlanırdı. Kendini beğenmiş biriydi, evet. Ve tabii ki karısından gizli bir ilişki yaşamamızın yanlış olduğunu biliyordum. Elbette bunu biliyordum. Ama o sevgi dolu bir adamdı, gerçek bir adamdı, sadece sevmek ve sevilmek istiyordu. Sadece sakın bir hayat istiyordu. Aramızdaki şey çok gerçektir, çok yoğun ve karısını terk etmek için doğru zamanı bulana kadar beklemeye hazırdım. Josie ilk başta ona karşı çok dirençliydi, tüm erkek arkadaşlarıma olduğu gibi. Ama sonra yaşlandıkça ona sabitlenmiş gibiydi. Onun dikkatini benden uzaklaştırıp kendi üzerine çekmeye çalışırdı. O geldiğinde makyaj yapar ve benim hakkımda aşağılayıcı şeyler söylerdi; kaç yaşında olduğum, ne kadar şişman olduğum gibi. Başlarda Walter'la birlikte bu konuda şakalaşırdık ama Josie on altı yaşına girdiğinde şakalar kesildi ve on sekiz yaşına girdikten hemen sonra bana söylediler.

Uzun bir sessizlik olur. Sonra Alix konuşur.

Yani bilmiyor muydun? Bundan önce birlikte olduklarını bilmiyor muydun?

Pat iç geçirir. 'Açıkçası bilmem gerekirdi. Josie'nin annesi olarak bilmeliydim. Ve topu taca atmış olmamın tüm sorumluluğunu üstleniyorum. O kadar çaresizdim ki Josie'nin bağımsız olmasını, kendi hayatına sahip olmasını. Sadece - kulağa ne kadar kötü geldiğini biliyorum ama - onun başka bir yerde olmasını istedim. Evde değil. Evde olduğu zamanlardan nefret ediyordum, bu havayı, bu atmosferi yaratıyordu. Onunla konuşmak istemiyordum. Onu sevmiyordum... Tanrı ruhumu korusun, onu sevmiyordum. Bu yüzden ona nerede olduğunu, ne yaptığını hiç sormadım. Bilmek istemedim. Sadece onunla uğraşmak zorunda olmadığım için mutluydum. Ama Tanrım. Öğrendiğimde yaşadığım şok. Saf dehşet. Walter'la birlikteyken Josie bana iğrenç olduğumu söylerdi.

evli bir adamla. Sonra da hemen oraya gitti ve onu karısından ve benden kopardı.

"Yani, sizce Walter Josie'yi tımar etmedi mi?

"Tımar etmek mi? Yani onunla bir ilişki kurması için onu manipüle mi ediyorsun? Hayır. Hiç sanmıyorum. Bence onu gördü.

onu istedi, o da aldı. Kimi incittiğini umursamadı. Kimi incittiğini hiç umursamadı. O - ve bu kendi çocuğunuz hakkında söylemek için korkunç bir şey ve açıkçası, ben de mükemmel olmaktan çok uzaktım, ama Josie'nin gerçekten taştan bir kalbi olduğunu düşünüyorum. Saf taştan bir kalp.'

Ekran kararır ve ardından Pat O'Neill'in bir topluluk salonunda oturduğu görüntüye geçilir.

Başını hafifçe sallıyor.

Gözlerinde yaşlar var.

Akşam 6'da.

Pat gittikten sonra bir süre Alix kendini uyuşmuş hisseder. Annesi gelir ve çocuklara yemeleri için bir şeyler pişirir, onlara servis eder, onlar yerken yanlarında oturur, sohbetlerini dinler, Alix'in şu anda yapamadığı bir sakinlik ve huzur duygusu yaratır.

Daha sonra bahçede yalnız kaldıklarında annesine 'Sanırım öldü' diyor.

Annesi ona endişeyle bakar ve 'Hayır' der. Kesinlikle hayır.'

Hayır. Öyle. Bunu hissedebiliyorum. Bunca zamandır Josie'nin garip olduğunu düşünüyordum çünkü Josie hasar görmüştü. Bunca zamandır onun bir şekilde yardım istediğini düşünüyordum. Bana ihtiyacı olduğunu. Ama şimdi fark ediyorum ki o asla yardım için ağlamıyordu. Bana hiç ihtiyacı olmadı. Yine de bir planı vardı. Her zaman. Ve ben sadece bir dişliydim. Nathan da öyleydi.'

Ama neden? Neden Nathan'a zarar vermek istesin ki? Onu çok az tanıyordu.'

Bak. Bana Nathan'ı çok az düşündüğünü, onsuz daha iyi olacağımı düşündüğünü açıkça belirtti.

Hatta bir keresinde bana o ölürse nasıl hissedeceğimi sordu. üzüleceğimi söylediğimde gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Ve kendisi hakkında bir podcast yapmamı ilk önerdiğinde, bana bir değişim projesine başladığını ve benden şunları yapmamı istediğini söyledi belgeleyin.'

"Tüm bunların kasıtlı olduğunu mu düşünüyorsun?

"Tam olarak nasıl olduğunu bilmiyorum ama evet, sanırım öyleydi. Demek istediğim, Erin'in banka hesabında o kadar para olduğunu biliyordu ve sonra bir şekilde onun şifresini almanın, o kadar parayı çekmenin, Nathan'ı o otele çekmesi için birine ödeme yapmanın bir yolunu buldu. Nathan'ın dışarıda olacağını biliyordu.

çünkü ona söylemişti ve o gün gittiğinde, ne kadar kolay gittiğine şaşırdım, nasıl

yaygara koparmadı ya da kalmaya çalışmadı ve şimdi bunun da planın bir parçası olduğunu biliyorum. Ve gerçekten onu öldürmek için aldığını düşünüyorum anne. Gerçekten düşünüyorum. Burada oturduğumuz her saniye Nathan için kayıp bir saniye. Ve ne yapacağımı bilmiyorum anne. Ne yapacağımı bilmiyorum.'

Merhaba! Ben senin doğum günü ikizinin! NETFLIX ORJİNAL DİZİSİ

Ekran Tim, Angel ve Fred'i gösterir.

Altındaki metinde şöyle yazıyor:

**Tim ve Angel Hiddingfold-Clarke, Josie'nin
köpeği Fred'in şimdiki sahipleri**

Angel Fred'i küçük bir ödülle besliyor.

Kamera onu yerken yakınlaştılır, sonra tekrar geriye döner.

Tim konuşmaya başlar.

"Josie'nin aranan bir kadın olduğu konusunda gerçekten hiçbir fikrimiz yoktu. Balayımızın tadını çıkarıyorduk, değil mi?

hiç televizyon izlemedik, hiç haber okumadık.

Arkadaşlarımıza bu çılgınca şey hakkında mesaj atmaya başlayana kadar, bu kadın bize köpeğini verdi, o zaman başladık

"Polisin aradığı kadın bu olabilir mi?" diye soruyorlardı. Biz de ne diyorduk?

Kadın mı? Sonra internete girdik ve Josie adındaki kadının fotoğraflarını gördük ve evet, oydu. Ve evet, tabii ki doğruca polise gittik. Kesinlikle.'

Ekran DC Sabrina Albright'a geçer.

"Ayın yirmi yedisi Cumartesi günü Cumbria Polis Teşkilatından bir telefon aldık. Birkaç gün önce kendilerine bakmaları için küçük bir köpek teslim edilen bir çift tatilciden telefon almışlardı. Köpeklerinin fotoğraflarının Josie Fair internette gördükleri kadınla eşleşti.

köpeği onlara teslim etmiş. Tüm bunların güpegündüz, turistlerin yoğun olduğu bir bölgede, bir anda gerçekleştiğini söylediler. Ancak Josie'nin ne giydiği konusunda bize daha fazla fikir verebildiler, görünüşünü bir başlık ve güneş gözlüğü ile gizlemeye çalışıyordu. Küçük bir el çantası taşıyarak Ambleside ana köyüne doğru gittiğini söylediler.

'Hemen sokak sokak, ev ev dolaşmaya başladık. ev soruşturması. Ancak Pazar günü geç saatlere kadar bir gelişme kaydedemedik. Köydeki bir restoranda yemek yiyen bir aile bize Josie'nin eşkaline uyan bir kadının küçük bir köpekle birlikte onların evinde kalıyordu.

lodge park. Bir önceki Pazar günü gün ortasında geldiğini ve Perşembe sabahı gittiğini söylediler. Yönetimle irtibata geçtik ve evet, Bayan Fair'in iki hafta önce internet üzerinden bir pansiyon rezervasyonu yaptığını doğruladılar. Bize localara bir anahtar koduyla girildiğini söylediler.

Bayan Fair ile yüz yüze görüşmek için bir sebepleri olmadığını ve Perşembe günü parktan ayrıldığını haberdar olmadıklarını, çünkü rezervasyonunun tüm yol boyunca devam ettiğini

Bir sonraki hafta sonuna kadar ve onlara ayrıldığını bildirmemişti. Oraya bir ekip gönderdik.

hemen ve Pazar gecesi gece yarısından hemen önce kulübeye girdi.

Ekranı, gece geç saatlerde göl kenarındaki parka gelen ve mavi ışıkları suyun karanlık yüzeyine yansıyan polis arabalarının arşiv görüntüleri gösteriliyor. Ses, o geceye ait bir polis kayıdır.

"Su kurtarma ekibi içeri giriyor. Tekrar ediyorum, su kurtarma ekibi içeri giriyor. Beklemede kalın."

Ardından ekran kararır ve arka planda hafif bir müzik çalarken gölün sanatsal bir görüntüsüne geçer.

Gündüz vakti ve güneş ışığı suyun yüzeyinde parlıyor.

Bir kuş sürüsü tepemizde dönüp duruyor.

Kamera, tüm ekran yanık beyaz olana kadar güneşin yayını takip eder.

11'de.

Roxy o gece, Alix yatağına girdikten hemen sonra Alix'i arar.

"Erin nasıl?"

"Hâlâ bir şey yok," diyor Roxy. 'Ama hayati değerlerinin Her geçen gün daha iyiye gidiyor. Önümüzdeki birkaç saat içinde uyanacağını düşünüyorlar. Peki ya sen? Sen bir şey duydun mu?'

Henüz değil. Sanırım artık biraz geç oldu. Fakat umarım yarın.' Alix duraklar. "Büyükannen bana

Bugün babanla onun hakkında konuştuk. Walter eskiden onun erkek arkadaşıymış.

"Ew, evet, biliyorum. İğrenç, değil mi? Her şey... ailem. Özür dilerim.'

"Özür mü? Ne için?"

"Karıştığın için üzgünüm. Seni sürüklediği için üzgünüm. Bunları bilmek zorunda kaldığın için üzgünüm.'

Bu benim seçimimdi, Roxy. Ona gittim, hatırladın mı? O gün tadilatçıya gitmek zorunda değildim. Podcast yapma önerisini kabul etmek zorunda değildim. Babanın ona vurduğunu iddia ettikten sonra burada kalmasına izin vermek zorunda değildim. I

Her an fişi çekebilirdim ama kendimi onun kontrolüne bıraktım. Sonuçta hepsi bendim. Hepsi benim.'

Kısa bir dalgın sessizlik oluyor ve sonra Roxy, 'Annemle ilgili olan neydi? Neden bunu yapmak istedin?'

Alix durur ve soruyu biraz düşünür. Sonra, "Dürüst olmak gerekirse?" der. Sanırım sıkılmıştım, Roxy. Sanırım Sıkılmıştım ve kocamla sorunlar yaşıyordum, öfke ve kızgınlıkla doluydum, bu düşük seviyeli öfke ile ve annen benim sorunlarımı karşılaştırıldığında soluklaştıran hikayeleriyle geldi ve sanırım sadece kendi hayatımdaki boktan şeylere odaklanmamı engelledi. Hepsi buydu. Bir dikkat dağıtma. Evet dediğimde tüm içgüdülerime karşı geldim. Sanırım bunu kasıtlı olarak yaptım çünkü uzun zamandır içgüdülerimi takip ediyor ve doğru kararlar veriyordum.

ve bir parçam da onları görmezden gelirim ne olacağını görmek istiyordu. Biraz umursamaz olsaydım. Bilirsin işte. Rüzgarlı yollarda araba kullanırken ne olacağını görmek için bir saniyeliğine gözlerinizi kapatırsınız. Ben de öyle yaptım. Ve şimdi, işte buradayız.'

Görüşmeyi sonlandırırlar ve Alix telefonu yavaşça yatağının başucuna koyar. Tam kitabını almak üzereyken Bir tilkinin çığlığı onu rahatsız eder. Yataktan kalkar ve bahçeye bakan pencere kenarına yürür. Burada ayaklarını altına çeker ve bir süre iki tilkiyi izler

ılık ay ışığında bahçede oynuyorlar. Nathan'la daha önce de burada oturmuş, pencereden tilkileri seyretmişlerdi ve o anların yankılarının başından ayaklarına kadar içinden geçtiğini hissediyordu. Nathan boxer giymiş, ağzında diş fırçası, yanına oturmak için geliyor, onun kokusu - neydi o? Bir tür katı koku, araba gibi, Kitaplar gibi, ağaçlar gibi. Ve sırtındaki derinin parlaklığı. Ve her zaman kendi odası olmasını hayal etse de, yatakta onun ağırlığının yanında olmanın güven verici hissini her zaman takdir etmiştir. Sonra birkaç hafta önce Josie'yle kayıt stüdyosunda, Josie'nin ona anlattığı bir anı hatırlar Walter ile nasıl bir araya geldiklerine dair gerçek dışı bir hikaye.

Josie'nin, 'Doğum günü ikizleri olduğumuza göre, bana Nathan'la ne zaman tanıştığını anlatman adil olur' dediğini hatırlıyor. Nasıl bir şeydi? Onunla nerede tanıştın?

Alix çabucak sabahlığını giyer ve sessizce evin içinden geçip bahçeye çıkar; tilkiler bir an için ona cesurca baktıktan sonra gözden kaybolurlar.

yeşillik. Kayıt stüdyosunun kapılarını açar ve kulaklıklarını takar, aradığı kaydı bulana kadar kayıtlar arasında arama yapar. Ve

Josie'nin sesi var, o garip, içi boş ses.

Alix'e "Onunla nerede tanıştın?" diye soruyor ve Alix'in cevabı bunu takip ediyor.

Merhaba! Ben senin doğum günü ikizinin! **NETFLIX ORJİNAL DİZİSİ**

Kamera güneşin yanık beyazından Windermere Gölü'nün sakin dalgalı sularının drone görüntülerine geçiyor.

Alix'in sesi filmin üzerine taşınırken, drone göl boyunca yavaşça sürükleniyor.

Aşağıdaki metin okunmaktadır:

Alix Summer'ın podcast'inden kayıt, Haziran 2019

"Tanıştığımızda neredeyse otuz yaşındaydım. Hiç kimseyle tanışamayacağım diye endişelenmeye başlamıştım. Bir iş yerinde çalışıyordum.

O zamanlar yayıncılık kızların ağırlıkta olduğu bir sektör olarak biliniyordu ve biriyle tanışma şansım sıfıra yakındı.

Ben

Kız kardeşim Zoe ile birlikte yaşıyorduk. Sürekli bekârdık. Zoe benden iki yaş büyüktü ve çoktan vazgeçmişti. Ama ben hala onun dışarıda olduğunu hissediyordum. Anlarsınız ya? Kokusunu alabiliyordum, neredeyse geldiğini duyabiliyordum. Bu yüzden kendimi ortaya koymaya devam ettim. Her seferinde, her seferinde. Ama hiçbir şey olmadı. Hiç kimse.'

Josie'nin sesi araya girer: 'Buna inanamıyorum. Senin gibi güzel bir kadın.'

Alix diyor ki: 'Ha. İşler böyle yürümüyor. Güven bana, öyle değil.

Sonra bir gece, otuzuncu yaş günümünden hemen önce, eve gidiyordum, sarhoştum ve kuru temizlemeciden almam gereken bir şey olduğunu hatırladım. Bir süredir Haftalardır almak istiyordum ama nedense Salı akşamı saat dokuzu seçtim.

bir şişe şarap ve bir cin tonik. Önümde gömlek toplayan, parlak kıvılcı saçlı, benden uzun, güzel gömlekli, güzel vücutlu bir adam vardı. Ama önemli olan sesiydi. İlk şey buydu. Bu ses. Kendinden çok emin. Ama kibirli değil. Sadece gerçekten iyi bir ses. Parayı ödedikten sonra arkasını döndü ve o yüzü gördüm. Bunu açıklayamam. Bu yüzü gördüm ve düşündüm: Bu sensin. Sensin. Sanki onunla daha önce tanışmışım gibi mi? Sanki biri bana ondan bahsetmişti? Ama tabii ki kimse bahsetmemişti. Kimse bana söylememişti. Sadece biliyordum. Çok fazla tişört var gibi bir şey söyledim ve o da durdu.

Bana baktı, ben sarhoştum, o ise ayıktı ve sanırım benimle

biraz oynamayı düşündü ve "Evet, çok fazla gömlek yiyorum" dedi. Ben de "Kusura bakma, biraz sarhoşum" dedim, o da "Evet, biliyorum" dedi. Ve bana baktı.

ve gözleri bu renkteydi, bunun için bir kelime olup olmadığını bile bilmiyorum. Hiçbir şeyin en inanılmaz tonuydu. Kuru temizlemeden kıyafetlerimi aldım ve beni bara götürdü. İşte o kadar. İki yıl sonra evlendik. Ondan bir yıl sonra Eliza'ya hamileydim.

Yumuşak drone görüntüsü aniden durur.

Sahne, boş bir kayıt stüdyosunun içinin görüntüsüne dönüşür.

Seste Josie'nin sesi geliyor.

"Onu hala seviyor musun?" "Elbette. Evet."

Ama onu gerçekten seviyorsun. O zamanlar kuru temizlemecide yaptığın gibi mi? Onun hakkında hiçbir şey bilmediğin zaman.

"Bu farklı bir aşk türü. Ama evet, seviyorum."

"Kendi başınıza olsaydınız hayatınızın daha iyi olacağını hiç düşünmediniz mi?"

"Hayır. Hayır, istemiyorum."

"Yine de kendine feminist diyorsun."

Evet, biliyorum. Ve öyleyim. Hem mutlu bir evliliğiniz hem de feministliğiniz olabilir.

'Ben öyle düşünmüyorum. Bence sadece bekarsanız feminist olabilirsiniz.'

'Oh. Bu ilginç bir karşı görüş. Detaylandırabilir misiniz?'

'Buna gerek yok, Alix. Ne söylediğimi anlamalısın.'

Ardından kısa bir duraklama gelir.

Sonra Josie, 'Kontrol sahibi olmak için özgür olmalısın, Alix. Özgür olmalısın. Yükün olmamalı. Temiz bir kopuş. Arkadaşın Mari le Jeune'un dediği gibi, podcast'indeki gibi. Temiz molalar hakkında ne dediğini hatırla. Hatırladın mı?'

Video üzerinde başka bir ses çalmadan önce ses kısa bir süre ileri ve geri sarılır.

Ekrandaki metinde şöyle yazıyor:

**Bu, Alix Summer'ın All Woman serisinden
önceki podcast'lerinden birine konu olan Mari
le Jeune'ün sesi.**

Sözleri ekranda hareketli bir metin olarak görünür.

"Kulağa ne kadar korkunç gelse de, ölüm temiz bir kırılmadır. Gri alanlar yoktur. Belirsizlik yok. Bir bakıma boş bir tuval gibi...'

Josie Fair'in sesi geri dönüyor.

"Hiç düşünmüyor musun Alix, ölmüş olsalardı her şey daha kolay olurdu?

Ekran kararıyor .

Saat 12.45.

Alix durdur tuşuna basıyor ve kulaklığını çıkarıyor.

Sandalyesine yaslanır, başını arkaya atar ve nefes verir Yüksek sesle. İşte oradaydı. Başından beri oradaydı. O zaman anlamamıştı. Mari'nin ona ne söylediğini hiç hatırlamıyordu.

Jeune temiz molalar ve ölüm hakkında söylemişti. O da Josie'nin saçmaladığını düşünmüştü. Ama aslında ona çarpık manifestosunu veriyor, Alix'in görmesi için ortaya koyuyordu. Ve Alix bunu tamamen kaçırmıştı. Alix şimdi fark ediyordu ki

Josie, çocukların okulunun önünde ona yaklaştığında Alix'le paylaşmak istediği bir şey vardı.

umutsuz bir havası vardı. Bir vahiy almıştı ve

Alix'in bunu saklamasını istemişti. Ve bu görüşme sırasında ona göstermişti ve Alix bunu mahvetmişti. O da tamamen mahvetti.

Yumruklarını stüdyo masasına vuruyor ve kendi aptallığı karşısında öfke ve hayal kırıklığı içinde haykırıyor. 'Aptal! Çok aptal!

Sonra telefonundan gelen zil sesini duyunca ve DC Albright'ın şu mesajını görünce kendini topladı Ekrandaki numara. Saate bakıyor. Saat neredeyse gece 1.

Karnı dönüyor ve ciğerleri dolana kadar nefes alıyor. Sonra 'cevapla' tuşuna basıyor ve Sabrina'nın konuşmasını bekliyor.

Yol bitmek bilmiyor. Çocuklar Maxine'lerde ve saat neredeyse sabahın ikisi. Alix, Sabrina'nın telefonda söylediğı, bir ömür önceymiş gibi gelen ama sadece bir buçuk saat süren sözleri düşünüyor. 'Kesinlikle buradaydı, Alix. Görünüşe göre kulübede zorla tutulmuş.

Kısıtlama kanıtı var. Mücadele izleri. Ve göle doğru inen izler var. Yaptığımız şey şu, Alix, şu anda bir su kurtarma operasyonu başlatacağız. Suyu açılmış olma ihtimallerine karşı tüm göle botlar göndereceğiz. Sanırım, Alix, mümkün olduğunca çabuk buraya gelmelisiniz. Sizi götürebilecek kimse var mı?'

Annesiyle birlikte yaklaşık bir saattir yoldalar ve Londra'dan zar zor çıkabildiler. Alix kendini gergin ve boşlukta hissediyor. Bütün gün bir şey yememiştir. Midesindeki tek şey saat dokuzda bahçede annesiyle içtiğı bir kadeh şarap. Yemek yemesi gerekiyor, ama yiyemiyor ve yemek için durmak ve bu yolculuğı olduğundan daha fazla uzatmak istemiyor. Akılsızca, amaçsızca, acı

çekerek telefonunda geziniyor. Baktığı her şey Son birkaç gündür, yıllardır görmediğı ya da düşünmediğı, ama hepsi de onu seven ve önemseyen insanlardan gelen mesajlar... Hepsine cevap vermek istiyor, ama yapamıyor, hangi kelimelerin olduğunu ya da onları nasıl düzenleyeceğini bilmiyor ya da

Zaten ne işe yarayacaktı ki, bu yüzden mesajlarını kapattı ve gecenin karanlığına, karşıdan gelen arabalardan gelen ılık huzmelerine baktı.

Londra'dan uzaklaşırken kilometreler çok yavaş ilerliyor ve Göller Bölgesi çok uzakta ve kocası Orada bir yerde ve nerede olduğunu bulmak üzere ve onu çok seviyor ve kendisinden çok nefret ediyor. o kadını kendi dünyalarına, dağınık, kirli, kırık ve mükemmel kusurlu dünyalarına, onun dünyasına İstemediği ama şimdi gerçekten istediği tek şey olduğunu bildiği düşünce: ailesi, evi, kötü kocası, onun alemleri, tüm bunların umutsuz, şerefsiz, gülünç normalliği. Onu istiyor, onu istiyor, bunu istiyor, bunu istemiyor, bu sonsuz yolculuğu, annesinin parmak eklemlerinin beyaz Arabasının direksiyonu, k r edici ışıklar, karnındaki açlık hissi, her şeyin mide bulandırıcı hiçliği. Nathan'ı geri istiyordu. Onu geri istiyor. Sonra telefonunun elinin altında titrediğini hissediyor ve ekranını açıyor, tanımadığı bir numaradan bir mesaj var. Nefesi ciğerlerinde düğümlenir ve mesajı açmak için üzerine basar. Ve ne olduğunu gördüğünde, kısa bir süre sonra DC Albright'tan gelen aramadan önce bile biliyor. Zaten biliyordu.

Merhaba! Ben senin doğum günü ikizinin! NETFLIX ORİJİNAL DİZİSİ

Ekranda şafak vakti bir kadın haber muhabirinin grenli görüntüleri gösteriliyor. Arkasında polis ışıkları, polis memurları ve mikrofon tutan muhabirlerden oluşan bir deniz var.

 tede, yükselen güneşin su yüzeyine yansıdığı Windermere Gölü yer alıyor. Altındaki metinde şöyle yazıyor:

Windermere Gölü, sabah 5.27, 29 Temmuz 2019

Muhabir saygılı bir ses tonuyla konuşuyor.

"Bu sabah burada, bir gecede tüyler ürpertici bir keşfin yapıldığı Windermere Gölü kıyısındaki güzel Cumbrian köyü Ambleside'in hemen dışındayım. Pazar günü erken saatlerde Londra'nın merkezindeki bir otelde kaybolan Kuzey Londralı Nathan Summer'ın cesedi

Yirmi birinci Temmuz, birkaç saat önce burada, sığ sularda bulundu. Polis g l n hemen arkasındaki bir kulübeye girmiş ve Bay Summer'a ait eşyaları bulmuştur. Bu gece boyunca geniş çaplı bir su arama operasyonu başlattı ve üzücü keşif sabah saat iki buçuk civarında yapıldı. Bay Summer'ın ailesine haber verildi ve ben konuşurken buraya geliyorlar. Josie Fair'i arama çalışmaları halen devam ediyor. Ben Kate Mulligan, BBC Haber, Ambleside.

Ekran, gece vakti bir arabanın yolcu koltuğunda oturan ve bir mesaj sesi üzerine el çantasından telefonunu çıkaran bir kadının yeniden canlandırılmasına geçer.

Ekranı açar ve metni açar. Ekranda bir sesli mesaj var.

Oynat tuşuna basıyor.

Aşağıdaki metin şöyle diyor:

Bu Josie Fair'in Alix Summer'a gönderdiği sesli mesaj. Alix Summer'a kocasının cesedinin bulunduğu bildirilmeden beş dakika önce ulaşmış.

Alix. Selam. Benim. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ne olduğunu bilmiyorum. Ne düşünüyordum. Niyetim bu değildi. Hiçbiri değildi. Her şey. Yardımcı olmaya çalışıyordum, hayatının onsuz ne kadar daha iyi olabileceğini göstermeye çalışıyordum. Onu sadece birkaç gün tutacaktım ve sonra sana geri dönmenin yolunu bulması için bir yere bırakacaktım, ama her şey ters gitti, hepsi bir felaket. Bu beni kötü biri gibi gösteriyor. Ama değilim. Olmadığımı biliyorsun, Alix. Bu yüzden hikayemi seninle paylaşmak istedim, çünkü sen ve ben birbirimize benziyoruz. İkimiz de hayal kırıklığı yaratan kocaları olan idealize edilmiş eşleriz.

İkimiz de bizi kim olduğumuz için değil, neyi temsil ettiğimiz için seçen korkunç adamların gölgesinde yaşıyorduk.

vardır. İkimizin de verecek, sunacak daha çok şeyi vardı. Ve şimdi Erin uyanacak ve benim hakkımda da bir şeyler söyleyecek ve bunlar doğru olmayacak, Alix, buna inanmak zorundasın. Doğru olmayacaklar. Sana söylediğim her şey doğrudur. Bunu biliyoruz. Sen ve ben. Tüm dünyada gerçek beni bildiğine güvenebileceğim tek kişi sensin, Alix. Lütfen dünyaya benim kötü biri olmadığımı söyle. Kötü şeylerle başa çıkmaya çalışan normal bir insan olduğumu. Sadece sana bahsettiğim kötü şeylerle değil, başka şeylerle de.

Sana anlatmak istediğim şey, gerçek

Hikayenin sonu, en karanlık, en kötü şey, ama cesaretimi kaybettim, yapamadım ve keşke yapsaydım çünkü şimdi, Nathan'la yaptığım bu aptalca hata yüzünden her şeyi mahvettim.

Artık kimse bana inanmaz zaten. O yüzden lütfen. Yapmayın. Duyacağın şeylere inanamazsın. Çok üzgünüm, Alix. Gerçekten çok üzgünüm. Hoşça kal.'

Pazartesi, 29 Temmuz

DC Albright, Alix'in kulübenin içine bakmasına izin vermek için geri çekilir. Alix ayakkabılarının üzerine kâğıt örtüler giymiştir ve girişten daha ileri gitmemesi söylenmiştir.

Kulübe hâlâ bir

Ama DC Albright'a en azından kocasının son günlerini geçirdiği yeri görmesine izin vermesi için yalvarmıştı. Bilmek zorundaydı. Ve girişte dururken

Kulübenin güzel olduğu gerçeği garip ve muhtemelen uygunsuz bir şekilde rahatlattı. Modern ve

Şık ve havadar, her tarafta büyük pencereler, önden inanılmaz göl manzarası ve başka yerlerde kırsal alan.

Garip bir şekilde, su temalı yastıkları ve bakır rengi ile Alix'in Londra'daki evine benziyor.

mutfak muslukları ve pastel boyalı dil ve oluk kaplaması.

Mutfak alanında bir pencere koltuğu bile var,

ön balkona bakıyor. Muhteşem bir manzara. Alix bu

durumdan teselli bulduğu için kendine hayret ediyor, son bir haftadır sürekli yaptığı gibi kendine, değerlerine ve her bir yönüne hayret ediyor. Kim o? Neden öyle? Ne

yapmıştır? Ne yapmalıydı? İyi bir anne mi? İyi bir eş oldu mu? İyi bir kız kardeş? İyi bir arkadaş? İyi bir kadın? Sahip olduklarını hak ediyor mu? Sığ biri mi? Alakasız mı? İlgili olmak istiyor mu? Feminist mi? Yoksa sadece kadınsı mı? Josie için daha fazla ne yapabilirdi? Ve onun gibi kadınlar için?

Evliliği için daha ne yapabilirdi ki?

Oğlu her gece kulaklıkların içinde oturup gözlerini kocaman açarak bir ekrana bakıyor. Kızı, erişmesine izin verdiği plastik ve cam parçası üzerinde diğer kızlar tarafından kendisine söylenen kötü şeyler için ağlıyor.

Kocası ona

Sanki kafasına silah dayamış gibi. Evinde oturuyor. Kayıt stüdyosu, kendisinden çok daha zor bir hayat yaşamış, acı çekmiş ve hayatta kalmış, çok çalışmış ve tüm zorluklara rağmen başarılı olmuş kadınlardan kelimeler çıkarıyor. Ve orada yirmi bin kiloluk tarafından doğum günü hediyesi olarak yaptırılan kayıt stüdyosu

İki aydır seks yapmadığı ve Soho'da yabancılarla içmeye gitmeyi tercih eden kocası Eve döndüğünde vücudunun kurabiye kavanozu gibi kendisine sunulmasından daha iyidir - ve ne tür bir feminist erkekleri kötü davranmadıkları için penetrasyon teklifleriyle ödüllendirir? O

Bir feminist değil, hiçbir şey değil; o bir biblo, bir flibbertigibbet; ve bir an için, evet, kendini Josie'nin bakış açısından görebiliyor, Josie'nin onda ne gördüğünü, ruhunda onu incitemeyecek şeylerle doldurduğu büyük boşluğu görebiliyor ve Josie ile çalışmayı neden kabul ettiğini biliyor: çünkü bilinçaltında

ve şimdi burada, kocasının gördüğü son dört duvara bakıyor ve acı çekiyor, o kadar kötü acı çekiyor ki sanki parmaklar bağırmasının içinde onu parçalara ayırıyormuş gibi hissediyor ve

iki eliyle kapı çerçevesini tutuyor ve kendi içine kıvrılıp uluyor.

Sabah 8.30'da.

Erin inler ve Roxy dik oturur. Tekrar yapıp yapmadığını görmek için bir süre kız kardeşine bakar. Bir saniye sonra yapar ve Roxy hemşire çağırmak için arkasını döner.

Hemşire belirir ve yatağının diğer tarafından Erin'i izler, parmaklarıyla nabzını ölçer, gözlerine bakar, başka bir hemşireyi çağırır, o da

yatağını çevreleyen ekipman ve sonra gülümseyerek, 'Merhaba, Erin! Bize katılman ne kadar hoş!

Roxy öne doğru eğilip Erin'in yüzüne yaklaşıyor ve küçük bir gülümsemenin belirmeye başladığını görüyor. "Aman Tanrım," diyor. "Siktir. Erin! Merhaba!"

Gülümseme bir an için büyür ve sonra Erin çevresindeki ayrıntıları fark ettikçe tekrar küçülür.

"Neredeyim ben?" diye fısıldıyor.

"Hastanedesin. Neredeyse ölüyordun."

Roxy, birkaç saniye içinde kız kardeşinin henüz yeni dönen bilincine binlerce resmin aktığını görür. Anılar geri gelirken duyguların da harekete geçtiğini görür. "Anne..."

"Annem-" diye başlıyor Roxy ama sonra duruyor. Ne söyleyeceğini bilemez. Annem ne? Annem nerede? "Merak etme.

Annem hakkında," diyor ve Erin'in elini tutup usulca sıkıyor.

"Ve babam. O da ...?"

Roxy sıkıca başını sallar ve gözyaşlarını tutar. Erin için güçlü kalması gerekiyordu. "Başaramadı. Ama sorun değil, kardeşim. Sakin ol. Her şey yolunda. Ben buradayım. Büyükanнем de öyle. Bize yiyecek bir şeyler almaya gitti. Buradayız. Ve dünya - aman Tanrım, Erin, sen kaybolduğunda Glitch'teki nöbet defterini kaç kişi imzaladı biliyor musun? Yüz kadar.

Bin kişi. Yüz bin kişi imzaladı.

Hashtag SaveErased. Bir süre viral oldun. Ve şimdi onlara başardığını söyleyebilirim. Geri döndün!

Silinen silinmedi!' Gevezelik ediyor ve gevezelik ettiğinin farkında ama Erin'in karanlık bir hatırlama çukuruna düşmesini istemiyor, henüz değil, uyandıktan bu kadar kısa bir süre sonra değil. Erin'in sözleri karşısında gülümsediğini görünce memnun oluyor ve elini tekrar sıkıyor. "Sen bir efsanesin kardeşim.

Ciddiyim. Bir efsane.'

Büyükanнесi elinde pastırmalı ekmekler ve kötü bir kahveyle döner ve Erin'in uyandığını görünce hemen onları yere bırakır. 'Aman Tanrım! Erin! Uyanmışsın! Yapamam. Buna inan. Senden beş dakikalığına uzaklaşıyorum ve bu uyanmaya karar verdiğinde!' Erin'in yatağının kenarına oturur.

ve diğ er elini kendi elinin içine alıp ona götürür.
ve ö per. "Seni çok özledim," diyor. "Çok, çok fazla.
"Bugün günlerden ne?" diye
sorar Erin. "Bugün Pazartesi.
...?'
Roxy hemşireye bakar, o da "Yirmi dokuzuncu" der.
"Yirmi dokuzuncu.
"Kendimi tuhaf hissediyorum.
Roxy ve Pat hoşgörölü bir şekilde
gülerler. "Aç hissediyorum.
Tekrar gülüyorlar ve hemşire diyor ki, 'Biz
Onun için bir şey sipariş ettim. Yumuşak yemek, değil mi
Erin? Yumuşak yiyecekleri sevdiğini duydum?'
Erin başını sallıyor.
'Sizin için bir şeyler ayarlayacağız. Belki biraz çorba.'
Hemşireler Erin'i muayene etmeyi bitirir ve doktorun
en kısa zamanda geleceğini söyleyerek ayrılırlar.
Büyükanne Erin'e bir bardak su uzatıyor. Sonra sadece üçü
kalıyor, Roxy ve büyükannesi gevezelik ediyor ve kaçınılmaz
karanlık dalgasını mümkün olduğunca uzun süre uzak
tutmaya çalışıyorlar. Ama birkaç dakika sonra gelir.
"Aman Tanrım," diyor Erin, gözleri yaşlarla ve dehşetle
doluyor. 'Ne oldu? Ne oldu! '
"Sorun değil," diyor Roxy soğukkanlılıkla. 'Sana tam olarak
ne olduğunu anlatacağım. TAMAM MI? Sana kelimesi
kelimesine anlatacağım.

Merhaba! Ben senin doğum günü ikizinin! NETFLIX ORİJİNAL DİZİSİ

Ekran bir garaj kapısının bulanık görüntüsüne geçiyor ve
ardından küçük bir Londra mahallesine geçiyor.

Altındaki metinde şöyle yazıyor:

Shortland Mews, Londra NW6, 30 Temmuz 2019

Ses, bir polis telefon görüşmesinin çatlak bir kaydı.

"Blok sahibi Bay Roberts ile birlikte garaja yaklaşıyoruz. Bay Roberts ana kapıları açıyor. ve içeri girmeye hazırlanıyoruz.'

Görüntülerde, içinde anahtar olan bir elin paslı büyük bir asma kilide doğru gittiği görülüyor. Anahtarın üzerinde 6 rakamının yazılı olduğu bir etiket var. Anahtar yavaşça dönüyor ve kilidin klik sesi seste büyütülüyor.

Film yavaşlar ve ekran kararır ...

... Ekran BBC Haber bülteninin görüntülerine dönüşür.

Bir haber spikeri manşetleri tanıdık BBC tema müziği kaybolur.

İyi akşamlar. Bugün erken saatlerde, saat 11:30 sularında, genç bir kadına ait insan kalıntıları

Metropolitan Polisi tarafından Kilburn, Londra'daki bir garajda bir arabanın bagajında bulundu. Cesetlerin Haziran 2014'te okul balosunda kaybolan genç kız Brooke Ripley'e ait olduğu düşünülüyor. Garaj Walter Fair tarafından kiralanmıştı,

Bu hafta başında evinde öldürülmüş olarak bulunan yetmiş iki yaşındaki adamın yetişkin kızı Erin Fair'in bir dolapta bir çocuk sandalyesine bağlı olarak zar zor hayatta bulundu. Yirmi üç yaşındaki Erin, arkadaşları tarafından en son on üç Temmuz Cumartesi günü erken saatlerde oyun oynarken görülmüştü. Bir şey duyduktan sonra çevrimiçi takipçileri tarafından onun için bir av başlatılmıştı.

Son canlı yayını sırasında garip olaylar yaşandı ve ona ne olduğunu bulmak için küresel bir kampanya başlatıldı. Terk edildiği dolabın rafında bırakılan bir kova kirli suyun içindeki paspasın tellerini emerek yaşadığı çileden kurtulduğunu anlattı.

Bu arada, Erin'in annesi Josie Fair, Nathan Summer'ın şüpheli ölümüyle bağlantılı olarak aranmaktadır, Londralı emlakçı dün sabah erken saatlerde Windermere Gölü'nün sığ sularında bulundu. Herhangi biri

Josie Fair ya da şu anda bulunduğu yer hakkında bilgi sahibi olanların mümkün olan ilk fırsatta Londra Metropolitan Polisi ile temasa geçmeleri önemle rica olunur.

Ekran DC Sabrina Albright'a döner.

Omuz silkiyor ve üzgün bir şekilde başını sallıyor, sadece bir kez.

"Brooke'u bulduğumuzda üzerinde hala beyaz balo elbisesi vardı. Dokunulduğunda kumaş parçalanmıştı. Kelimenin tam anlamıyla bir kelebeğin kanadı gibi toza dönüşmüştü. Puf.'

Sabrina Albright sıkıca gülümsüyor. Gözleri yaşlarla dolar.

"Üzücü," diyor. "Çok üzücü.

Merhaba! Ben senin doğum günü ikizinin! NETFLIX ORİJİNAL DİZİSİ

Ekranda kırk yaşlarında bir kadın görülüyor. Uzun siyah saçları vardır ve kaplumbağa kabuğu çerçeveli okuma gözlükleri ve beyaz bir tişört giymektedir.

Boş bir sinemanın ortasındaki katlanabilir eski bir sinema koltuğuna oturur.

Röportajı yapan kişi mikrofon dışında ona iyi olup olmadığını soruyor ve o da şöyle diyor,

'Evet. Ben iyiyim. Hadi yapalım şu işi.'

Altındaki metinde şöyle yazıyor:

Abigail Kurti, Brooke Ripley'in annesi

Ekran kısa bir süreliğine dramatik bir müzik eşliğinde bir polis memurunun asma kilidin anahtarını çevirişinin canlandırılmasına geçer

Arka planda çalışıyor.

Sonra film, boş sinemada oturan Abigail Kurti'ye geri döner.

Konuşmaya başladı.

"Brooke saat altı gibi evden çıktı. Harika görünüyordu. Yani, her zaman muhteşem görünürdü ama o gece, o beyaz elbisenin içinde..."

Brooke Ripley'in balo elbisesi içindeki fotoğrafı kısa bir süre için ekranda belirir.

"Ve sonra eve gelmedi. Yani, ne düşüneceğimizi bilemedik. Brooke dramatik bir kızdı, bilirsiniz. Brooke ile her zaman öfke nöbetleri ve gürültü vardı. O da Üvey babası olan kocamdan nefret ederdi; sürekli kavga ederlerdi. Nadiren eve gelirdi ve daha önce de kaçmıştı. Ama bu - bunun farklı olduğunu biliyordum. Bir çocukla ilgili olduğunu düşünmüştüm. Roxy Fair hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Okulda bir kavga olduğunu biliyordum ama bunun sıradan bir okul koridoru kavgası olduğunu sanmıştım. Çok Brooke. Roxy ve Brooke'un arkadaş ya da sevgili olduklarını bilmiyordum. Roxy hakkında hiçbir şey bilmiyordum, Roxy'nin nerede yaşadığını bilmiyordum ve bu yüzden Brooke'un otobüsten o durakta inmiş olmasının bir anlamını göremedim. Ve Brooke'un o durakta gerçekten Brooke'un orada olabileceğini düşünmek o gece. Tanrım, keşke bilseydim. O zaman polise söyleyebilirdim. Onlar da gidip onları sorgulamalıydım. O kadın..."

Abigail'in sesi çatlar. Elinin tersini ağzına götürüyor ve sıkıca gülümsüyor.

"Üzgünüm.

'Sorun değil. Acele etmeyin,' diyor görüşmeci mikrofon dışında.

'O kadın durdurulmalıydı. Orada ve o anda. Başka birine zarar verme şansı olmadan önce. Ve Brooke kurtulabilirdi.'

Ağlamaya başlar ve ekran kararır.

Merhaba! Ben senin doğum günü ikizim!
NETFLIX ORJİNAL DİZİSİ

Ekranda Roxy Fair bir kanepede otururken görülür, ancak bu kez yanında Erin oturmaktadır.

Erin saçlarını uzun ve ortadan ayırmış. Üzerinde oyun logosu işlenmiş bir beyzbol şapkası ve ona uygun bir tişört giyiyor.

Altındaki metinde şöyle yazıyor:

Roxy ve Erin Fair

Ardından aşağıda harf harf yazılan yeni metin görünür.

Erin Fair'e kısa süre önce OSB teşhisi kondu. Toksik ve işlevsiz bir ortamda rahatsızlığıyla yaşamayı telafi etmek için çeşitli alışkanlıklar ve başa çıkma mekanizmaları geliştirdi. Bunlar arasında çok yumuşak bir sesle konuşmak da var. Bazı kelimelerinin anlaşılması zor olduğu için takip etmek için, Erin'in konuşmaları için aşağıda görünecek olan altyazıları sağladık.

"Annemiz babamızın bizi sevmesini istemiyordu, bizim de onu sevmemizi istemiyordu. Onun tamamen kendisine ait olmasını ve bizim de tamamen kendisine ait olmamızı istiyordu. Ona gittiğimizde, onunla eğlendiğimizde ya da onu sevdiğimizde mutlu olmuyordu. Bizimle birlikte olduğunda ve bize herhangi bir sevgi ya da şefkat göstermeye çalıştığında mutlu olmuyordu. Babamızla olan ilişkimizin ve onun bizimle olan ilişkisinin her unsurunu kontrol ediyordu. Biz büyüdükçe bu durum daha da kötüleşti. Eve arkadaşlarımızı getirmeye çalıştığımızda, onlara gerçekten hoş karşılanmadıklarını hissettirirdi ve babam bir aile olarak yapmak için eğlenceli şeyler organize etmeye çalıştığında, onları sabote etmenin yollarını bulurdu. Ve tabii ki ailemizde başka zorluklar da vardı. Roxy'nin karşı gelme bozukluğu olduğu gerçeği. Benim sorunlarım. Babamın Kanada'daki ilk ailesiyle hiçbir şey yapmasına izin vermedi. Babam, annem isteyken onlarla gizlice Skype üzerinden görüşmek zorunda kalıyordu ve bir gün annem işe

gidiyormuş gibi yaptı.

ama yapmadı, dışarıdaki otobüs durağında oturdu ve sonra babam oğullarıyla yaptığı Skype görüşmesinden başını kaldırdı ve annemi gördü

pencereden ona bakıyordu. Ondan sonra günlerce onunla konuşmadı, bu yüzden babam onun yerine onları benim odamdan Skypedan aradı. Büyükannemizi görmemizden hoşlanmıyordu.

çünkü o düşmandı. Bize onun hakkında bir sürü yalan söyledi, eskiden fahişe olduğunu, eve hileler getirdiğini, onu dövdüğünü ve aç bıraktığını ve

Tabii biz küçük olduğumuz için ona inandık. Ama sonra babamız

Bize bunun doğru olmadığını, annemin sadece büyükannemi kıskandığını çünkü ondan önce babamla birlikte olduğunu söyledi.

"Ama babam kuzeyde bir işe girdiğinde, sadece hafta sonları evde olduğunda ve annemle yalnız kaldığımızda durum gerçekten çok kötüleşti. Bizimle başa çıkamıyordu. Özellikle de Roxy ile başa çıkamıyordu. Roxy'yi okuldan aldı. Kolumu kırdı, ki' - kız kardeşine şakacı bir bakış fırlatıyor - 'bu arada, bir tür kazaydı. Yani, bir kavga sırasında öfkeyle yaptı, ama kötü niyetle yapılmadı, ama sosyal hizmetler, benimle ilgili şeylere dayanarak müdahale etmeye çalıştı. Roxy okulda ev hayatımızla ilgili bir şeyler söylemişti ve annem Roxy'yi yaklaşık iki yıl boyunca okuldan aldı ve ona "evde eğitim" verdiğini söyledi. Ki bu saçmalıktı. Sadece bütün gün televizyon izlemesine izin verdi. Sonra babam hafta sonları döndüğünde, ona öğretiyormuş gibi görünmek için dairenin etrafına sahte "öğrenme" malzemeleri bırakıyordu. Ve

Roxy'yi yatak odamızdaki yaramaz sandalyesine bağlı bırakırdı. Bazen saatlerce. Ve eğer ikimizden biri babamıza bunu söylerse bizi terk edip Kanada'daki diğer ailesinin yanına döneceğini ve onu bir daha asla göremeyeceğimizi söylerdi.

Babam hafta sonları geri gelirdi ve o her şey çok mutlu ve harikaymış gibi davranırdı. Sanırım biliyordu. Biliyordu. Ama o da kapana kısılmıştı. Gidecek hiçbir yeri yoktu.

Yaşlanıyordu, zaten iki çocuğunu kaybetmişti ve bizi de

kaybetmek istemiyordu. Dayanabildiği kadar dayandı.
Etrafında dolandı. Onu mutlu tutmak için elinden gelen her
şeyi yaptı. Ve sonra bir gece babam uyuyamadı,

Odamın önünden geçerken beni çevrimiçi duydu. Sanırım bu yaklaşık dört ya da beş yıl önceydi - zaten okulu bitirdikten sonraydı, tam zamanlı oyun oynuyordum - ve o içeri girdi ve tüm takipçilerim "Aman Tanrım, bu baban mı?" dedi. Ben de "Evet, bu babam." dedim. Herkese merhaba dedi ve ne yaptığımızı öğrenmek istedi, Bir sandalye çekip oturdu ve izlemeye başladı. Bir saat kadar sonra kendini tamamen kaptırmıştı. Onun orada olması harikaydı, çünkü ben çok sessiz konuşuyorum, bazen oyuncuların internetten izlerken istedikleri enerjiyi yaratmak benim için zor oluyor ve o orada tüm enerjiyi, tüm titreşimleri veriyordu. Çok eğlenceliydi ve Herkes onu sevdi ve o da giderek daha fazla katılmaya başladı ve tabii ki hayır, bunu anneme söyleyemezdik. Asla söyleyemezdik. Hemen buna bir son verirdi. Onu öldürürdü. Ölmüş. Bu yüzden babam geceleri onun uyumasını bekler ve sonra gizlice içeri girerdi. Ve her şeyden para kazanmama yardım eden, beni Glitch'e sokan, aboneliklerimi yöneten, banka hesaplarımı açan babamdı. Bunların hepsini benim için o yaptı. O tek kişiydi Beni ünlü yapan kişi. Ve bir gezi planlıyorduk O yaz, yani öldüğü yaz, bir kongre için Nevada'ya gitmiştim. İlk kez canlı bir seyirci önünde çalacaktım. Sonra eve döndüğümüzde, taşınacaktım, Roxy ile yaşamak için Bristol'a taşındım. Özgürlüğüme kavuşuyordum. Her şey gerçekleşiyordu. Her şey elimin altındaydı. Ve sanırım o da bunu biliyordu. Kokusunu alabiliyordu. Bu yüzden Alix Summer'a yapıştı, babamla ilgili o çılgın hikayeyi uydurdu. onu dövüyor ve babam beni taciz ediyordu. Hayatının kontrolünü tamamen kaybetmeden önce ortadan kaybolmak istedi. Tüm özgürlüğünü ve kaçışını durdurmak istedi. Roxy'nin Zaten dışarı çıkmıştı; benim ve babamın da dışarı çıkmasına izin vermeye hazır değildi.

"Ya Brooke?" diye soruyor röportajı yapan kişi mikrofondan. "Bize Brooke hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

Erin iç çekti. "Annemle evdeydim. Sadece ikimiz vardık. Babam o gece Londra'da değildi. Çalışıyordu.

Bu yüzden onunla bir ilgisi yoktu. Roxy Bristol'daydı, yani onunla bir ilgisi yoktu. Ve ben odamdaydım, başka bir dünyadaydım. Ama sonra sesler duydum. Bir kız sesi. Ve onu tanıdım. Brooke'tu, Roxy'nin arkadaşı. Eskiden önceki aylarda çok sık gelmişti ama onu bir süredir görmemiştik. Kapıma gittim ve içeri baktım. Brooke'un oturma odasının kapısında durduğunu gördüm; vücut dili kalmak istemiyormuş gibiydi. Güzel beyaz bir elbise giymişti. Uzun bir elbiseydi. Ayak bileklerine kadar iniyordu. Annem de

"O burada değil. Kaçtı. Bu senin hatan." Brooke da "Hayır. Hayır, benim suçum değil. Onu seviyordum.

Senden kaçıyordu." Ve sonra annemi gördüm...'

Erin duraksıyor, bir an için gözlerini kapatıyor ve sonra tekrar açıyor, beceriksizce gülümsüyor ve devam ediyor:

Ona vurdu. Ona çok sert vurdu. Yüzünün etrafına. Ve Brooke orada öylece durdu. Yanağına dokundu. Dedi ki, "Gördün mü? İşte Roxy bu yüzden kaçtı. Senin yüzünden. Çünkü sen delisin. Tamamen delirmişsin. Roxy senden nefret ediyor, biliyorsun. Bunu bana o söyledi. Senden nefret ediyor." Sonra Brooke eteğinin ucunu kaldırıp arkasını döndü, ben de başımı tekrar yatak odama sokup kapıyı kapattım Koridorda ön kapıya doğru yürüdüğünü duydum ama sonra bir çatırtı duydum. Bu çarpma. Ve bir ses duydum, boğulma sesi. Bakmaya cesaret edemedim. Orada öylece durdum, adrenalinim kanımda hissedilecek kadar yükselmişti, bu mücadele ve şiddet seslerini dinliyordum. Ve sonra...'

Gözlerini tekrar kapatır. Roxy uzanıp onun elini tutuyor ve sıkıyor.

Sonra ortalık sessizleşti. Ve çok uzun bir süre odamdan çıkmadım. Çok uzun bir süre değil.'

Görüşmeci mikrofon dışında sorar:

"Ne kadar zamandır?" "Çok uzun zamandır.

Görüşmeci: "Duyduklarınızı kimseye anlattınız mı?

Erin başını sallıyor.

"Baban bile mi?

Başını tekrar sallıyor.

O zaman değil. Hayır. Ama yakın zamanda yaptım.
Ölmeden yaklaşık bir yıl önce mi?"

"Peki ne dedi?"

"Hiçbir şey söylemedi. Sadece başını salladı ve iç çekti.
Sanırım "siktir" demiş olabilir.

'Peki sonra ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey olmadı. Hayat devam etti."

"Peki annene hiçbir şey söylemedin mi?"

'Hayır. Anneme hiçbir şey söylemedim. Sadece kendimi
ondan ayırdım.

"Neden?"

Kısa bir duraklama olur.

Kamera Erin ve Roxy'nin birbirine dolanmış ellerine
yakınlaşır ve sonra tekrar dışarı çıkar.

"Çünkü korkuyordum. Brooke'a bunu yapabildiyse bana da
yapabilir diye korktum.

"Peki o gece gerçekten ne oldu?" diye soruyor röportajcı
mikrofondan. "Alix Summer'ın evine geldiği gece.
babam tarafından saldırıya uğradığını mı iddia ediyorsun?"

Erin iç çekiyor.

Ekran, gecenin dramatik bir canlandırmasına dönüşür.

Erin'i canlandıran aktör gece dağınık bir yatak odasında.
Yüzü bilgisayar monitörü tarafından aydınlatılmış. Kulaklığı
takılı ve çevrimiçi arkadaşlarıyla etkileşim halinde.

Duraklıyor ve kulaklıklarını çıkarıyor.

Odasının kapısına gider ve kulağını kapıya dayar. Erin'in
sesi arka planda devam eder:

"Eve geldiler. Saat on gibi ön kapıdan seslerini duydum. Bir
süre sessizlik oldu ve birkaç dakika sonra bağırışları duydum.
Gerçekten kötüydü. Kapımı açtım.
ve çatlaktan izledim. Annem babamı utanç verici olmakla
suçluyordu. Diyordu ki
onu gösterdi. Ondan utanmıştı ve babam

babamın her zaman yaptığını yaptı, sadece oturdu ve aldı. Ama sonra bir anda annem ona pedofil dedi. Ona bağırıp duruyordu.

Onu taciz etti ve şimdi de beni taciz ediyordu ve sonra babamın bağırmaya başladığını duydum. Ondan bıktığını, artık dayanamadığını, yolun sonuna geldiğini söylüyordu. Sonra da kızın deli olduğunu söyledi.

gerçekten delirmiş" - ve ona aptal olduğunu söylüyordu ve o sırada annemin çığlığını duydum, bir hayvan çığlığı gibiydi. Bir patlama ve çarpışma oldu ve sonra aniden sessizleşti. İçeri girdim ve babamı yerde gördüm. Kalp krizi geçirdiğini sandım. Ellerini göğsüne dayamıştı, başının yanından kan akıyordu ve yanına koştum.

onu hayata döndürmeye falan çalışacaklardı. Annem öylece durup izledi. Dedi ki, "Artık çok geç. O yaşlı bir adam. Er ya da geç olacaktı." Sonra arkasını döndü ve ben de dedim ki, "Ama biz

ambulans çağırmamız gerek!"

"Çoktan yaptım" dedi. Yola çıktı." Dedim ki, "Neden ona pedofil dedin? Babam pedofil değildi." O da dedi ki, "Ben 16 yaşındayken benimle seks yaptı. Babam Kırk üç. Pedofil değilse nedir bu? Onu el üstünde tutuyorsun ama sandığın gibi biri değil.

O hiçbir şey değil. Sadece pis, yaşlı bir adam. Üzgün, acınası, pis yaşlı adam." Ve işte o zaman ona saldırdım. "Ve sen bir katilsin" dedim ve uzaktan kumandayı alıp ona doğru koştum ve onunla onu hırpaladım. Karşılık vermedi, sadece ellerini başının etrafında birleştirdi ve sonra aniden garip bir ses çıkardı.

ses çıkardı ve kendini yukarı çekti ve beni itti, gerçekten çok sertti ve kırımın üzerine düştüm, nefes alamayacak kadar nefesim kesildi ve ayağını bağırsaklarıma soktu ve Babam inliyordu, ayağa kalkmaya çalışıyordu ve o da diğer ayağıyla ona tekme attı ve babam

Hala göğsünü tutuyor, korkunç sesler çıkarıyordu ve annem, ikimizin de üzerinde duruyordu ve yüzü - orada hiçbir şey yoktu. Ve sürekli "Ben deli değilim. Aptal değilim." Dedi ki, "Sorun sensin. Sizsiniz. Beni bu hale siz ikiniz getirdiniz. Siz ikiniz. Tek yaptığım ikinize de göz kulak olmak ve aldığım tek şey nefret. Bundan daha iyisini yapabilirim. Her şeyden daha iyisini yapabilirim. Bu." Ondan sonrasını hatırlamıyorum. Uyandığımda dolabın içindeydim. Bir sandalyeye bağlıydım. Babam da... şey. Ondan sonra ne olduğunu hepimiz biliyoruz.

Erin üzgün bir şekilde başını sallıyor ve ekran kararır.

Dördüncü Bölüm

Dört hafta sonra

Nathan'ın cenazesi, Nathan'ın cenazesinin her zaman olacağı kadar korkunçtu. Nathan o kadar çok şey biliyordu ki

İnsanlar ve Nathan'ı tanıyan herkes Nathan'ı severdi. Tıklım tıklım dolu krematoryumdaki atmosfer

acı ve şok. Alix'in aksine, Nathan hayatı boyunca acı çekmişti. Annesi o on iki yaşındayken ölmüştü. Küçük kardeşi Nathan yirmi sekiz yaşındayken, Alix onunla tanışmadan sadece iki yıl önce kendini öldürmüştü. Ve Nathan Kendini acı ve kederden kurtardı ve kendine iyi bir hayat kurdu. Üniversiteye gitmemiştir.

Doğruca işe gitti ve kazandığı her kuruş için çok çalıştı ve çok çalıştığı para konusunda son derece cömertti. Ve içki içmek - çok acı vericiydi

Alix için artık çok açıktı - bu onunla ilgili değildi, asla onunla ilgili olmadı. Onunla ilgiliydi, Nathan'la ilgiliydi, nasıl Hasarlı ruhunun hassas ekosistemini dengeledi. Alix'in onun bu karanlık tarafını görmesini istemiyordu. Onun kendisini bu şekilde görmesini istemiyordu. Böyle içtiğinde, kendini unutacak kadar içtiğinde, bu kendi kendini tedavi etmektir, rahatlamaktır, iyi zamanlar geçirmek ve savaş baltasından kaçmak değildi. Kendisinden böyle nefret ediyordu ve bu yüzden eve gelmedi. Onunla birlikte olmak istemediği için değil, onun kendisiyle birlikte olmasını istemediği için.

Yaklaşık üç yüz kişi Nathan'ın babasının Kensal Rise'daki evinin yakınındaki krematoryumu doldurdu. Mezarlığın kapılarının ötesinde ve ana yolda basın mensupları ve paparazziler mesafeyi korudu. Alix bir elbise giymişti Nathan'ın gözlerinin rengine uyması için seçmişti. Tezgâhtar ona enginar demişti. Alix bilmiyordu.

enginarın ne renk olduğunu biliyordu; sadece elbisenin Nathan'ın gözleriyle aynı renkte olduğunu biliyordu ve bu en önemli şey.

O gün hava güzeldi, Nathan'ın cesedi Windermere Gölü'nün sularından çıkarıldıktan dört hafta sonra, şükürler olsun ki henüz şişmemiştir.

Nathan'ı tanıyordu. Bir ay bulanık geçmişti ama o gün Alix'e her nasılsa keskin ve net gelmişti. Bu kadar çok Nathan'ın şirketi tarafından Paddington'daki büyük bir barda düzenlenen cenaze töreninde birçok insan doğru hissetti.

Kanala bakan, dışarıda koltukları olan, dipsiz şampanya ve Nathan'ın en iyileri tarafından bir araya getirilmiş bir çalma listesi

arkadaşlar ve yazlık giysiler içinde koşuşturan çocuklar, canlı ve acil sohbetler, kahkahalar ve yaz mevsiminin en güzel hallerini sergileyen insanlar... Nathan sanki her an ortaya çıkacakmış gibi hissediyordu, kendi halindeydi, her saniyeyi seviyordu ve ortaya çıkmadığında da sanki evde onu bekliyordu ve evde olmadığında da

Alix'in onu beklemesi sanki bir erkek gezisindeymiş gibi geliyordu ve cenazeden on gün sonra hâlâ evde olmadığında, Alix ancak o zaman çöktü. Kadın

Eliza'nın ortaokuldaki ilk gününden bir gün önce yatağında uzanmış, enginarlı elbisesini giymiş ve bir yastığa tutunmuş, acı dolu spazmlar geçirirken sırtını

kamburlaştırıp

Kaybettiklerinin farkına vardığında ağlamaktan vücudu parçalanır.

Merhaba! Ben senin doğum günü ikizinin! **NETFLIX ORJİNAL DİZİSİ**

Ekranda, Londra'nın kuzeybatısındaki Kensal Rise'da bir mezarlığın dışında çekilen BBC News haberinin görüntüleri gösteriliyor.

Erkek muhabir saygılı ve ciddi bir şekilde konuşur.

'Bugün, podcaster Alix Summer'ın eşı Nathan Summer, Kensal Green krematoryumunda toprağa verildi.

Kuzey Londra'da. Düzinelerce iyi dilekçi, arkadaş ve aile bu sabah bu kapılardan akın ederek, görünüşe göre pek çok kişi tarafından sevilen bir adama son vedalarını ettiler. Ancak bugün, cesedinin Windermere Gölü'nün sığ sularında bulunmasından bir ay sonra, polis hala kadının izini bulmaya yaklaşımadı.

yanlış giden bir kaçırma olayında aşırı dozda barbitüratla öldürmekle suçlanıyor. Kırk beş yaşındaki Josie Fair, en son yirmi beş Temmuz Perşembe günü Ambleside köyünde görülmüş ve tamamen ortadan kaybolmadan önce köpeğini bir çift yabancıya teslim etmiştir. Fair aynı zamanda kocası Walter Fair'in öldürülmesiyle bağlantılı olarak da aranmaktadır,

yetmiş iki ve on altı yaşındaki Brooke Ripley ile yirmi üç yaşındaki kızı Erin Fair'i öldürme teşebbüsü. Kaybolduğundan beri polis

Fair'in Kuzey Fransa, Marakeş, Belfast ve Dış Hebridler gibi çok uzaklarda görüldüğüne dair ipuçlarını takip etmesine rağmen, şu ana kadar nerede olduğu hâlâ gizemini korumaktadır.

Görüntülerde Alix Summer ve iki küçük çocuğunun mezarlıktan çıkarken uzun mesafeden çekilmiş bir görüntüsü yer alıyor.

Alix yeşil bir elbise giymiş, omuzlarına siyah bir ceket asmış ve koyu renk gözlük takmış.

Yas tutanlar yürürken yanına gelip başsağlığı diliyor.

"Ama şimdilik," diye devam ediyor muhabir, "kocasına son bir veda eden Alix Summer için en azından küçük de olsa bir kapanış var. Ben Matt Salter, Kensal Green'den, BBC için.

Ekran Alix Summer olarak değişir.

Kayıt stüdyosunda oturuyor, üzerinde sarı kolsuz bir bluz var. Sarı saçları yüzünden arkaya doğru bağlanmış.

Altındaki metinde şöyle yazıyor:

Alix Summer, Ocak 2022

Alix kamera dışındaki bir röportajıyla konuşuyor.

'Buraya giremedim' - kayıt stüdyosunu işaret ediyor -
'aylarca giremedim. Çok... onunla dolu hissettim. Josie ile doluydu. Ben de terk ettim. Çocuklara odaklandım, kızımın okuldaki ilk dönemini atlatmasına odaklandım.
Babasız bir ortaokul, kederli oğlumu benim de eğlenceli olabileceğime ikna etmek. Anlıyor musunuz? Ve birkaç ay sonra, tabii ki, pandemi vurdu ve hayat değişti ve herkes farklı şeyler yapmaya başladı. Köpek almak. Ekmek pişirmeye. Romanlar yazmaya. Bunların hepsi. Ve fark ettim ki artık her şey bana bağlıydı, her şey. Hayat sigortası poliçesi yoktu, geliri yoktu. Nathan kaybolduğunda ortak banka hesabımızda birkaç bin dolar vardı ama bu çok uzun sürecekti. Bir iş bulmam gerekiyordu ama tabii ki iki çocuğuna evde eğitim veren tek bir ebeveynken küresel bir salgının ortasında nasıl iş bulabilirdiniz ki? Dehşete kapıldım, evi satıp küçülme planları yapmaya başladım. Ama sonra bir gece, ilk tecritten birkaç hafta sonra, bahçeye baktım ve bir tilki vardı, stüdyomun kapısının yanında oturmuş bana bakıyordu. Sanki bana meydan okuyor gibiydi. "Şimdi ne yapacaksın?" gibi bir şey. Her şey için üzülüp öylece oturacak mısın yoksa motorlarını çalıştırıp bir şeyler mi yapacaksın?
Tüm bu korkunçluktan bir şey çıkarabilir miyiz? Çünkü inanın bana, gerçekten korkunçtu. Ama biliyordum ki, eğer midem kaldırabilirse, gerçekten inanılmaz bir hikaye yaratabilirdim.
"Ertesi sabah kendime sert bir kahve yaptım, derin bir nefes aldım ve stüdyonun kapısını açtım.
ve düşündüm ki: Doğru, Alix Summer, hepsi orada, bunu gerçekleştirmek için ihtiyacın olan her şey, Josie ile, Roxy ile, Pat ile saatler süren kayıtlar. İnternetteki tüm haberlere erişimim vardı. Tüm görüşmelerimi kaydetmiştim, yani DC'den Albright ve Bryant ile telefon konuşmalarım vardı. Elimde yaratmaya yetecek kadar çok şey vardı.
Tamamen unutulmaz, kaçırılmayacak bir şey. Andrea Muse ile temasa geçtim, ünlü

gerçek suç podcaster, ve yapım ve düzenlemeye yardım edip edemeyeceğini sordu. Önceki podcast'lerim bire bir röportajlardan oluşuyordu, hepsi bir oturuşta kaydedilmişti, sadece

dünyaya açılmadan önce cilalanması ve hafif bir düzenleme yapılması gerekiyordu. Bu son derece farklı olacaktı.

karmaşık düzenleme becerilerine sahip değildim. Andrea'nın da katılımıyla o gün işe başladım. Ay sonuna kadar ilk bölümü vardı ve Mayıs sonunda yayına girdi. Ve evet, bildiğiniz gibi viral oldu. Tamamen viral oldu. İlk bölümden sonra

bölüm yayınlandıktan sonra benimle doğrudan iletişime geçip röportaj yapmak isteyen insanlar oldu. Brooke Ripley'in annesi. Josie'nin okuldan arkadaşı Helen. Walter'ın Kanada'daki oğlu. Böylece podcast her geçen hafta daha karmaşık, daha

gittikçe daha çok katmanlı, daha sürükleyici oldu. Ve sonra, 2020 yazının ortalarında, Nathan'ın ölümünün üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti ki Katelyn'den bir mesaj aldım. Bilirsiniz, Katelyn Rand? O zamanlar kısıtlamaları gevşetmişlerdi, bu da onunla yüz yüze görüşebileceğim anlamına geliyordu. Böylece evimin hemen köşesindeki Queen's Park'ta buluşmak üzere sözleştik. Çarşamba öğleden sonraydı. Çok korkmuştum.'

Çarşamba, 15 Temmuz 2020

Alix, Katelyn'in yaklaştığını görünce güneş gözlüklerini yüzünden saçlarına doğru iter. Kalbi göğsünde hızla çarpıyor ve sinir ile heyecanın mide bulandırıcı bir karışımını hissediyor.

Sonra kadının yüzü kocaman bir gülümsemeye dönüşür, hızı artar ve sanki ona sarılacakmış gibi Alix'in yanına gelir, sonra hemen artık sarılmasına izin verilmediğini hatırlar, böylece birbirlerinden bir metre uzakta otururlar ve Katelyn, "Vay canına, çok güzelsin." diyor. Demek istediğim seni

Haberlerde, tabii ki. Ama gerçek hayatta çok daha güzelsiniz.'

"Sen de çok güzelsin," diyor Alix, aynı şekilde Katelyn'in iltifatına kattığı sıcaklık. Ve Katelyn olağanüstü güzeldir. Teni berrak ve ballı, saçları ise yumuşak sarı buklelerden oluşuyor.

Yüzünden uzaklaşıp puf topuna dönüşüyor. Gamzeleri ve bembeyaz dişlerinin arasında küçük bir boşluk var; dar kot pantolonu ve Alix'inkinden en az üç beden daha büyük göğüslerini saran dar bir hırkası var.

Katelyn bu iltifatı hoş bir şekilde geçirir ve Alix, kocasının ölümünde bu kadar büyük bir rol oynayan bu insandan hoşlanmaya kendi iradesi dışında sürüklendiğini hisseder. Telefonunu kurar ve taşınabilir mikrofon konuşmalarını kaydetmeye hazır. Katelyn bunu yaparken gevezelik ediyor.

'Bir podcast yayınladığınızı gördüğümde inanamadım. Her yerde var! Yani, podcast dinlemiyorum bile, podcast'in ne olduğunu bile bilmiyorum, zar zor. Ama bu - Vay canına! - Yani, kaçınılmaz, sanırım. Her gün değil

gerçek hayattaki suçun içine atılacaksın. Ve üzgünüm, Alix, ama seni önceden uyarmalıyım, benim filtrelerim yok. Kelimeleri kafamda duymadan önce söylüyorum, anlıyor musun? Ve bazen bu beni duyarsız mı yapıyor? Umursamaz? Ama gerçekten, ben öyle biri değilim. Hem de hiç değilim. Olanlar için ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istiyorum Alix. Ve bunda oynadığım rol için. Zar zor

Bazen geceleri uyurken tüm bunları düşünüyor, zamanı geri almak istiyor, o sabah o tadilat dükkanına hiç girmemiş olmayı diliyordum.

"Tadilat dükkanında Josie ile mi tanıştın?"

"Evet. Kim olduğunu zaten biliyordum, annesinin erkek arkadaşıyla kaçan kız olduğu için bizim mahallede meşhur sayılırdı. Ama ondan önce onu yıllardır görmemiştim. Ama dinle Alix, lütfen inan bana, iyi bir şey yaptığımı sanıyordum, anlıyor musun? İyi bir şey yaptığımı sanıyordum.

Kardeşlik için bir şeyler yapmak. Onun çizdiği şekilde, bu adamla evliliğin içinde sıkışıp kalmıştın.

pantolonunun içinde tutamıyordu, biliyor musun? Ve kaçmana yardım ediyordu. Ben de kaçmana yardım etmek istedim. Açıkçası, para büyük bir teşvikti. Bin pound, bin pounddur, değil mi? Ama esas olarak düşündüm ki: Bu kadına nasıl bir adam olduğunu gösterelim.

kocasıdır. Ona gösterelim ve ondan kurtulsun. Ve sonra tabii ki, kocanızın o adam olmadığı ortaya çıktı. Hem de hiç. Tanrım, Alix, o adam seni seviyordu. Bana o şekilde yaklaşmadı. O değildi.

benimle bu şekilde ilgilendi. Çok sarhoştı ve sanırım beni içki arkadaşı olarak görüyordu. Sadece bir içki arkadaşı istiyordu. Ama sürekli Alix-şu, Alix-şu diyordu. Ve bana telefonunda senin fotoğraflarını gösteriyordu.

Alix bunun üzerine Katelyn'e bakar ve "Onun telefonu" der.

Evet. Hep merak etmişimdir, neden beni aramadı? Neden bana mesaj atmadı? Neden aramalarıma cevap vermedi? Seninleyken?"

"Çok sarhoştı, Alix. Ne kadar berbat bir halde olduğunu sana anlatabileceğimden emin değilim. Küfür ettiğim için özür dilerim. Şunu çıkarabilir misin? Özür dilerim. Ama çift görüyordu. Ben de telefonunu onun için devraldım. Gelip onu alman için sana mesaj attığımı söyledim. Ama o sırada Josie'nin gelip onu alacağını biliyordum. Ona yalan söyledim, Alix, ve çok üzgünüm.

Üzgünüm. Yani, gerçekten. O çok iyi bir insandı. Böyle bir iyi bir insan. Ve ona yalan söyledim. Ona güvende olduğunu söyledim. Senin geleceğini söyledim. Ona göz kulak olacağımı söyledim.

Ve tüm bunlar olurken...' Katelyn üzüntüyle başını sallar.

Alix, Katelyn'in sözlerini özümserken boğazının arkasında acı bir safra hissediyor. Ona zarar vermek istiyor. Yüzüne çılgılık atmak istiyor.

"Benden nefret edebilirsin," diyor Katelyn, sanki Alix'in zihnini okuyormuş gibi. 'Benden nefret etmeni istiyorum. Gerçekten istiyorum. Buraya arkadaşın olmaya ya da af dilemeye gelmedim. Podcast'in için buradayım. Onu gelmiş geçmiş en büyük podcast yapmak için, seni ünlü yapmak için, uçurmak için. Çünkü bu

O gece, güzel kocana yalan söylediğim ve hayatını mahvettiğim gece ne yaptığımı sanıyordum: Uçmana yardım ettiğimi sanıyordum. Kendi aptallığına sessizce kızar ve tekrar başını sallar.

"Şunu bil ki Alix Summer, senin bir kocan vardı. Sana tapıyordu, çocuklarına tapıyordu, hayatına tapıyordu. Başka kimseyi istemeyen bir koca. Sadece seni.'

Alix başını sallıyor ve gözyaşlarını tutuyor. Sonra sıkıca gülümsüyor ve "Pekâlâ, en baştan başlayalım mı?" diyor. Tadilat dükkanında Josie'yle tanıştığınız günden. Ve röportaj başlar.

Merhaba! Ben senin doğum günü ikiznim!
NETFLIX ORJİNAL DİZİSİ

Ekranda Alix Summer kayıt stüdyosunda kulaklıklarını çıkarmış, ekranlarını kapatmış, kapıya doğru yürüyor ve arkasından kapatıyor.

Kamera daha sonra Alix'in yokluğunda stüdyosunun ayrıntılarında yavaşça gezinir ve ekranda aşağıdaki metin belirir:

Alix'in podcast'inin son bölümü Ağustos 2020'de, Nathan'ın cenazesinin birinci yıl dönümünde yayınlandı. Bu Alix'in kapanış mesajıdır.

Kamera stüdyosunu keşfetmeye devam ederken Alix'in sesi duyuluyor.

Bu da bizi bugüne getiriyor. Ağustos ayının sonlarına doğru, küresel bir salgının ortasında, ne olduğundan emin olmadan buradayım.

dünyanın benim için ya da herhangi birimiz için ne getireceğini bilmiyorum. Bildiğim tek bir şey var, yarın Hampshire'daki bir yetiştiriciden kilitli yavru köpeğimizi alacağım. O bir Aussie çoban köpeği.

Uyumsuz gözleri olacak ve ona Matilda denecek, malum sebeplerden dolayı. Umarım, yokluğuyla, kederiyle, sorularıyla ve acısıyla yaşamayı öğrenirken küçük ailemize neşe getirecektir. Ayrıca bugün erken saatlerde ABD'li bir prodüksiyon şirketinden bu podcast'i belgesel olarak çekmek için haklarını satın almak istediklerini ifade eden çok heyecan verici bir e-posta aldım, yani asla bilemezsiniz, çok geçmeden Hi! Ben Senin Doğum Günü İkiziniz!'i kendi koltuğunuzun rahatlığında izleyebilirsiniz. Ve sadece iki gün önce Roxy bana Erin ile birlikte yaşayacakları bir yer bulduklarını, Erin'in bu hafta sonu taşınacağını ve tüm oyun evrenini de beraberinde getireceğini söyledi. Yani bu son anlara ulaşırken kutlanacak çok şey var. Ancak, bir gazeteci olarak benim için ve dinleyiciler olarak sizin için sinir bozucu bir şekilde ve çoğu zaman olduğu gibi

Bu gibi gerçek suç podcast'leri için gerçek bir kapanış, gerçek bir SON yoktur, çünkü elbette ben konuşurken, Josie Fair hâlâ dışarıda bir yerlerde. O iddia edebilir

tüm bunları onun özgürlüğünü güvence altına almak için yaptı,
ama gerçek şu ki,

Josie Fair'in özgürlüğü yok. Hem de hiç. Artık kendi yarattığı bir hapishanede kapana kısılmıştır; sonsuza dek omzunun üzerinden bakacak, kaçacak, saklanacak, gizlenecektir. Ve memnunum. Ve tabii ki bu kaydın sonuna basmadan dakikalar önce telefonumun çalacağına ve DC Albright'ın hatta olup bana şunları söyleyeceğine dair gizli bir fantezi besliyorum

Onu buldular, getiriyorlar, mahkemeye çıkıyor, hapse giriyor, suçlarının kefaretni ödüyor. Ve ne suçlar bunlar. Ne şok edici, düşünülemez, dayanılmaz suçlar. Önünde koca bir hayat olan alıngan, zeki bir genç kız, hırpalanmış bedeni

kirli, nemli bir garajda, sebepsiz yere. Hem de hiç. Josie'nin emekli kocası, iyi bir koca olmaktan uzak, hatta bazılarına göre kötü bir adam olsa da

Kalp krizi geçirirken dövülen ve küvette ölüme terk edilen çocuklarına iyi bir baba. Kendi kızını, savunmasız ilk çocuğunu öldürmeye teşebbüs etti. Ne için? Parasını çalmak için mi? Kendi hayatını yaşamasını engellemek için mi?

Kendi hayallerinin peşinden gitmek mi? Tanrım... Ve son olarak, kendi kocamın anlamsız, saçma, korkunç cinayeti. Nathan Summer. Oğlum. Erkeğim. Alev saçlı hayat arkadaşım. Çocuklarımın babası. Düzinelerce arkadaşım. Sevilen iş arkadaşım. Sadece ... Tanrım. Sadece iyi bir adam, anlıyor musun? Sorunlarımız vardı, evet. Sorunlarımız vardı. Ve evet, Josie onu almadan önceki haftalarda, onsuz bir hayatı düşünmüştüm. I

gerçekten vardı. Tek başıma yaşamamanın ve eve gelmediği o uzun, korkunç gecelerle yaşamak zorunda kalmamanın nasıl bir şey olabileceğini hayal ettim ve karanlıkta uykusuz bir şekilde yattım, midem çalkalandı, düşüncelerim yarıştı, ölüp ölmediğini merak ettim, bir yabancıyla seks yapıp yapmadığını merak ettim, neden sadece eve gelmek istemediğini merak ettim.

Ve belki bir gün yolun sonuna gelebilirdim, belki bir gün onsuz yaşamaya karar verebilirdim. Ama Josie bu seçimi benden aldı. Hayatlarımızın gidebileceği diğer tüm olası yolları bizden aldı. Ve daha da kötüsü, iyi bir babayı

çocuklar. Ve nedenleri ne olursa olsun - psikoza, çocukluk travması, akıl sağlığı, zorlukları ve sorunlar - yaptığı şey için ne sebep gösterirse gösterebilir, kendisi ne derse desin, yaptığı şeyi kötü olduğu için yaptığını iddia ediyorum. Saf ve basit. Bu yüzden, Josie Fair, eğer dışarıda bir yerlerde dinliyorsan, şunu bil. Mücadeleniz sadece ve sadece size aittir. Kimsenin adına savaştığınızı iddia etmeyin. Kimse adına savaştığınızı iddia etmeyin.

Kurban. Olduğundan başka bir şey olduğunu iddia etme. Şeytani bir orospu.

Benim adım Alix Summer. Ve bu da Merhaba! Ben senin doğum günü ikizim! Dinlediğiniz için teşekkürler. Ve elveda.'

Ses, sonlandırılan bir kaydın tek tıklamasını çalar. Ekran kararır ve kapanış jeneriği başlar. Dizi biter.

Çarşamba, 28 Ekim

O yılın Ekim ayında, ikinci ulusal tecrit uygulanmadan hemen önce, DC Albright Alix'i arar.

'Şu anda soruşturmanın büyük bir kısmını kapatıyoruz, bazı kanıt kutularını temizliyoruz ve sizin için bir şeyim var. Josie'nin geçen yıl evinizden aldığı parçalar - onları geri isteyebileceğinizi düşündüm? Onları bu öğleden sonra bırakabilirim.

DC Albright saat dörtten hemen sonra, çocukların ikisi de okuldan döndükten ve köpek yavrusu hiper modu, kapıda birinin belirmesiyle heyecandan daireler çizerken ardında sıcak çiş birikintileri bırakıyor.

Üzgünüm, Alix. Meşgul olduğumu görebiliyorum. Seni tutmayayım. Ama şunu söylemek istiyorum, podcast'inin tamamını dinledim ve harikaydı. Gerçekten öyleydi. Bilirsiniz, bir dedektif için, hala avlamaya çalıştığınız bir suçlu hakkında bu kadar derin, derin bir anlayışa sahip olmak nadirdir. Ve onun sesi - sadece dinlemek bile tüylerimi diken diken etti. Sanki bir roman okuyormuşum gibiydi.

dinlemeden duramadım. Ve o son satır! Aman Tanrım! Ben yaptım

yüksek sesle gülün! Ve tabii ki, bize çok daha fazla bilgi gönderdi. Gözlerini deviriyor. 'Çoğu tamamen saçmalık ve zaman kaybı. Ama takip etmeye değer birkaç ipucu var. Birisi onu geçen hafta Northampton'da gördüğünü düşünüyor. Bunu araştırıyoruz. Evet, sizi her şeyden haberdar edeceğiz. Parmaklar çapraz. Çok yakında. Yani, on bin dolar ona sonsuza kadar yetmez, değil mi? Bir noktada gerçek dünyaya geri dönmek zorunda kalacak, tekrar bir iz bırakmaya başlayacak. Bu sadece bir zaman meselesi. Neyse, al bakalım.

İşte eşyalar. Diğer eşyaları Brooke'un annesine geri verdik ama o sadece birkaç parçanın Brooke'a ait olduğunu söyledi. Korsaj. Saç tokası. Telefon kılıfını daha önce hiç görmediğini söyledi. Roxy ve Erin de onu tanımadı. Yani evet, bu bir gizem. Birçoğundan biri.'

Alix'e sıcak bir şekilde gülümsüyor ve sonra gidiyor. Alix doğruca mutfağa gidip evcil hayvan spreyi ve mutfak rulosu alıyor.

Matilda'nın kazalarını temizledikten sonra mutfak masasına oturur ve önünde bir poşet vardır. Çantayı açmak için gerekli iradeyi toplaması bir dakikasını alıyor. Eşyaları teker teker çıkarıp bir sıraya diziyor. Korkunç bir şekilde Nerede olduklarını, neyi ima ettiklerini, ama aynı zamanda bunların Josie'nin çaldığı küçük ve önemli parçaları olduğunun farkındadır ve aniden onları evine geri getirme ihtiyacı, bulundukları yerle ilgili hoşnutsuzluğunun önüne geçer ve hızla ayağa kalkıp evinde hareket eder, her nesneyi sırayla yerine yerleştiriyor. Mantar panoda bir zamanlar Eliza'nın çiziminin bulunduğu küçük boşluğu bulup tam olarak alındığı yere iğneliyor ve iğnenin ucu aynı deliğe girip çıkarken garip bir memnuniyet hissediyor. Fişi Livingetc dergisinin içine geri koyuyor ve ön kapıya götürüp yığının yarısına kadar geri dönüşüm kutusuna yerleştiriyor. Nespresso kapsülünü alıp kayıt stüdyosundaki kavanoza yerleştiriyor, çay kaşığını bulaşık makinesine, el sabununu da merdivenin altındaki misafir tuvaletine koyuyor. Pasaport fotoğraflarını koymak üzeredir.

Leon'u bir zamanlar yaşadıkları dağınık çekmeceye geri götürür, ama buna karşı karar verir. O kadar genç, o kadar garip, o kadar fotoğraflardan bıkmış. Ama bu fotoğraflar onun, hayatında acı, kayıp ya da keder nedir bilmediği bir anda çekilmiş ve kadın bunu kutlamak istiyor, bu yüzden bir iğne daha alıp şeridi mantar panoya tutturuyor ve ona dokunuyor şefkatle. Ve son olarak da bilezik. Nathan'ın onun için aldığı narin altın bilezik.

Doğum günü ve ona bakarken kendi doğum gününün yankısını duyuyor.

Artık sahip olmadığı kocasına sesleniyordu: Nathan!
Bileziğimi gördün mü? Hani şu senin
ve sonra o anı hızla geriye sararak Nathan'ın bir yıl önce
ona bunu verişini, bu masaya, tam buraya, tam bu noktaya
dayadığı bileğine nazikçe tutturuşunu hatırlıyor. Bileğini
kaldırıyor ve evin içinden oğluna, alev saçlı oğluna
sesleniyor: 'Leon! Bebeğim! Bana bir konuda yardım
edebilir misin? Oğlu kapı aralığında belirir.

soluk gözleri

kırpışıyor. "Ne?

"Benim için bileziğimi yapabilir misin?

iPad'ini mutfak masasına bırakıyor ve ona doğru yürüyor.
Çocuk, ev, saç ve aşk kokuyor. Adam onun üzerinde
dururken, klipteki döngüyü beslemeye odaklanırken, hafif
genizden nefes alışını duyabiliyor.

birkaç kez ve sonra, 'İşte. Girdi.

Tekrar uzaklaşmak üzereyken Alix onu kendine çekiyor,
kollarını ince beline doluyor. "Biz iyiyiz, değil mi?
ona sorar. 'Üçümüz mü? İyi miyiz?'

Leon başını sallıyor, çenesini kızın başına yaslıyor ve

"Evet" diyor.

Biz iyiyiz.'

Merhaba! Ben senin doğum günü ikizinin! NETFLIX ORJİNAL DİZİSİ

Ekranda bir postacının dramatik canlandırması gösteriliyor
Viktorya döneminden kalma teraslı bir evin posta kutusuna
bir yığın mektup bırakıyor.

Alix Summer'ı canlandıran bir aktör mektupları alıp
mutfağa götürür ve burada bir tanesini açmaya başlar.

Aşağıdaki metin okunmaktadır:

2 Kasım 2020'de, Alix Summer'ın podcast'inin son bölümünün yayınlanmasından iki ay sonra, Alix Summer bir mektup aldı

Gönder.

Ekran, Alix Summer'ın kayıt stüdyosunda mektuptan yüksek sesle okuduğu görüntüye geçer.

"Alix. Sana ne söyleyeceğimi ve nasıl söyleyeceğimi bilmem uzun zamanımı aldı. Bu yaz podcast'ini dinledim. Basit kaltak mı? Gerçekten mi? Hayatım boyunca saldırı altındaydım, Alix. Tüm hayatım boyunca. Ve şimdi de senden.

"Seninle ilk tanıştığımda özel olduğunu düşünmüştüm. Bunun bir çeşit kader olduğunu düşündüm. Sonunda beni anlayan, beni anlayan, hayatımın ne kadar zor olduğunu fark eden biri vardı. Ve sana gerçeği verdim, Alix. Peki sen ne yaptın? Bir dakikası bile doğru değilken, onu bayağı bir 'gerçek suç' saçmalığına dönüştürdün. Hem de hiçbirini. Erin'e ve yalanlarına gelince, yalan söyleyeceğini biliyordum. Of Tabii ki yalan söyleyecekti. O ve Roxy, başından beri onlar olduğu halde beni kötü göstermeye çalışıyorlar. Satın aldığın gerçeği

senin hakkında daha az düşünmeme neden oluyor. Beni hayal kırıklığına uğrattın. Gerçekten hayal kırıklığına uğradım.

"Ve Nathan'ı senden bilerek almadım; bunu sana zaten söyledim. Açıkladım: bu bir kazaydı. Ona doğru dozu veriyordum ama işe yaramadı ve

Çok fazla ses çıkarıyordu ve ben de ona daha fazla vermek zorunda kaldım. Bunun onu öldüreceğini nereden bilebilirdim ki? Ama yine de bunu bana karşı kullanıyorsun, sanki ne yaptığımı biliyormuşum gibi davranıyorsun, bende bir sorun yokken varmış gibi davranıyorsun. Yanlış olan dünya - bunu ikimiz de biliyoruz.

"Kader bizi iki kez bir araya getirdi Alix, bir kez doğduğumuz gün, bir kez de dönüştüğümüz gece. Kırk beş. Belki bizi tekrar bir araya getirmenin bir yolunu bulur ve belki o zaman eski halimize dönebiliriz. Öyle umuyorum, gerçekten.

"Lütfen sevgili çocuklarınıza, özellikle de Leon'a sevgilerimi iletin. Onun için çok hassas bir nokta vardı. Sevimli bir çocuk. Narin bir çocuk. Onu güvende tutun.

"Josie".

Alix mektubu ikiye katlar ve masasının üzerine koyar. Mülakatı yapan kişiye bakar ve alaycı bir ifadeyle başını sallar. Aşağıdaki metin okunuyor:

Yayın sırasında Alix Summer, Josie Fair'den bir daha haber alamadı.

SIXTEEN MONTH SLATE
R

Mart 2022

İki genç kadın boş otobüse binip önüne oturduğunda Josie yüz maskesini ayarlar ve boyalı sarı saçlarını yüzüne doğru çeker.

Otobüsün penceresinden kararlı bir şekilde bakıyor, Her zaman yaptığı gibi yüzünü insanların gözlerinden uzak tutarak, şu anda yaşadığı küçük Midlands şehrinin karanlık sokaklarından geçenleri izliyor.

Önündeki kadınlar gevezelik ediyor, Josie'nin bilincinden kalın, anlamsız bir sis gibi geçen sonsuz bir kelime akışı, ta ki içlerinden biri nefesini keskin bir şekilde içine çekip, "Aman Tanrım, sen Netflix'teki o şeyi izliyor musun? Doğum Günü İkizi şeyini mi?

Diğer kadın, 'Tanrım, evet, hepsini bir oturuşta izledim. Yani, neydi ki?'

"Evet! Aynen öyle! Sanki ... o kadın gibiydi! Çok ürkütücüydü.'

"Çok ürkütücü. Ve çocuklarına yaptıkları. Ve O kadının kocasını kaçırmak. Ben sadece... "Ne oluyor be?" dedim.

'O çocuklar hakkında ne düşünüyorsun? Roxy ve Erin. Doğruyu söylediklerini mi düşünüyorsun?'

"Ne demek istiyorsun?

"Yani, bana biraz şüpheli göründüler. Ve sonra Josie denen kadının mektubunda söyledikleri Sonunda podcaster. "Acaba onlar da bu işin içinde mi?" diye merak ettim.

Tanrım. Bunu hiç düşünmemiştim. Ama bana her şey yarım yamalakmış gibi geldi. Sanki yalan söyleyen tek kişi Josie değilmiş gibiydi. Sanırım daha fazlası vardı. Her şey

çok garip. Gerçek dünyada böyle insanların var olduğuna inanmak çok zor.

İki kadın bir an sessiz kalır, sonra durakları yaklaşır ve gitmek için hazırlanırlar.

Josie onları izlerken nefesini maskesinin içinde sıcak ve acil hissediyor, kalbi göğüs kafesine doğru kabaca çarpıyor. İçlerinden biri döner ve Josie bakışlarını değiştirir hızla pencereye geri döner. Tekrar döndüğünde kadınlar gitmiştir ve otobüste bir kez daha yalnızdır.

Parmak uçları asılı duran altın yaban arısını bulur Boynundaki zinciri ileri geri kaydırıyor, düşünceleri çalkalandıkça kalbinin çarpıntısını hissediyor, orada yaşayan şeyleri anlamlandırmaya çalışıyor, hayatının tüm enstantanelerini, yaptığı hataları, söylediği yalanları, kendi yeniden hayal ettiği bir hayatı

Annesinin karnında görmezden gelinen ve istenmeyen doğmamış bir çocuk olarak başlayan, annesinin hatasının her zerresini hissetmek için dünyaya getirilen, her zaman

Kaderinde bu şekilde bitmek vardı, saklanarak, yalnız, maskeli bir kadın ve çocukken, yetişkinken yaptığı şeyleri, Alix'e söylemediği her şeyi hatırlıyor ve yapmadığı halde yaptığını söylediği şeyi düşünüyor. Ve her şey çarpık, mide bulandırıcı

Asla çözemeyeceği, hiç kimsenin çözemeyeceği gerçekler ve gerçek olmayanlar düğümü, ama bir şey parlıyor. Gerçek gibi geliyor ve gerçek olmasını umuyor, çünkü onu pek çok yönden tanımlıyor: eve geldiği ve Roxy'yi Brooke Ripley'nin beyazlara bürünmüş cesedinin başında gözyaşlarıyla diz çökmüş bulduğu gece

"Bunu yapmak istememiştim." diye feryat ederek yanaklarından aşağı süzülüyordu,

Anne, bunu yapmak istememiştim.' Ve Erin de kapı aralığında, elini ağzına götürmüş bakıyor ve sallanıyordu ve Roxy, 'Ne yapacağız? Ne yapacağız? Ne yapacağız? ' demesi ve Newcastle'daki Walter'ı araması. Onlara yavaşça ve ısrarla bundan sonra ne olması gerektiğini anlattı: dolaptaki plastik örtü,

Banyodaki garaj yoluna açılan pencere, çekmecedeki anahtar ve plastik bir etikete iliştilmiş 6 rakamı.

Takip eden günleri düşünüyor, anahtar avucunun içinde ısınıyor, ona bakıyor, ona bakıyor, onu tekrar tekrar çeviriyor, kapı zilinin çalmasını bekliyor, kapının açılmasını bekliyor.

Bir şeyler olmasını, polise gitmek istemesini, her şeyin bitmesini, sona ermesini istemesini ve günler sonra Roxy'nin ortadan kaybolmasını, giderken söylediği nefret dolu sözleri: 'Eğer birine söylersen, senin yaptığını söylerim. Sadece sen olduğunu söylerim.'

Alix'in evindeki akşam yemeğinde Walter'la yaptığı tartışmayı, çekmecedeki anahtarı nasıl çıkardığını ve Walter'a Alix'e her şeyi anlatacağını, hemen şimdi, tüm dünyaya anlatacağını söylediğini düşünüyor. Evlerinin arkasındaki garajda babasının eski Morris Minor'unun bagajında kilitli olan küçük kirli sırları hakkında. Onun göğsünü tuttuğunu, yüzündeki kederli ifadeyi hatırlıyor, yere düşerken ona baktığını, yüzündeki rengin gitmesini, yumruğunu göğsüne dayamasını izlediğini hatırlıyor. Ne olduğunu hatırlamaya çalışıyor. Ama anılar oluşurken bile bunların gerçek mi yoksa rüya mı, halüsinasyon mu olduğundan emin değil ama Erin'in orada olduğundan, ona vurduğundan, vurduğundan ve vurduğundan emin. Ve sonra anılar ağartarak yok eder.

Otobüsün penceresinden bakar ve kısacık bir an için Josie emindir, o kadar emindir ki - evet! - Gerçekten olan buydu ve belki iyi bir anne değil ama gerçek bir anne olmuştu. her annenin yapacağı şeyi yaptı ve küçük kızını korudu, onu güvende tuttu, çocuğunu kendisinden ve Her zaman yaptığı ve yapmaya devam edeceği gibi, şimdi, yarın, sonsuza kadar, ne pahasına olursa olsun, öfkesinin sonuçlarına katlanacak. Ve o yanlış hiçbir şey yapmadı, gerçekten, hiçbir zaman. Tek yaptığı, kendince, sevdiği insanlarla ilgilenmek, insanlara yardım etmeye çalışmak, iyi bir insan olmaya çalışmak.

Bunun gerçek olduğundan o kadar
emin ki. İnanılmaz derecede emin.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

